

ДЖЕФРИ АРЧЪР ВНИМАВАЙ КАКВО СИ ПОЖЕЛАВАШ

Част 4 от „Хрониките на Клифтън“

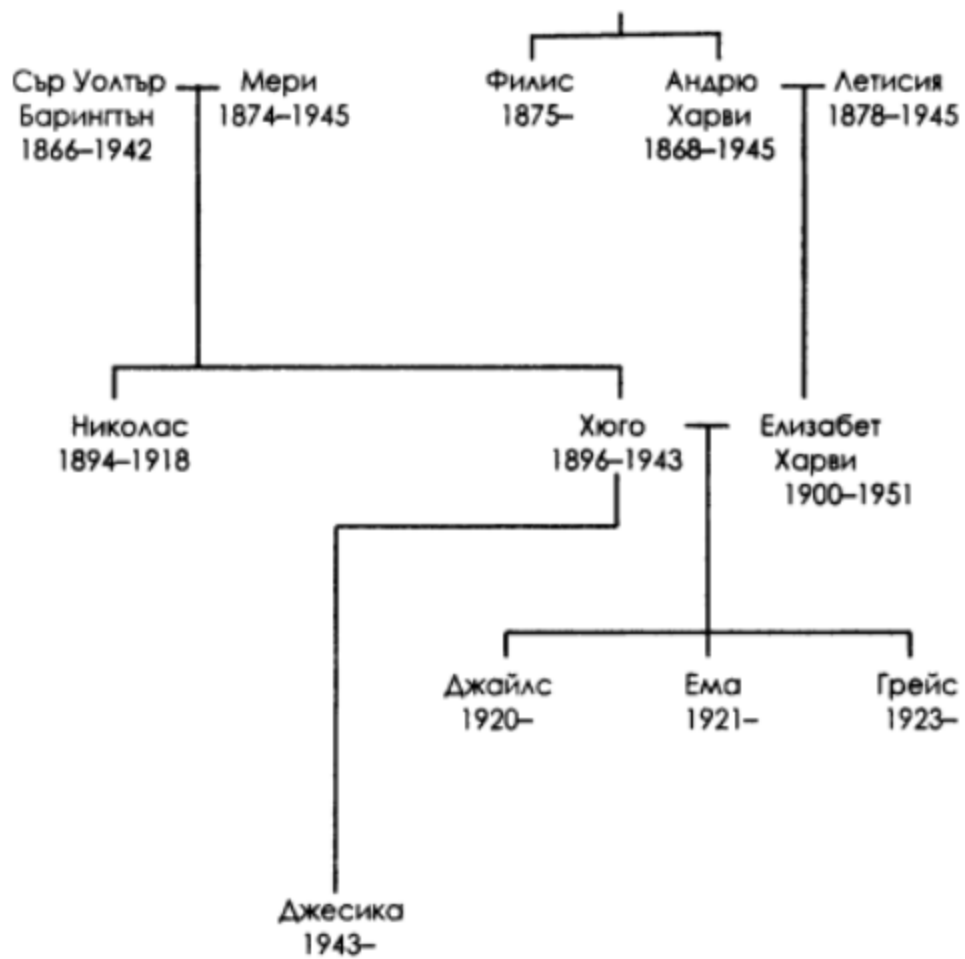
Превод от английски: Венцислав Божилов, 2014

chitanka.info

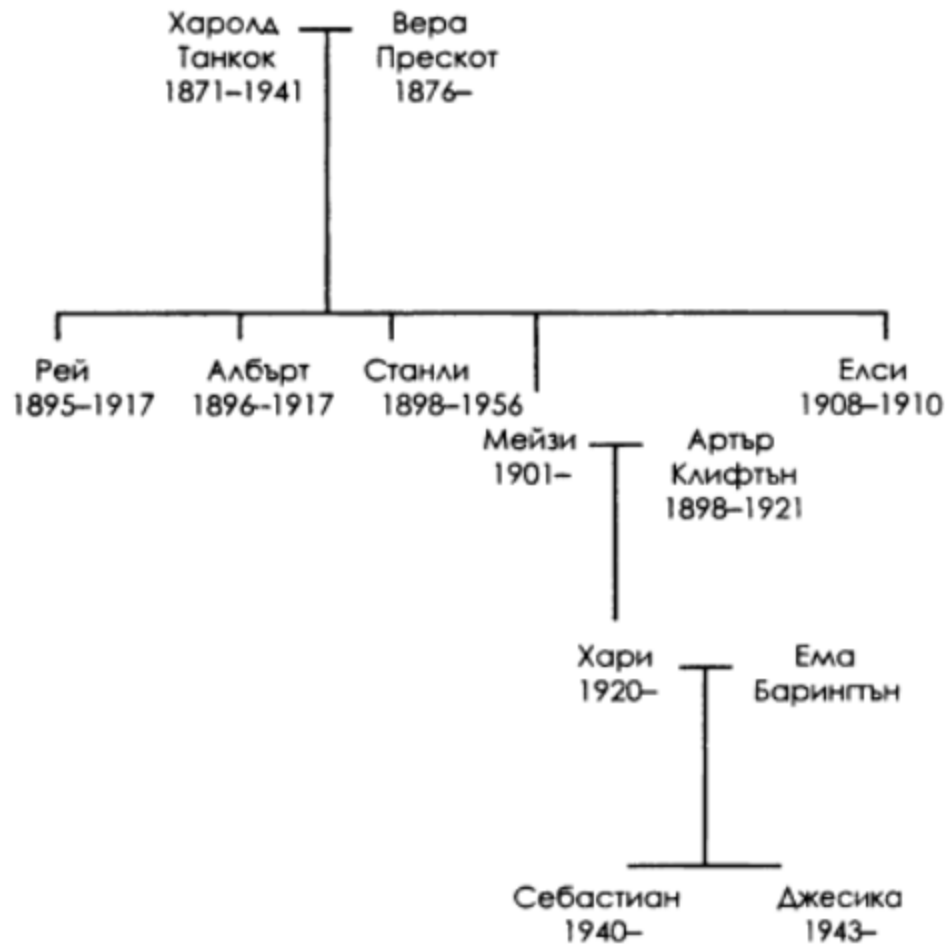
На Гуинет

Моите искрени благодарности за безценните съвети и помощ на: Саймън Бейнбридж, Елинон Драйдън, проф. Кен Хауард, Кормак Кинсела, Национален музей на железниците, Брайън Орган, Алисън Принс, Мари Робъртс, д-р Ник Робинс, Шу Уеяма, Сюзан Уот и Питър Уотс.

БАРИНГТЪНОВИ

Клифънови

ПРОЛОГ

Себастиан стисна волана. Камионът зад тях удари бронята и побутна малкия автомобил напред. Регистрационният номер се откачи и отлетя нанякъде. Себастиан се опита да увеличи поне мъничко дистанцията, но не можеше да ускори, без да се блъсне в предния камион и да бъде смачкан между двата като хармоника.

След секунди бяха засилени за втори път — камионът зад тях бутна колата им доста по-силно и я запрати към камиона отпред. Когато последва трети удар, думите на Бруно „Сигурен ли си, че вземаш правилното решение?“ изплуваха в ума на Себастиан. Той хвърли поглед към приятеля си, който се беше вкопчил с две ръце в таблото, а лицето му бе побеляло от страх.

— Искат да ни убият! — изкрещя Бруно. — За бога, Себ, направи нещо!

Себастиан погледна безпомощно към отсрещните платна, но видя плътен поток коли, движещи се в обратната посока.

И тогава камионът пред тях започна да намалява и той разбра, че ако искат да оцелеят, трябва да вземе решение, при това веднага. Погледна отново отсрещните платна, като търсеше отчаяно пролука в потока. Когато камионът отзад ги блъсна за четвърти път, Себастиан разбра, че е оставен без избор.

Рязко завъртя волана надясно, прелетя през тревната ивица и се понесе право през насрещното движение. Натисна газта до дупка и се замоли да стигнат безопасността на полето, което се простираше отпред, преди да ги е блъснала някоя кола.

Микробус и автомобил набиха спирачки и рязко завиха, за да избегнат малкото „Ем Джи“, което профуча през пътя пред тях. За миг Себастиан си помисли, че може и да успее... а после видя изпречилото се дърво. Махна крака си от газта и зави рязко наляво, но твърде късно. Последното, което чу, бе писъкът на Бруно.

ХАРИ И ЕМА
1957 — 1958

1.

Хари Клифтън се събуди от звъна на телефон.

Сънуваше нещо, но не можеше да се сети какво точно. Може би настоящият металически звън беше част от съня. Обърна се мудро и примигна към светещите зелени стрелки на часовника до леглото. 6:43 сутринта. Усмихна се. Само един човек би помислил да му звънне по това време. Вдигна слушалката и промърмори с престорено сънен глас:

— Добро утро, скъпа.

Отговор не последва и за момент Хари се зачуди дали телефонистът на хотела не е объркал номера на стаята. Тъкмо се канеше да затвори, когато някой изхлипа в слушалката.

— Ти ли си, Ема?

— Да — отвърна тя.

— Какво е станало? — меко попита той.

— Себастиан е мъртъв.

Хари не отговори веднага, защото в момента ужасно му се искаше да си мисли, че още сънува.

— Не може да бъде — рече най-сетне. — Вчера разговарях с него.

— Загинал е тази сутрин. — Ема едва успяваше да произнесе по няколко думи наведнъж.

Хари рязко се изправи, вече напълно буден.

— При автомобилна катастрофа — продължи Ема между риданията.

Хари се опита да запази спокойствие и зачака да му каже какво точно е станало.

— Пътували са заедно за Кеймбридж.

— Кой? — попита Хари.

— Себастиан и Бруно.

— Бруно жив ли е?

— Да. Но е в болница в Харлоу и не са сигурни, че ще изкара нощта.

Хари отметна одеялото и спусна крака на килима. Замръзваше и не беше на себе си.

— Веднага ще повикам такси до летището и ще взема първия полет до Лондон.

— Аз отивам направо в болницата — каза Ема. Не добави нищо повече и за момент Хари се запита дали връзката не е прекъснала. После Ема прошепна: — Искат някой да разпознае трупа.

Ема затвори, но ѝ трябваше известно време да успее да събере достатъчно сили, за да стане. Накрая прекоси с несигурна крачка стаята: наложи ѝ се да се подпира на мебелите, подобно на моряк по време на буря. Отвори вратата на кабинета. Марсдън стоеше в хола с наведена глава. Никога не беше виждала стария прислужник да показва каквито и да било чувства пред член на семейството и едва разпозна повехналата фигура, която се подпираше на полицата на камината. Обичайната му маска на самообладание беше сменена от жестоката реалност на смъртта.

— Мейбъл ви е приготвила ръчен багаж, мадам — като пребит рече той. — И ако ми позволите, ще ви откарам до болницата.

— Благодаря, Марсдън, много мило от твоя страна — отвърна Ема, докато той ѝ отваряше външната врата.

Докато слизаха по стъпалата към колата, Марсдън я хвана под ръка. За първи път докосваше господарката си. Отвори вратата, тя се качи и се отпусна върху кожената седалка като грохнала старица. Марсдън запали, превключи на скорост и пое по дългия път от Имението към болница „Принцеса Александра“ в Харлоу.

Едва сега Ема се сети, че не се е обадила на брат си и сестра си, за да им каже за станалото. Реши, че ще го направи вечерта, когато бе по-вероятно Грейс и Джайлс да са сами. Не искаше да им съобщава новината в присъствието на други хора. Изведнъж изпита остра болка в корема, сякаш някой я беше пронизал. Как щеше да каже на Джесика, че никога вече няма да види брат си? Дали някога щеше да бъде отново същото весело дете, което тичаше след Себ като послушно паленце, въртящо опашка и изпълнено с неподправено обожание? Джесика не биваше да научава новината от някого другото, което означаваше, че Ема трябваше да се върне в Имението колкото се може по-бързо.

Марсдън отби в предния двор на местния гараж, където обикновено зареждаше бензин в петък следобед. Когато забеляза мисис Клифтън на задната седалка на зеления „Остин А30“, служителят на колонката докосна козирката на фуражката си. Ема не отговори и младежът се запита дали не е сгафил нещо. Напълни резервоара и вдигна капака да провери маслото. След като приключи, отново отдаде чест, но Марсдън потегли, без да каже нито дума и без обичайните шест пенса бакшиш.

— Какво им става? — помърмори младежът, докато колата се отдалечаваше.

След като излязоха отново на пътя, Ема се опита да си спомни точните думи на приемащия наставник на Питърхаус, с които той ѝ съобщи новината. „Съжалявам, че трябва да ви го кажа, мисис Клифтън, но синът ви е загинал при автомобилна злополука.“ Като се изключи това сурово съобщение, мистър Паджет като че ли знаеше съвсем малко — но пък и беше само приносител на новината, както сам се изрази.

Въпросите продължаваха да се блъскат в ума ѝ. Защо синът ѝ е пътувал за Кеймбридж с кола, след като само няколко дни по-рано му беше купила билет за влака? Кой е карал, Себастиан или Бруно? Защо са се движели прекалено бързо? Гума ли бяха спугали? Била ли е замесена друга кола? Въпросите бяха много и тя се съмняваше, че някой знае всички отговори.

Няколко минути след обаждането на наставника позвъниха от полицията да попитат дали мистър Клифтън ще може да иде в болницата и да идентифицира тялото. Ема обясни, че съпругът ѝ е на турне в Ню Йорк, на което представя новата си книга. Сигурно щеше да откаже да го замести, ако знаеше, че той ще се върне в Англия още на следващия ден. Слава богу, връщаше се със самолет и нямаше да му се налага да прекарва пет дни в Атлантическия океан, останал сам с мъката си.

Докато Марсдън караше през градчетата Чипнам, Нюбъри и Слау, Ема мислеше и за дон Педро Мартинес. Възможно ли бе да е търсил отмъщение за случилото се в Саутхамптън само преди няколко седмици? Но ако другият в колата беше синът му Бруно, това беше лишено от всякаква логика. Докато Марсдън се насочваше на север към А1 — магистралата, по която Себастиан беше карал само преди

часове, Ема отново се замисли за Себастиан. Беше чела някъде, че в моменти на лична трагедия хората искат единствено да върнат времето назад. С нея бе същото.

Себастиан. Спомни си раждането му, когато Хари беше в затвор в другия край на света, първите му стъпки, когато беше на осем месеца и четири дни, първата му дума „Още“ и първия му учебен ден, когато скочи от колата още преди Хари да е успял да спре напълно, после в „Бийчкрофт Аби“, когато директорът искаше да го изключи, но го помилва, след като Себ получи стипендия за Кеймбридж. Толкова много мечти и цели за постигане — и всичко това се бе превърнало в прах само за миг. И накрая огромната ѝ грешка, когато бе позволила на секретаря на кабинета да я убеди, че Себастиан трябва да се забърка в планове на правителството да изправи дон Педро Мартинес пред съда. Ако беше отказала молбата на сър Алън Редмейн, единственият ѝ син още щеше да е жив. Ако, ако...

Когато стигнаха покрайнините на Харлоу, Ема погледна през прозореца и видя знака към болница „Принцеса Александра“. Опита се да се съсредоточи върху онова, което се очакваше от нея. След няколко минути Марсдън мина през портала от ковано желязо, който никога не се затваряше, и спря пред главния вход. Ема слезе и тръгна към вратата, а Марсдън продължи, за да намери място за паркиране.

Ема съобщи името си на рецепционистката и приветливата усмивка на момичето тутакси изчезна, за да се смени с израз на съжаление.

— Моля да ме извините за момент, мисис Клифтън — каза рецепционистката, докато вдигаше телефона. — Ще съобщя на мистър Оуен, че сте тук.

— Мистър Оуен?

— Той беше дежурен консултант сутринта, когато приеха сина ви.

Ема кимна и започна да крачи нервно в коридора, а спомените ѝ се смениха с разбъркани мисли. *Кой, защо, кога...* Спря едва когато пред нея се появи елегантно облечена сестра с колосана яка.

— Вие ли сте мисис Клифтън?

Ема кимна.

— Моля, елате с мен.

Сестрата я поведе по коридор със зелени стени. Не размениха нито дума. Но пък и какво можеха да си кажат? Спряха пред врата с надпис „Д-р Уилям Оуен, член на Кралското общество на хирурзите“. Сестрата почука, отвори и се дръпна настрана, за да направи път на Ема.

Висок слаб оплешивяващ мъж със скръбната физиономия на гробар стана от бюрото си. Ема се запита дали това лице някога се усмихва.

— Добър ден, мисис Клифтън — каза той и я настани в единственото удобно кресло в стаята. — Много съжалявам, че трябва да се запознаем при такива тъжни обстоятелства.

На Ема ѝ дожаля за горкия човек. Колко пъти на ден трябваше да изрича същите тези думи? Ако се съдеше по изражението му, никак не му беше лесно.

— Боя се, че има много бумацина за оправяне, но съдебният лекар ще се нуждае от официално идентифициране на тялото, преди да се заемем с друго.

Ема сведе глава и избухна в сълзи. Искаше ѝ се да беше послушала съвета на Хари и да го остави той да се заеме с тази непоносима задача. Мистър Оуен скочи от мястото си и приклегна до нея.

— Ужасно съжалявам, мисис Клифтън...

Харолд Гинзбърг едва ли можеше да е по-мил и отзивчив.

Издателят на Хари му беше резервирал билет за първия полет до Лондон, в първа класа. „Поне ще пътува удобно“, помисли си Харолд, макар да не му се вярваше, че горкият човек ще успее да мигне. Реши, че моментът не е подходящ да му съобщава добрата новина, и просто помоли Хари да предаде искрените му съболезнования на Ема.

Когато след четирийсет минути освободи стаята си в хотел „Пиер“, Хари откри шофьора на Харолд да го чака отпред, за да го откара до летище „Айڈълуайлд“. Седна на задната седалка на лимузината, тъй като нямаше желание да говори с никого. Мислите му инстинктивно се насочиха към Ема и онова, което трябваше да понесе тя. Изобщо не му харесваше, че трябва да разпознава тялото на Себ.

Надяваше се от болницата да са я посъветвали да изчака завръщането му.

Изобщо не обърна внимание на факта, че ще е сред първите пътници, пресекли Атлантика със самолет. Можеше да мисли единствено за сина си — с какво нетърпение очакваше да иде в Кеймбридж и да започне първата си година в университета. А след това... беше предполагал, че с естествената си дарба за езици Себ може да започне работа във Външно министерство, да стане преводач, може би дори преподавател или...

Когато самолетът се издигна, Хари отказа чашата шампанско, предложена му от усмихната стюардеса — но пък откъде тя можеше да знае, че той няма поводи да се усмихва? Не ѝ обясни защо няма да яде и да спи. През войната, когато бе в тила на врага, Хари се беше научил да остава буден в продължение на трийсет и шест часа — караше единствено на предизвикания от страха приток на адреналин. Знаеше, че няма да може да мигне, преди да е видял сина си за последен път, и подозираше, че това ще продължи и доста след това — само че адреналинът щеше да се дължи на отчаянието.

Мистър Оуен мълчаливо поведе Ема по безличен коридор. Спряха пред плътно затворена врата с матово стъкло, на което с подходящи черни букви бе изписана една-единствена дума — МОРГА. Мистър Оуен отвори и отстъпи настрани, за да ѝ направи път. Вратата се затвори рязко зад нея. Внезапната промяна на температурата накара Ема да потръпне... а после погледът ѝ спря върху количката в средата на помещението. Под чаршафа се различаваха очертанията на тялото на сина ѝ.

До количката стоеше асистент в бяла престилка. Мълчеше.

— Готова ли сте, мисис Клифтън? — меко попита мистър Оуен.

— Да — твърдо отвърна Ема и ноктите ѝ се впиха в дланите ѝ.

Оуен кимна и асистентът дръпна чаршафа. Ема се взря в покритото с драскотини и синини лице и го разпозна моментално. Изкрещя, рухна на колене и захлипа неудържимо.

Мистър Оуен и асистентът не се изненадаха от очакваната реакция на майка, виждаща мъртвия си син, но наистина се смаяха, когато тя каза тихо:

— Това не е Себастиан.

2.

Таксито спря пред болницата и Хари се изненада, че Ема го чака при входа. Още повече се изненада, когато тя затича към него. На лицето ѝ беше изписано огромно облекчение.

— Себ е жив! — извика тя още преди да стигне до него.

— Но ти каза... — започна той, докато тя се хвърли в обятията му.

— Полицаите са сгрешили. Приели са, че е карал собственикът на колата и че следователно Себ е седял до него.

— Значи Бруно е бил пътникът? — тихо попита Хари.

— Да — малко виновно рече Ема.

— Даваш ли си сметка какво означава това? — попита Хари, като я пусна.

— Не. Какво имаш предвид?

— Полицията е казала на Мартинес, че *неговият* син е оцелял, а сега той ще открие, че мъртвият е Бруно, а не Себастиан.

Ема сведе глава.

— Горкият — каза тя, докато влизаха в болницата.

— Освен ако... — започна Хари, но не довърши. — Как е Себ? Какво е състоянието му?

— Тежко. Мистър Оуен каза, че почти не му е останала здрава кост. По всичко изглежда, че ще остане в болницата няколко месеца и може да прекара остатъка от живота си в инвалидна количка.

— Да сме благодарни, че е жив — каза Хари и прегърна жена си през раменете. — Ще ни пуснат ли да го видим?

— Да, но само за няколко минути. И имай предвид, скъпи, целият е в гипс и бинтове, така че може дори да не го познаеш.

Хвана го за ръка и го поведе към първия етаж, където се срещнаха с жена в тъмносиня униформа, която следеше внимателно пациентите и от време на време даваше нареждания на подчинените си.

— Аз съм мис Пъдикомби — каза тя и протегна ръка.

— Старша сестра за теб — прошепна Ема.

Хари стисна ръката ѝ.

— Добър ден, старша сестра.

Без да каже нито дума повече, дребната жена ги поведе през отделението към две редици легла, всичките заети. Продължи нататък, докато не стигна до един пациент в дъното на помещението. Дръпна завесата около Себастиан Артър Клифтън и се оттегли.

Хари впери поглед в сина си. Левият му крак беше вдигнат с макара, а другият, също гипсиран, лежеше на леглото. Главата му беше омотана в бинт, който оставяше свободни само едното му око и устните. Окото погледна към тях, но устните не помръднаха.

Хари се наведе да го целуне по челото, а Себастиан прошепна:

— Как е Бруно?

— Съжалявам, че се налага да ви разпитвам след всичко, което сте преживели — каза главен инспектор Майлс. — Не бих го направил, ако не беше абсолютно необходимо.

— И защо е необходимо? — попита Хари, който познаваше добре детективите и методите им за извличане на информация.

— Още не съм убеден, че случилото се на магистралата е трагична случайност.

— Какво намекувате? — попита Хари и погледна детектива право в очите.

— Нищо не намеквам, сър, но нашите хора извършиха внимателен оглед на колата и смятат, че едно-две неща просто не се връзват.

— Какви неща? — попита Ема.

— Първо, мисис Клифтън — каза Майлс, — не можем да си обясним защо синът ви е минал в насрещното платно, след като е било очевидно, че рискува да бъде блъснат от друга кола.

— Може би поради някаква повреда в колата? — предположи Хари.

— Това беше първата ни мисъл — отвърна Майлс. — Но макар колата да е сериозно смачкана, няма нито една спукана гума, а воланът е непокътнат, което е истинско чудо при катастрофи като тази.

— Това едва ли е доказателство за извършено престъпление — каза Хари.

— Да, сър — рече Майлс. — И само по себе си нямаше да е достатъчно, за да поискам съдебният лекар да отнесе случая към прокурора. Появи се обаче свидетел, който даде доста смущаващи показания.

— Какво е казал той?

— Тя — уточни Майлс и направи справка с бележника си. — Мисис Чалис ни каза, че била задмината от открито „Ем Джи“, което тъкмо щяло да задмине и три камиона, движещи се по вътрешното платно, когато предният рязко преминал във външното платно, макар пред него да нямало друга кола. Това принудило шофьора на колата рязко да набие спирачки. Тогава третият камион също минал във външното платно, също без явна причина, а средният продължил със същата скорост, лишавайки автомобила от възможност да го задмине или да премине във вътрешното платно. Мисис Чалис каза и че трите камиона заклезили колата в това положение доста време, а после шофьорът ѝ, без никаква видима причина, рязко завил през тревата направо към насрещното движение.

— Разпитахте ли някой от шофьорите на камионите? — попита Ема.

— Не. Не успяхме да открием нито един от тях, мисис Клифтън. И не мислете, че не сме опитали.

— Но това, което намеквате, е немислимо — рече Хари. — Кой ще иска да убие две невинни момчета?

— Бих се съгласил с вас, мистър Клифтън, ако наскоро не бяхме открили, че първоначално Бруно Мартинес не е имал намерение да пътува със сина ви до Кеймбридж.

— Откъде научихте това?

— Приятелката му, мис Торнтън, се яви и ни съобщи, че същия ден двамата с Бруно са смятали да ходят на кино, но трябвало да отмени уговорката в последния момент, защото настинала. — Главният инспектор извади от джоба си химикалка, обърна страницата на бележника си и погледна родителите на Себастиан в очите. — Имате ли причина да смятате, че някой би искал да навреди на сина ви?

— Не — каза Хари.

— Да — каза Ема.

3.

— И този път гледай да си свършиш работата — почти изкрещя дон Педро Мартинес. — Едва ли ще е много трудно — добави той, докато се навеждаше напред в креслото си. — Вчера сутринта се разходих съвсем спокойно из болницата, така че нощем би трябвало да е много по-лесно.

— Как желаете да се отърва от него? — прозаично попита Карл.

— Прережи му гърлото — каза Мартинес. — Трябва ти само бяла престилка, стетоскоп и скалпел. Само гледай да е остър.

— Не мисля, че е разумно да му се прерязва гърлото — рече Карл. — По-добре да го задуша с възглавница, за да си помислят, че е умрял от нараняванията си.

— Не. Искам момчето на Клифтън да умре бавно и мъчително. Колкото по-бавно, толкова по-добре.

— Разбирам как се чувствате, шефе, но не е нужно да даваме на онзи детектив още причини да подновява разследването си.

Мартинес го погледна разочаровано и каза:

— Добре тогава, задуши го. Но се погрижи да е колкото се може по-дълго.

— Искате ли да взема Диего и Луис?

— Не. Искам обаче да присъстват на погребението като приятели на Себастиан, за да могат да докладват. Искам да чуя, че са страдали толкова, колкото и аз, когато разбрах, че не Бруно е оцелелият.

— А какво ще...?

Телефонът на бюрото зазвъня и дон Педро грабна слушалката.

— Да?

— Търси ви някой си полковник Скот-Хопкинс — каза секретарката му. — Искане да говори с вас по личен въпрос. Твърди, че било спешно.

Четиримата бяха променили графиците си така, че в девет сутринта на следващия ден да са в Министерския съвет на Даунинг

стрийт.

Секретарят на кабинета сър Алън Редмейн бе отменил срещата си с френския посланик М. Шовел, с когото трябваше да обсъдят последиците от възможното връщане на Шарл дьо Гол в Елисейския дворец.

Депутатът сър Джайлс Барингтън нямаше да присъства на седмичната среща на кабинета в сянка поради спешен семеен проблем, както обясни на лидера на опозицията мистър Гейтскел.

Хари Клифтън нямаше да подписва бройки от последната си книга „Кръвта е по-гъста от водата“ в „Хатчардс“ на Пикадили. Беше подписал предварително сто с надеждата да умилюва управителя, който не можеше да скрие разочарованието си, особено след като бе научил, че книгата на Хари ще оглави списъка на бестселърите в неделя.

Ема Барингтън отложи среща с Рос Бюканан, на която трябваше да обсъдят идеите на председателя за построяване на нов луксозен лайнер, който щеше да стане част от флотилията на Барингтън, ако бордът го подкрепеше.

Четиримата седнаха на местата си около овалната маса в кабинета на секретаря.

— Благодаря, че се съгласихте да ни приемете толкова бързо — каза Джайлс. Сър Алън кимна. — Но съм сигурен, че разбирате, че мистър и мисис Клифтън се тревожат, че животът на сина им може все още да е в опасност.

— Споделям безпокойството им — каза Редмейн. — И ми позволете да изразя съжалението си за случилото се със сина ви, мисис Клифтън. Най-малкото защото се чувствам отчасти виновен за всичко това. Искам обаче да ви уверя, че не стоях със скръстени ръце. През уикенда разговарях с мистър Оуен, с главен инспектор Майлс и със съдебния лекар. Оказаха ми пълно съдействие. Трябва да се съглася с Майлс, че просто няма достатъчно доказателства, че дон Педро Мартинес има някаква връзка с инцидента. — Видя изражението на Ема и побърза да добави: — Въпреки това доказателствата и увереността често са две много различни животни, така че щом разбрах, че Мартинес не е знаел, че синът му е бил в колата, заключих, че може да реши да нанесе втори удар, колкото и неразумно да изглежда.

— Око за око — каза Хари.

— Може и да сте прав — каза секретарят на кабинета. — Той явно не ни е простил за онова, което възприема като кражба на негови осем милиона паунда, дори да са фалшиви. И макар че е възможно още да не е проумял, че зад операцията стои правителството, няма съмнение, че според него синът ви е лично отговорен за случилото се в Саутхамптън. Мога само да съжалявам, че тогава не се отнесох достатъчно сериозно към разбираемите ви тревоги.

— Поне за това съм ви благодарна — каза Ема. — Но вие не се чудите през цялото време кога и къде ще нанесе Мартинес следващия си удар. Всеки може да влезе и излезе от болницата толкова лесно, колкото и в някоя автогара.

— Не мога да не се съглася — каза Редмейн. — Аз самият го направих вчера следобед. — Откровението му предизвика моментна тишина, която му позволи да продължи. — Можете обаче да сте сигурна, мисис Клифтън, че този път взех необходимите мерки, за да гарантирам, че синът ви вече не е в опасност.

— Можете ли да споделите с мистър и мисис Клифтън причината за тази ваша увереност? — попита Джайлс.

— Не, сър Джайлс, не мога.

— Защо? — остро попита Ема.

— Защото в този случай се наложи да се обърна към вътрешния министър и към министъра на отбраната, така че съм длъжен да спазвам правилата за поверителност на Тайния съвет.

— Що за дрънканици са това? — избухна Ема. — Все пак не забравяйте, че става въпрос за живота на сина ми!

Джайлс се обърна към сестра си.

— Ако нещо от ставащото се разчуе дори след петдесет години, ще е важно да се покаже, че нито ти, нито Хари сте знаели, че в случая са били замесени министри.

— Благодарен съм ви, сър Джайлс — каза секретарят на кабинета.

— Може и да понеса тези ваши кодирани съобщения, които си разменяте, стига да ме уверите, че животът на сина ми вече не е в опасност — каза Хари. — Защото ако със Себастиан стане нещо, сър Алън, виновникът ще е само един.

— Приемам упрека ви, мистър Клифтън. Мога обаче да потвърдя, че Мартинес вече не представлява заплаха за Себастиан или за друг член на семейството ви. Честно казано, наложи се да прекрача някои граници, за да се погрижа Мартинес да разбере, че не си заслужава да се опитва.

Хари още беше скептичен и макар че Джайлс като че ли приемаше думите на сър Алън, той осъзна, че ще му се наложи да стане премиер, за да накара секретаря да разкрие причината за своята увереност. А може би дори и тогава нямаше да научи.

— Да не забравяме обаче — продължи сър Алън, — че Мартинес е безскрупулен и коварен тип. Не се съмнявам, че въпреки всичко ще иска да си отмъсти по някакъв начин. И ако не престъпва закона, няма начин, по който да му попречим да го направи.

— Поне този път ще сме подготвени — каза Ема, която добре си даваше сметка накъде бие секретарят на кабинета.

Полковник Скот-Хопкинс почука на вратата на Итън Скуеър 44 в десет без една минута. Секунди по-късно на прага се появи гигант, пред който командирът от САС изглеждаше като джудже.

— Аз съм Скот-Хопкинс. Имам среща с мистър Мартинес.

Карл леко се поклони и отвори вратата, колкото да може гостът да се промуши през процепа. После придружи полковника по коридора и почука на вратата на кабинета.

— Да.

Когато полковникът влезе, дон Педро стана от бюрото си и го изгледа подозрително. Нямаше представа защо човек от Специалните части ще иска спешна среща с него.

— Желаете ли кафе, полковник? — попита дон Педро, след като двамата се ръкуваха. — Или може би нещо по-силно?

— Не, сър, благодаря. Часът е прекалено ранен за мен.

— В такъв случай седнете и ми кажете защо искате да се срещнете спешно с мен. — Замълча за момент. — Предполагам, разбирате, че съм доста зает човек.

— Много добре знам колко зает сте били напоследък, мистър Мартинес, така че ще говоря направо по същество.

Дон Педро се опита да запази пълно самообладание, докато сядаше на мястото си и продължаваше да се взира в полковника.

— Целта ми е съвсем проста — да се погрижа Себастиан Клифтън да се радва на дълъг и спокоен живот.

Маската на арогантна самоувереност се изтри от лицето на Мартинес. Той успя обаче бързо да се овладее и се надигна.

— Какво намеквате?

— Мисля, че знаете много добре, мистър Мартинес. Позволете ми все пак да се изразя съвсем ясно. Тук съм, за да се погрижа никой от семейство Клифтън да не пострада в бъдеще.

— Себастиан Клифтън беше най-близкият приятел на сина ми!

— Не се съмнявам в това, мистър Мартинес. Инструкциите ми обаче са съвсем ясни и прости — да ви предупредя, че ако Себастиан или член от семейството му попаднат в още някакъв инцидент, синовете ви Диего и Луис ще бъдат качени на първия самолет за Аржентина. При това няма да пътуват в първа класа, а в товарния отсек, в дървени сандъци.

— Знаете ли кого заплашвате? — ревна Мартинес и стисна юмруци.

— Един долнопробен южноамерикански гангстер, който си мисли, че може да мине за джентълмен само защото има пари и живее на Итън Скуеър.

Дон Педро натисна бутон под бюрото си. Миг по-късно вратата рязко се отвори и Карл нахълта в кабинета.

— Изхвърли този човек, докато се свържа с адвоката си — каза Мартинес и посочи полковника.

— Добро утро, лейтенант Лунсдорф — каза полковникът, когато Карл тръгна към него. — Като бивш член на СС несъмнено ще оцените слабата позиция, в която се намира господарят ви. — Карл се закова на място. — Така че ми позволете да кажа нещо и на вас. Ако мистър Мартинес реши да пренебрегне условията ми, плановите ни за вас не включват заповед за депортиране до Буенос Айрес, където в момента са се установили толкова много от бившите ви колеги; не, намислили сме друга дестинация, където ще намерите неколцина граждани, които с радост ще свидетелстват за ролята ви като един от доверените хора на доктор Гьобелс и докъде сте стигали, за да изкопчите информация от тях.

— Блъфирате — каза Мартинес. — И номерата ви няма да минат.

— Колко слабо познавате британците, мистър Мартинес — каза полковникът, стана от стола и тръгна към прозореца. — Позволете ми да ви представя неколцина типични представители на островната ни раса.

Мартинес и Карл се присъединиха към него и се загледаха навън. От другата страна на улицата стояха трима мъже, които човек определено не би пожелал за неприятели.

— Трима от най-доверените ми колеги — обясни полковникът. — Един от тях ще ви следи ден и нощ с надеждата да предприемете погрешна стъпка. Отляво е капитан Хартли, който за съжаление бе уволнен от Драгунската гвардия, задето залял с бензин спящата си съпруга и любовника ѝ, след което драснал клечката. Както можете да се досетите, след излизането от затвора му беше трудно да си намери работа. Докато не го прибрах от улицата и не му дадох нова цел в живота.

Хартли им се усмихна топло, сякаш знаеше, че говорят за него.

— В средата е ефрейтор Кран, по професия дърводелец. Той страшно обича да реже с трион разни неща, без значение дали са дърво или кост.

Кран ги гледаше безизразно.

— Признавам обаче — продължи полковникът, — че любимецът ми е сержант Робъртс, доказан социопат. През повечето време е безобиден, но се боя, че така и не успя да се върне напълно към цивилния живот след войната. — Полковникът се обърна към Мартинес. — Може би не бива да му казвам, че сте натрупали състоянието си от сътрудничество с нацистите, но, разбира се, точно така сте се запознали с лейтенант Лунсдорф. Подробеност, която предпочитам да не споделям с Робъртс, освен ако наистина не ме раздразните. Разбирате ли, майката на сержант Робъртс беше еврейка.

Дон Педро се извърна от прозореца и видя, че Карл гледа полковника така, сякаш ще го удуши с най-голямо удоволствие, но разбира, че сега не е нито времето, нито мястото за това.

— Радвам се, че привлякох вниманието ви — каза Скот-Хопкинс. — Сега съм още по-уверен, че сте разбрали кое е най-доброто за вас. Приятен ден, господа. Не е нужно да ме изпращате.

4.

— Дневният ни ред е много натоварен — каза председателят. — Затова ще съм благодарен, ако колегите директори бъдат кратки и конкретни.

Ема беше започнала да се възхищава на деловия тон на Рос Бюканан, с който водеше заседанията на борда на „Барингтън Шипинг“. Никога не показваше предпочитания към един или друг директор и винаги изслушваше внимателно всеки, който предлагаше становище, различно от неговото. Понякога — само понякога — дори позволяваше да го убедят да промени мнението си. Освен това имаше способността да обобщава сложни обсъждания, при това по такъв начин, че да представи добре възгледа на всеки от участниците. Ема знаеше, че някои членове на борда намират шотландските му маниери за малко резки, но самата тя ги смяташе просто за практични и понякога се питаше как ли собственият ѝ подход ще се различава от неговия, ако тя някога заеме мястото му. Бързо изхвърли тази мисъл от главата си и се съсредоточи върху най-важната точка от дневния ред. Предишната вечер беше репетирала речта си пред борда, като Хари играеше ролята на председателя.

След като секретарят на компанията Филип Уебстър прочете протоколите от последната среща и отговори на поставените въпроси, председателят продължи с първата точка от дневния ред — решението на борда за строежа на луксозния лайнер „Бъкингъм“, който да стане част от флотилията на „Барингтън“.

Бюканан недвусмислено изрази мнението си, че построяването на лайнера е единственият начин „Барингтън Шипинг“ да останат една от водещите корабни компании в страната. Неколцина членове на съвета закимаха в знак на съгласие.

След като изложи становището си, председателят покани Ема да представи противоположното мнение. Първо тя посочи, че макар банковият рейтинг на компанията да е висок, „Барингтън Шипинг“ трябва да консолидира позициите си и да не рискува с такива големи

инвестиции в начинание, което според нея има в най-добрия случай 50% шансове за успех.

Мистър Анскот, един от второстепенните директори в борда, назначен от покойния ѝ баща сър Хюго Барингтън, изказа мнение, че е време да пуснат кораба на вода. Никой не се разсмя. Контраадмирал Съмърс пък смяташе, че не бива да вземат такова радикално решение без одобрението на акционерите.

— Ние сме хората на мостика — напомни му Бюканан, — и следователно ние следва да вземаме решенията.

Адмиралът се намръщи, но премълча. В края на краищата вотът му щеше да говори вместо него.

Ема изслуша внимателно мнението на всеки член на борда и бързо си даде сметка, че директорите са разделени по равно. Един-двама още не бяха взели решение, но тя подозираше, че ако се стигне до гласуване, председателят ще излезе победител.

Час по-късно бордът така и не беше взел решение. Някои от директорите просто повтаряха изложените по-рано аргументи, което явно дразнеше Бюканан. Ема обаче знаеше, че той в крайна сметка ще трябва да продължи нататък, тъй като имаха за обсъждане и други важни въпроси.

— Длъжен съм да кажа — обобщи председателят, — че не можем да отлагаме решението още дълго, и затова предлагам всеки от нас внимателно да помисли какво е мнението му по този въпрос. Честно казано, залогът в случая е бъдещето на компанията. Предлагам на следващата ни среща другия месец да гласуваме дали да строим кораба, или да изоставим цялото начинание.

— Или поне да изчакаме по-спокойни води — добави Ема.

Председателят с неохота продължи нататък и тъй като останалите точки от дневния ред не бяха толкова спорни, когато Бюканан попита дали има други въпроси за обсъждане, атмосферата след разгорещения дебат беше доста по-спокойна.

— Разполагам с информация, която съм длъжен да съобща на борда — каза секретарят на компанията. — Несъмнено сте забелязали, че цената на акциите ни се покачваше стабилно през последните няколко седмици, и сигурно се питате защо, тъй като не сме излизали с важни изявления, нито сме публикували прогнози за печалбите. Вчера тази мистерия намери отговора си, когато получих писмо от директора

на „Мидланд Банк“ в Сейнт Джеймс, Мейфеър, в което той ми съобщава, че един от клиентите му притежава седем и половина процента от акциите на компанията и съответно следва да бъде представен от директор в борда.

— Нека позная — каза Ема. — Става дума не за друг, а за майор Алекс Фишър.

— Именно — каза председателят с нетипична за него непредпазливост.

— Ще има ли награди, ако познаем кого ще представлява скъпият ни майор? — попита адмиралът.

— Не, защото ще сгрешите — отвърна Бюканан. — Макар че трябва да призная, че когато научих новината, подобно на вас предположих, че става дума за старата ни приятелка лейди Вирджиния Фенуик. Директорът на „Мидланд“ обаче ме увери, че Нейно Благородие не е сред клиентите на банката. Когато го притиснах по въпроса кой притежава акциите, той любезно отвърна, че не е в състояние да разкрие тази информация, което на банкерски език означава да си гледаме работата.

— С нетърпение очаквам да разбера как ще гласува майорът за предложението за строежа на „Бъкингам“ — със суха усмивка рече Ема. — Защото можем да сме сигурни в едно. Когато и да представлява, той със сигурност няма да вземе интересите на компанията присърце.

— Бъдете сигурна, Ема, че не бих искал онова миризливо лайно да е факторът, който ще наклони везните в една или друга посока — каза Бюканан.

Ема го зяпна втрещено.

Едно от възхитителните качества на председателя бе способността му да оставя настрана всички разногласия, колкото и сериозни да са те, след края на заседанието на борда.

— Какви са новините за Себастиан? — попита той, когато се присъедини към Ема за пиетие преди обед.

— Старшата сестра каза, че е доволна от възстановяването му. С удоволствие мога да кажа, че при всяко следващо посещение в болницата виждам подобрение. Гипсът на левия му крак е свален и вече има две очи и мнение за всичко, от това защо вуйчо му Джайлс е подходящият човек, който да замести Гейтскел като лидер на

лейбъристите, до убеждението, че платените места за паркиране са поредният правителствен трик да измъкват още от спечелените ни с тежък труд пари.

— Съгласен съм с него и по двата въпроса — каза Рос. — Да се надяваме, че тази енергичност е прелюдия към пълното му възстановяване.

— Хирургът му е на същото мнение. Мистър Оуен ми каза, че модерната хирургия е отбелязала бърз напредък по време на войната, тъй като мнозина войници е трябвало да бъдат оперирани, без да се търси второ и трето мнение. Преди трийсет години Себ щеше да остане в инвалидна количка до края на живота си, но не и днес.

— Още ли се надява да иде в Кеймбридж за следващата учебна година?

— Мисля, че да. Наскоро беше посетен от наставника си, който му каза, че може да заеме мястото си в Питърхаус през септември. Дори му даде книги за четене.

— Е, едва ли има много неща, които да го разсейват.

— Странно, че го споменавате, защото напоследък започна да проявява жив интерес към развитието на компанията, което донякъде ме изненадва — каза Ема. — Всъщност той чете протоколите от всяко заседание на борда, от първата до последната страница. Дори си купи десет акции, което му дава законното право да следи всеки наш ход, и трябва да ви кажа, Рос, че изобщо не се срамува да изразява мнението си, включително и за предложението за построяването на „Бъкингам“.

— Несъмнено повлияно от всеизвестното мнение на майка му по въпроса — усмихна се Бюканан.

— Не, точно това е странното — каза Ема. — Като че ли някой друг го съветва точно по този въпрос.

Ема избухна в смях.

Хари я погледна от другия край на масата и остави вестника.

— Тъй като не мога да открия абсолютно нищо развеселяващо в днешния „Таймс“, ще те помоля да споделиш шегата с мен.

Ема отпи глътка кафе и отново насочи вниманието си към „Дейли Експрес“.

— Оказва се, че лейди Вирджиния Фенуик, единствената дъщеря на деветия граф Фенуик, е подала искане за развод с графа на Милано. Уилям Хики предполага, че Вирджиния ще получи обезщетение от около четвърт милион паунда, апартаментата им на Лаундс Скуеър, както и имението в Баркшър.

— Не е зле за две години работа.

— Естествено, споменава се и Джайлс.

— Това става винаги, когато Вирджиния се появи в новините.

— Да, но в случая е доста ласкателно — каза тя и зачете: — „Първият съпруг на лейди Вирджиния сър Джайлс Барингтън, депутат от Бристолското пристанище, се сочи от мнозина като бъдещ министър от кабинета, ако лейбъристите спечелят следващите избори.“

— Не мисля, че е много вероятно.

— Джайлс да стане министър ли?

— Не. Лейбъристите да спечелят следващите избори.

— „Той се доказва като блестящ оратор и неотдавна се сгоди с доктор Гуинет Хюз, преподавател в Кралския колеж в Лондон.“ — продължи Ема. — Следва чудесна снимка на Гуинет и отвратителна на Вирджиния.

— На Вирджиния няма да ѝ хареса — каза Хари и се върна към „Таймс“. — Но няма какво толкова да направи по въпроса.

— Не бъди толкова сигурен — каза Ема. — Имам чувството, че точно този скорпион още не е изгубил напълно жилото си.

Всяка неделя Хари и Ема пътуваха от Глостър до Харлоу на свиждане при Себастиан. Естествено, Джесика винаги беше с тях, тъй като не искаше да пропуска нито една възможност да види по-големия си брат. Всеки път, когато завиваше наляво от портите на Имението, за да поеме към болницата, Ема не можеше да се отърси от спомена за първия път, когато бе изминала дългия път, сигурна, че синът ѝ е загинал в автомобилна катастрофа. Беше благодарна, че не се беше обадила на Грейс и Джайлс да им съобщат новината и че Джесика беше на палатков лагер в Куонтокс, когато позвъни наставникът. Единствено горкият Хари беше преживял двайсет и четири часа с мисълта, че никога повече няма да види сина си.

Джесика смяташе свижданията за най-важното събитие в седмицата. Щом пристигаха в болницата, тя поднасяше на Себ последното си произведение на изкуството и след като покриваше всеки квадратен сантиметър от гипса му с образи, се заемаше със стените. Старшата сестра окачаше всяка нова картина в коридора на отделението, но сподели, че скоро ще им се наложи да продължат със стълбището и долния етаж. Ема можеше само да се надява, че Себастиан ще бъде изписан преди картините на Джесика да стигнат до рецепцията. Винаги малко се притесняваше, когато дъщеря ѝ представяше на старшата сестра поредното си творение.

— Не е нужно да се притеснявате, мисис Клифтън — каза мис Пъдикомби. — Трябва да видите някои от цапаниците, които дават други родители и очакват да ги окача в кабинета си. Във всеки случай, когато Джесика стане известна художничка, ще ги продам всичките и ще построя с парите ново отделение.

Ема не се нуждаеше от напомняне колко талантива е дъщеря ѝ. Знаеше, че мис Филдинг, учителката по рисуване от „Ред Мейдс“, има планове да ѝ уреди стипендия в училището за изящни изкуства „Слейд“ — и изглеждаше уверена в резултата.

— Голямо предизвикателство е да учиш дете, което е много по-талантиво от теб, мисис Клифтън — каза ѝ веднъж мис Филдинг.

— Никога не го споменавайте пред нея — отвърна Ема.

— Всички го знаят — каза мис Филдинг. — И всички очакваме с нетърпение още по-големи постижения в бъдеще. Никой няма да се изненада, когато ѝ предложат място в Кралската академия. Ще е първата от „Ред Мейдс“.

Джесика като че ли изобщо не подозираше за редкия си талант, както и за много други неща. Ема неведнъж беше предупреждавала Хари, че е само въпрос на време осиновената им дъщеря да разбере истината за истинския си баща, и смяташе, че ще е по-добре да го научи от член на семейството, а не от външен човек. Хари изпитваше странна неохота да я товари с реалната причина, поради която я бяха взели от „Доктор Барнардо“, предпочитайки нея пред няколко по-добри кандидати. Джайлс и Грейс също бяха предложили да обяснят на Джесика, че и тримата имат един и същи баща, сър Хюго Барингтън, и защо майка ѝ е отговорна за преждевременната му смърт.

Щом Ема паркира пред болницата, Джесика изскочи навън с най-новата си картина в едната ръка и млечен шоколад „Кадбъри“ в другата и се втурна направо при Себастиан. Ема не можеше да повярва, че някой може да обича сина й повече от нея, но ако имаше такъв човек, това бе Джесика.

Когато след няколко минути влезе в отделението, Ема с огромна изненада и радост откри, че Себастиан за първи път е станал от леглото и седи в едно кресло. Щом видя майка си, той се надигна и я целуна по бузите — още един първи път. Ема се зачуди кога ли идва моментът, когато майките престават да целуват децата си, а младежите започват да целуват майките си.

Джесика разказваше подробно на брат си какво е правила през седмицата, така че Ема седна на леглото и с радост изслуша за пореден път подвизите й. Когато Джесика млъкна достатъчно дълго, за да може Себастиан да вземе думата, той се обърна към майка си.

— Сутринта препрочетох протоколите от последното заседание на борда. Нали си даваш сметка, че на следващата среща председателят ще постави на гласуване предложението и този път няма как да избегнеш решението дали да се съгласиш с построяването на „Бъкингам“.

Ема не каза нищо, а Джесика се обърна и започна да рисува стареца, който спеше на съседното легло.

— Аз бих направил същото, ако бях на негово място — продължи Себастиан. — Кой според теб ще победи?

— Никой — отвърна Ема. — Защото какъвто и да е резултатът, бордът ще остане разделен, докато не може да се посочи кой е правият.

— Да се надяваме, че няма да е така, защото си мисля, че си изправена пред много по-сериозен проблем, който изисква двамата с председателя да работите в съгласие.

— Фишър ли?

Себастиан кимна.

— И бог знае как ще гласува той, когато се стигне до решението дали да се строи „Бъкингам“.

— Фишър ще гласува така, както му каже дон Педро Мартинес.

— Откъде си сигурна, че именно Мартинес е купил акциите, а не лейди Вирджиния? — попита Себастиан.

— Според Уилям Хики от „Дейли Експрес“ Вирджиния в момента е заета с поредния си развод, така че можеш да си сигурен, че основната ѝ мисъл е колко пари може да изкопчи от графа на Милано, преди да реши как точно да ги похарчи. Освен това имам свои причини да смятам, че Мартинес стои зад купуването на акциите.

— Вече стигнах до същото заключение — каза Себастиан. — Едно от последните неща, които ми каза Бруно в колата на път за Кеймбридж, бе, че баща му имал среща с някакъв майор и той дочул в разговора им да се споменава името „Барингтън“.

— Ако това е вярно, Фишър ще подкрепи председателя — каза Ема. — Ако не за друго, то за да си върне на Джайлс, че му попречи да влезе в Парламента.

— Дори да го направи, не приемай, че ще иска строежът на „Бъкингъм“ да мине гладко. Никак даже. Ще сменя страни всеки път, когато сметне, че има възможност да навреди на финансовото състояние на компанията в краткосрочен план или на репутацията ѝ в дългосрочен. Прости за клишето, но вълците не менят козината си. Само не забравяй, че основната му цел е точно противоположна на твоята. Ти искаш компанията да успее, а той — да се провали.

— Защо му е да иска това?

— Подозирам, че много добре знаеш отговора, мамо.

Себастиан зачака реакцията ѝ, но Ема предпочете да смени темата.

— И откъде е цялата тази неочаквана мъдрост у теб?

— Всеки ден се уча от експерт. И освен това съм единственият му ученик — каза Себастиан без повече обяснения.

— И според твоя експерт какво трябва да направя, ако искам бордът да подкрепи мен и да гласува против построяването на „Бъкингъм“?

— Има план как да спечелиш гласуването на следващото заседание.

— Това е невъзможно, докато бордът е разделен по равно.

— О, напълно възможно е — възрази Себастиан. — Но само ако си склонна да изиграеш Мартинес в собствената му игра.

— Какво имаш предвид?

— Докато семейството притежава двайсет и два процента от акциите на компанията — продължи Себастиан, — ти имаш правото да

назначаваш още двама директори в борда. Така че е достатъчно да се обърнеш към вуйчо Джайлс и леля Грейс да те подкрепят при вземането на решението. Така няма как да изгубиш.

— Никога не бих го направила — каза Ема.

— Защо, щом залогът е толкова висок?

— Защото подобен ход ще компрометира положението на Рос Бюканан като председател. Ако той изгуби такова важно гласуване, защото семейството се е обединило против него, няма да има друг избор, освен да подаде оставка. И подозирам, че и други директори ще последват примера му.

— Но това може да е най-добрият резултат за компанията в дългосрочен план.

— Възможно е, но трябва да ме видят, че спечелвам с аргументи, а не разчитам на уреждането на вота. Подобни евтини трикове са по-скоро в стила на Фишър.

— Скъпа мамо, никой не може да ти се възхищава повече от мен заради това, че винаги постъпваш морално, но когато имаш вземане-даване с хора като Мартинес, трябва да разбереш, че те нямат морал и с радост биха постъпили безчестно. Хора като него са готови да пълзят и в най-гадната клоака, ако смятат, че това ще им осигури победа.

Последва дълго мълчание. Накрая Себастиан каза много тихо:

— Когато за първи път дойдох в съзнание след катастрофата, дон Педро седеше на края на леглото ми.

Ема потръпна.

— Усмиваше се и попита: „Как си, момчето ми?“. Поклатих глава и едва тогава той разбра, че не съм Бруно. Никога няма да забравя как ме изгледа, преди да си тръгне.

Ема продължи да мълчи.

— Мамо, не мислиш ли, че е време да ми кажеш защо Мартинес е така твърдо решен да постави семейството ни на колене? — попита Себастиан. — Защото не беше много трудно да се досетя, че е искал да убие на магистралата мен, а не собствения си син.

5.

— Винаги си толкова нетърпелив, сержант Уоруик — каза патологът, докато оглеждаше тялото по-внимателно.

— Не можеш ли поне да ми кажеш колко точно е плувал трупът във водата? — попита детективът.

Хари тъкмо зачеркваше думата „точно“ и заместваше „плувал“ с „престоял“, когато телефонът иззвъня. Той остави писалката и вдигна.

— Да — каза малко рязко.

— Хари, Харолд Гинзбърг се обаждат. Поздравления, тази седмица си на осмо място. — Харолд се обаждат всеки вторник следобед да докладва на Хари на кое място ще бъде в неделния списък на бестселърите. — Девета поредна седмица сред първите петнайсет.

Преди месец Хари бе стигнал до четвърто място, най-високата позиция, до която беше успял да се добере. И макар да не признаваше дори пред Ема, още се надяваше да влезе в избраната група британски писатели, достигнали до върха от двете страни на Атлантика. Последните две книги от серията за Уилям Уоруик бяха достигнали първо място във Великобритания, но върхът в Щатите още си оставаше непокорен.

— Единственото наистина важно нещо са продажбите — каза Гинзбърг, сякаш беше прочел мислите на Хари. — Пък и съм уверен, че ще се изкачиш още по-нагоре с излизането на изданието с меки корици през март. — Хари не пропусна да забележи, че издателят използва „още по-нагоре“, а не „на върха“. — Как е Ема?

— Приготвя реч за това защо компанията не трябва да строи нов луксозен лайнер точно сега.

— Съмнявам се, че ще се получи бестселър — каза Харолд. — А как се справя Себастиан?

— В инвалидна количка е. Но хирургът ме уверява, че това няма да продължи още дълго и че в началото на следващата седмица ще се изправи на крака.

— Браво. Това означава ли, че ще се прибере у дома?

— Не. Старшата сестра няма да позволи да пътува далеч толкова рано. Може би ще прескочи до Кеймбридж да се срещне с наставника си и да пие чай с леля си.

— Звучи ми по-лошо и от училище. Все пак едва ли ще мине много време преди да успее да се измъкне.

— Или да го изхвърлят. Не съм сигурен кое ще е първото.

— Защо да го изхвърлят?

— Една-две сестри започнаха да проявяват по-голям интерес към Себ с махането на поредната превръзка и се боя, че той изобщо не ги обезкуражава.

— Танцът на седемте воала — каза Харолд и Хари се разсмя. — Още ли се надява да иде в Кеймбридж през септември?

— Доколкото мога да преценя, да. Но се е променил много след катастрофата, така че нищо не би ме изненадало.

— В какъв смисъл се е променил?

— Не мога да кажа конкретно. Просто е съзрял по начин, какъвто не бих могъл и да си представя преди година. И мисля, че открих защо.

— Звучи интригуващо.

— Определено е. Ще ти разкажа по-подробно при следващото ми идване в Ню Йорк.

— Трябва ли да чакам толкова дълго?

— Да, защото е като писането ми. Нямам представа какво ще се случи, когато започвам нова страница.

— Разкажи ми тогава за нашето момиче за милиони.

— Само не и ти! — възкликна Хари.

— Предай на Джесика, че съм окачил в кабинета си картината ѝ на Имението през есента, до една на Рой Лихтенщайн.

— Кой е Рой Лихтенщайн?

— Поредният моден писък в Ню Йорк, но не ми се вярва да се задържи дълго. Според мен Джесика е много по-добра. Кажи ѝ, че ако ми нарисува картина на Ню Йорк през есента, ще я подаря на Лихтенщайн за Коледа.

— Питам се дали е чувала за него.

— Преди да затворя, мога ли да попитам как върви последният роман за Уилям Уоруик?

— Щеше да върви много по-бързо, ако не ме прекъсват непрекъснато.

— Извинявай — рече Харолд. — Не ми казаха, че пишеш.

— В интерес на истината, Уоруик е изправен пред неразрешим проблем. Или по-точно, аз съм изправен пред неразрешим проблем.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

— Не. Точно затова ти си издателят, а аз — писателят.

— За какъв проблем става въпрос? — продължи да упорства Харолд.

— Уоруик е открил тялото на бившата си жена на дъното на едно езеро, но е сигурен, че тя е била убита, преди да я хвърлят във водата.

— И какъв е проблемът?

— Моят или този на Уилям Уоруик?

— Първо на Уоруик.

— Налага му се да чака най-малко двацет и четири часа преди да получи доклада на патолога.

— А твоят проблем?

— Разполагам с двацет и четири часа преди да реша какво трябва да пише във въпросния доклад.

— Уоруик знае ли кой я е убил?

— Не е сигурен. В момента има петима заподозрени, всеки с мотив... и алиби.

— Но предполагам, че самият ти знаеш кой го е направил?

— Не, не знам — призна Хари. — Защото ако аз не знам, няма как да знае и читателят.

— Това не е ли малко рисковано?

— Разбира се, че е. Но пък и прави нещата много по-предизвикателни както за мен, така и за читателя.

— С нетърпение очаквам да прочета първата чернова.

— И аз.

— Е, извинявай за прекъсването. Оставям те с тялото на бившата в езерото. Ще ти звънна след седмица да видя дали си разбрал кой го е хвърлил там.

Когато Гинзбург затвори, Хари остави слушалката и погледна празния лист пред себе си. Опита се да се съсредоточи.

— Какво е мнението ти, Пърси?

— Още е рано за точна преценка. Ще трябва да я откарам в лабораторията и да направя още няколко теста, преди да ти дам основателно заключение.

— Кога да очаквам предварителния ти доклад? — попита Уоруик.

— Винаги си толкова нетърпелив, Уилям...

Хари вдигна очи. Внезапно се беше сетил кой е убиецът.

Макар да не беше склонна да приеме съвета на Себастиан да привлече Джайлс и Грейс в борда, за да си осигури победа при гласуването, Ема въпреки това смяташе, че е длъжна да държи брат си и сестра си в течение. Гордееше се, че представлява семейството в борда, макар да знаеше много добре, че нито Джайлс, нито Грейс проявяват особен интерес към ставащото зад закритите врати на „Барингтън Шипинг“, стига да получават дивидентите си всяко тримесечие.

Джайлс беше затрупан с работа в Камарата на общините и отговорностите му нараснаха още повече, след като Хю Гейтскел го покани да участва в кабинета в сянка и да поеме европейския портфейл. Това означаваше, че той по-рядко се появяваше в изборителния си район, въпреки че от него се очакваше да пази спечеленото с мъка място и в същото време редовно да посещава страните, които трябваше да гласуват дали Великобритания да бъде включена в ЕИО^[1]. Лейбъристите обаче имаха преднина според социологическите проучвания от последните няколко месеца и изглеждаше все по-вероятно Джайлс да стане министър след следващите избори. Ето защо последното, което му трябваше, бе да го разсейват с „дребни проблеми“.

Хари и Ема останаха доволни, когато Джайлс най-сетне обяви годеща си с Гуинет Хюз, при това не в светската колонка на „Таймс“, а в заведението „Острич“ в изборителния му район.

— Искам да ви видя женени преди следващите избори — заяви изборителният му агент Гриф Хаскинс. — И ако Гуинет успее да

забременее до първата седмица от кампанията, още по-добре.

— Колко романтично — въздъхна Джайлс.

— Не ме интересуват никакви романтики — каза Гриф. — Работата ми е на следващите избори да ти осигуря място в Камарата на общините. Защото ако не се получи, със сигурност няма да влезеш в кабинета.

На Джайлс му се искаше да се изсмее, но знаеше, че Гриф е прав.

— Датата определена ли е? — попита Ема, която тъкмо се беше присъединила към тях.

— За сватбата или за изборите?

— За сватбата, идиот такъв.

— Седемнайсети май в гражданското на Челси — каза Джайлс.

— Доста различно от „Сейнт Маргарет“ в Уестминстър, но поне се надявам, че този път двамата с Хари ще получим покани.

— Помолих Хари да ми бъде кум — каза Джайлс. — Но не съм толкова сигурен за теб — добави и се ухили.

Времето не беше най-подходящото, но единствената възможност на Ема да се види със сестра си беше вечерта преди решаващото заседание на борда. Тя вече поддържаше връзка с директорите, за които смяташе, че ще подкрепят позицията ѝ, както и с един от двамата колебаещи се, но искаше Грейс да знае, че все още не е в състояние да предскаже как точно ще мине гласуването.

Грейс проявяваше още по-малък интерес към делата на компанията от Джайлс и един-два пъти дори бе забравила да осребри чека си с дивидентите. Неотдавна бе станала старши наставник в Ньюам и рядко излизаше извън пределите на Кеймбридж. Ема понякога успяваше да я придума да отиде до Лондон с нея за някое представление на Кралската опера, но времето им стигаше само колкото да вечерят, след което Грейс хващаше влака за Кеймбридж. Както обясни самата тя, не ѝ харесвало да спи в чуждо легло. Толкова разкрепостена в едни неща и така тесногръда в други, както отбелязваше навремето скъпата им майка.

Постановката на „Дон Карлос“ на Лукино Висконти се оказа непреодолимо изкушение и Грейс дори се задържа на вечерята и слушаше внимателно обясненията на Ема за последствията от

инвестирането на такава голяма част от капиталовите резерви на компанията в един-единствен проект. Грейс чоплеше мълчаливо зелената си салата, като коментираше само от време на време, но не изказа никакво мнение, докато не беше споменато името на майор Фишър.

— Той също се жени след няколко седмици, както знам от достоверен източник — каза тя, с което изненада сестра си.

— Коя жена би пожелала да се обвърже с такова ужасно създание, за бога?

— Сюзи Ламптън, както изглежда.

— Откъде ми е познато това име?

— Беше в „Ред Мейдс“, когато ти беше първенец, но е с две години по-малка от теб, така че едва ли я помниш.

— Само по име — каза Ема. — Е, значи е твой ред да разказваш.

— Сюзи беше красавица още на шестнайсет и го знаеше. Момчетата спираха и я зяпваха с увиснали ченета, когато минаваше покрай тях. След „Ред Мейдс“ хвана първия влак за Лондон и започна работа във водеща агенция за модели. След като излезе на светлината на прожекторите, ясно даде да се разбере, че си търси богат съпруг.

— В такъв случай Фишър едва ли може да се нарече голяма находка.

— Може би нямаше да е такъв тогава, но сега, след като тя прехвърли трийсетте и кариерата ѝ като модел е минало, един член на борда на „Барингтън Шипинг“, подкрепян от аржентински милионер, може да се окаже последният ѝ шанс.

— Възможно ли е да е толкова отчаяна?

— И още как — отвърна Грейс. — Била е зарязвана на два пъти, веднъж пред олтара. Чух, че вече е изхарчила парите, отсъдени ѝ след успешното дело за неспазеното обещание за брак. Дори заложила годежния пръстен. Името мистър Микобър^[2] едва ли ѝ говори нещо.

— Горката — тихо каза Ема.

— Не е нужно да губиш съня си заради Сюзи — увери я Грейс. — Това момиче има докторска степен по вродено коварство, каквато не може да се получи в нито един университет — добави тя и допи кафето си. — Честно казано, не зная кого съжалявам повече, защото не мога да повярвам, че връзката им ще продължи дълго. — Грейс си погледна часовника. — Трябва да бягам, защото ще изпусна последния

влак. — И без да каже нито дума повече, целуна сестра си по бузите, излезе от ресторанта и хвана такси.

Ема се усмихна, докато гледаше как сестра ѝ се качва на задната седалка на черния автомобил. Светското общуване не можеше да се посочи като една от силните страни на Грейс, но на света нямаше друга жена, на която Ема да се възхищава повече. Студентите в Нюнам можеха само да се радват, че имат такава старша наставничка.

Когато поиска сметката, забеляза, че сестра ѝ е оставила на подноса банкнота от един паунд. Грейс беше от хората, които не обичаха да остават длъжници на никого.

Кумът връчи на младоженеца проста златна халка. Джайлс на свой ред я сложи на средния пръст на лявата ръка на мис Хюз.

— Обявявам ви за съпруг и съпруга — обяви регистраторът. — Можете да целунете булката.

Вълна от аплодисменти заля сър Джайлс и лейди Барингтън.

След това имаше прием в „Кадоган Армс“ на Кингс Роуд. Джайлс изглеждаше твърдо решен разликата с първата му сватба да е очевидна за всички.

Щом влезе, Ема видя Хари да бърбри с агента на Джайлс, на чието лице бе цъфнала широка усмивка.

— Жененият кандидат печели много повече гласове от разведения — обясни Гриф на Хари и пресуши третата си чаша шампанско.

Грейс бърбеше с булката, която доскоро бе една от докторантките ѝ. Гуинет ѝ припомняше как е срещнала Джайлс за първи път на партито, организирано от Грейс по случай рождения ѝ ден.

— Рожденият ми ден беше само повод за въпросното парти — каза Грейс без по-нататъшни обяснения.

Ема отново насочи вниманието си към Хари, до когото тъкмо бе застанал и Дийкинс. Двамата несъмнено споделяха различните си преживявания от това да си кум на Джайлс. Ема не можеше да си спомни дали Алджърнън не беше вече професор в Оксфорд. Определено приличаше на такъв, но същото важеше и когато беше на шестнайсет и дори тогава да нямаше такава рошава брада, костюмът му беше същият.

Ема се усмихна, когато видя, че Джесика е седнала по турски на пода и рисува портрет на Себастиан, който говореше с вуйчо си. Синът ѝ бе пуснат от болницата специално за случая с изричното условие да се върне преди шест вечерта. Джайлс се беше навел и слушаше внимателно племенника си. На Ема не ѝ трябваше да гадае каква е темата.

— Ами ако Ема изгуби при гласуването? — попита Джайлс.

— Тогава ще е малко вероятно „Барингтън“ да обяви печалба в близко бъдеще, така че ще трябва да се простиш с идеята, че на всяко тримесечие ще получаваш дивиденди.

— Няма ли някакви добри новини?

— Има. Ако Рос Бюканан се окаже прав за бизнеса с луксозни лайнери и е проникателен ръководител, компанията може да се надява на светло бъдеще. И ти ще можеш да заемеш мястото си в кабинета, без да е нужно да се безпокоиш, че ще зависиш от министерската си заплата.

— Трябва да кажа, че съм изключително доволен, че проявяваш такъв жив интерес към семейния бизнес, и мога само да се надявам, че това ще продължи и след като започнеш да учиш в Кеймбридж.

— Можеш да си сигурен в това — отвърна Себастиан. — Защото съм загрижен най-вече за бъдещето на компанията. Надявам се все още да има семеен бизнес, когато стана готов да седна на мястото на председателя на борда.

— Наистина ли смяташ, че „Барингтън Шипинг“ може да загази? — попита Джайлс и този път в гласа му се долови безпокойство.

— Изглежда малко вероятно, но не е особено приятно, че майор Фишър се връща в борда, защото съм убеден, че интересите му в компанията ще бъдат диаметрално противоположни на нашите. Ако дон Педро Мартинес наистина се окаже човекът зад него, не съм сигурен, че оцеляването на „Барингтън“ е част от дългосрочния им план.

— Сигурен съм, че Рос Бюканан и Ема ще се окажат повече от достойни противници на Фишър и дори на Мартинес.

— Възможно е. Но не забравяй, че те невинаги пеят в унисон и Фишър задължително ще се възползва от това. И дори да успеят да осуят опитите му на първо време, ще му е нужно само да изчака няколко години и всичко само ще се окаже в скута му.

— Какво имаш предвид? — попита Джайлс.

— Не е тайна, че Рос Бюканан смята да се пенсионира в недалечно бъдеще. Научих, че неотдавна е купил имение в Пъртшър, разположено в удобна близост до три голф игрища и две реки, което ще му позволи да се отдаде на любимите си занимания. Така че не след дълго компанията ще трябва да си търси нов председател.

— Но ако Бюканан иска да се оттегли, няма ли майка ти да е очевидната наследница на мястото му? В края на краищата тя е член на семейството и ние все още държим дващест и два процента от акциите.

— Дотогава Мартинес също може да придобие дващест и два процента, а може би дори повече, защото знаем със сигурност, че продължава да купува акции на „Барингтън“ всеки път, когато те излязат на пазара. И според мен можем да приемем, че когато се стигне до избор на председател, той ще има предвид друг кандидат.

[1] Европейска икономическа общност. — Б.пр. ↑

[2] Герой от „Дейвид Копърфийлд“ на Чарлз Дикенс. — Б.пр. ↑

6.

Ема влезе в заседателната зала и не се изненада, че повечето от колегите ѝ директори вече са тук. Само смъртта можеше да е приемливо извинение за отсъствие за това конкретно заседание в тази петъчна утрин.

Председателят бърбеше с контраадмирал Съмърс. Клайв Анскот, както и можеше да се очаква, разговаряше оживено с партньора си по голф Джим Нолс, който вече беше казал на Ема, че и двамата ще подкрепят председателя при гласуването. Ема отиде при Анди Добс и Дейвид Диксън, които ясно ѝ бяха дали да разбере, че ще застанат на нейна страна.

Секретарят на компанията Филип Уебстър и финансовият директор Майкъл Карик разглеждаха архитектурните планове на предложения луксозен лайнер, които лежах на заседателната маса заедно с нещо, което Ема не бе виждала досега — макет на „Бъкингам“. Трябваше да признае, че изглежда доста съблазнителен... а момчетата обичаха играчки.

— Гласуването ще бъде много оспорвано — тъкмо казваше Анди Добс на Ема, когато вратата на залата се отвори и на прага се появи десетият директор, Алекс Фишър.

Спря до вратата. Изглеждаше малко нервен, като нов ученик, който се чуди дали някое от другите момчета ще го заговори. Председателят незабавно тръгна към него да го посрещне. Ема гледаше как Рос се ръкува с майора — официално, а не като с уважаван колега. Станеше ли въпрос за Фишър, мненията на Ема и на Бюканан съвпадаха.

Щом големият часовник в ъгъла започна да отброява десет, разговорите незабавно престанаха и директорите заеха отредените им места около голямата маса. Подобно на дама без кавалер, Фишър остана прав, докато не остана само едно свободно място, сякаш събралите се играеха някаква детска игра. Накрая се настани на стола срещу Ема, но не погледна към нея.

— Добро утро — каза председателят, след като всички се настаняха. — Мога ли да открия заседанието, като поздравя майор Фишър с добре дошъл отново сред директорите?

Чу се само едно приглушено „добре дошъл“, но човекът, който се обади, не беше в борда предишния път, когато Фишър беше директор.

— Разбира се, това е второто участие на майора в борда, така че той е запознат с начина ни на работа и с лоялността, която се очаква от всеки член, когато представлява тази велика компания.

— Благодаря, господин председател — отвърна Фишър. — Бих искал да кажа колко съм радостен да се върна тук. Уверявам ви, че винаги ще правя онова, което смятам за най-изгодно за „Барингтън Шипинг“.

— Радвам се да го чуя — каза председателят. — Длъжен съм обаче да ви напомня, както правя с всеки нов член на борда, че е противозаконно един директор да купува или продава акции на компанията, без първо да информира стоковата борса, както и секретаря на компанията.

Дори Фишър да беше усетил назъбената стрела, насочена към него, тя явно не бе улучила целта си, защото той просто кимна и се усмихна, въпреки че мистър Уебстър прилежно внесе думите на председателя в протокола. Ема поне беше доволна, че всичко ще бъде записано.

След като протоколите от миналото заседание бяха прочетени и одобрени, председателят взе думата.

— Членовете на борда едва ли са пропуснали да забележат, че за днешното заседание остана само една точка от дневния ред. Както всички знаете, смятам, че е дошло време да вземем решение, което — и съм на мнение, че не преувеличавам — ще реши бъдещето на „Барингтън“ и може би на един-двама от нас, които служим в момента на компанията.

Веднага си пролича, че някои директори са изненадани от встъпителните думи на Бюканан — започнаха да си шепнат. Рос беше хвърлил ръчна граната наред с заседателната маса с ясния намек, че смята да се оттегли от поста си, ако не спечели гласуването.

Проблемът на Ема бе, че не разполагаше с ръчна граната, която да хвърли в отговор. Не можеше да заплаши с оттегляне поради няколко причини, една от които бе, че никой член на семейството

нямаше желание да заеме мястото ѝ в борда. Себастиан вече беше изразил мнение, че при загуба на вота тя може да се оттегли от борда и двамата с Джайлс да продадат акциите си, което щеше да им донесе двойна изгода — много добри доходи и в същото време щяха да надхитрят Мартинес.

Ема погледна портрета на сър Уолтър Барингтън. Почти чу думите на дядо си: „Не прави нищо, за което някога можеш да съжаляваш, дете“.

— И тъй, призовавам да проведем откровена и открита дискусия — продължи Рос Бюканан. — Дискусия, на която се надявам, че всеки от директорите ще изрази мнението си без никакъв страх и предпочитания. — И след това метна втората си граната. — С оглед на това предлагам мисис Клифтън да открие дебата, тъй като освен че мнението ѝ е противно на моето, не бива да забравяме, че тя представлява двайсет и два процента от акциите и че видният ѝ прародител сър Джошуа Барингтън е човекът, който е основал тази компания преди повече от сто години.

Ема предпочиташе да е сред последните в дискусията, тъй като много добре си даваше сметка, че председателят ще обобщи и думите ѝ могат да изгубят част от въздействието си, когато дойде неговият ред да говори. Въпреки това бе твърдо решена да изложи аргументите си по възможно най-убедителния начин.

— Благодаря, господин председател — започна тя и направи справка с бележките си. — Позволете първо да кажа, че независимо от изхода от днешната дискусия зная, че всички се надяваме, че ще продължите да водите тази компания още дълги години.

Заявлението ѝ бе посрещнато с високи одобрителни възгласи и Ема се почувства така, сякаш бе успяла да обезвреди една от гранатите.

— Както ни напомни председателят, моят прадядо е основал тази компания преди повече от сто години. Той бил човек с необичайната дарба да забелязва открилите се възможности и в същото време умело да избягва капаните. Мога само да мечтая за усета на сър Джошуа, защото тогава щях да мога да ви кажа дали това — тя посочи плановете — е възможност или капан. Сериозните ми резерви относно този проект са свързани с това, че слагаме всичките си яйца в една кошница. Инвестирането на такъв голям дял от резервите на

компанията в едно-единствено начинание може да се окаже решение, за което всички да съжаляваме. В края на краищата самото бъдеще на бизнеса с луксозни лайнери изглежда несигурно. Две големи корабни компании вече декларираха загуби тази година, като посочиха бума на пътническите авиолинии като основна причина за трудностите им. И не е случайно съвпадение, че рязкото намаляване на броя на нашите трансатлантически пътници отговаря почти напълно на увеличаването на пътуващите със самолети за същия период. Фактите са прости. Бизнесмените искат да стигнат за срещите си колкото се може по-бързо и след това незабавно да се приберат у дома. Това е напълно разбираемо. Тази промяна в нагласата на обществото може и да ни харесва, но би било глупаво да игнорираме дългосрочните последици от нея. Смятам, че следва да се придържаме към бизнеса, който с право е изградил световната репутация на „Барингтън Шипинг“ — превозването на въглища, автомобили, тежки машини, стомана, храна и други стоки, и да оставим другите да зависят от пътници. Уверена съм, че ако продължим с основния си бизнес с товарни кораби, имащи каюти за не повече от десетина пътници, компанията ще оцелее през тези смутни времена и ще обявява добри печалби всяка година, осигурявайки на акционерите отлична възвръщаемост на инвестициите им. Не искам да залагам всички пари, които компанията е скътала така грижовно през годините, заради прищевките на капризната публика.

„Време е за моята ръчна граната“, помисли Ема и обърна страницата.

— Баща ми, сър Хюго Барингтън — няма да намерите на стената негов портрет, който да ни напомня за управлението му, — успя само за няколко години да постави компанията на колене и бяха нужни всички значителни умения и талант на Рос Бюканан, за да се изправи тя отново на крака, за което трябва да му бъдем вечно благодарни. За мен обаче последното предложение е твърде голяма крачка напред в несигурността и затова се надявам бордът да го отхвърли и да се съсредоточим върху основния си бизнес, който ни е служил така добре в миналото. Ето защо приканвам борда да гласува против решението.

Със задоволство видя, че един-двама от по-старите членове на борда, които преди се колебаеха, сега кимат одобрително. Бюканан покани останалите директори да допринесат за дискусията и час по-

късно всички бяха изказали мнението си. Единственото изключение бе Фишър, който не бе казал нито дума.

— Майоре, след като чухте становищата на колегите си, бихте ли споделили вашите мисли с борда?

— Господин председател — каза Фишър, — през последния месец внимателно се запознах с подробните протоколи от предишните заседания на борда по този въпрос и съм сигурен в едно — не можем да си позволим да отлагаме повече и трябва да вземем решение в една или друга посока.

Изчака одобрителните възгласи да утихнат и продължи:

— Изслушах с интерес останалите директори и особено мисис Клифтън, която според мен представи разумна и добре обоснована теза със значителна страст, като ни припомни дългата връзка на семейството ѝ с компанията. Но преди да реша как да гласувам, бих искал да чуя защо председателят смята, че трябва да продължим с построяването на „Бъкингам“ точно сега, тъй като все още не съм убеден, че рискът си струва и не е прекалено голяма крачка напред, както се изрази мисис Клифтън.

— Мъдър човек — обади се адмиралът.

Ема за момент се запита дали не е преценила Фишър погрешно и дали той наистина не желае само доброто на компанията. После си спомни думите на Себастиан за вълка и козината му.

— Благодаря, майоре — каза Бюканан.

Ема не се съмняваше, че въпреки добре обмислените и добре казаните си думи Фишър вече знае как ще гласува и ще изпълни дословно инструкциите на Мартинес. Все още не знаеше обаче какви са тези инструкции.

— Членовете на борда са много добре запознати с твърдото ми становище по този въпрос — започна председателят и хвърли поглед към няколкото точки върху единствения лист пред него. — Смятам, че решението, което ще вземем днес, е очевидно. Дали компанията е склонна да направи крачка напред, или да се задоволим с познатите води? Едва ли е нужно да ви напомням, че „Кюнард“ неотдавна пуснаха два нови пътнически кораба, „П & О“ строят „Канбера“ в Белфаст, „Юниън-Касъл“ добавя към южноафриканския си флот „Уиндзор Касъл“ и „Трансваал Касъл“, а ние си седим и гледаме как нашите съперници, подобно на мародерстващи пирати, установяват

господството си в открито море. Никога няма да има по-добро време за „Барингтън“ да влезе в пътническият бизнес, трансатлантически през лятото и круизен през зимата. Мисис Клифтън посочва, че броят на пътниците ни намалява. И е съвсем права. Но това се дължи само на факта, че нашият флот е стар и вече не предлагаме услуги, които клиентите ни не могат да намерят другаде на по-конкурентни цени. Ако днес решим да не правим нищо и просто да чакаме подходящия момент, както предлага мисис Клифтън, другите със сигурност ще се възползват от отсъствието ни и ще ни оставят на кея като някакви махащи зрители. Разбира се, както посочи майор Фишър, ще поемем риск, но великите предприемачи като сър Джошуа Барингтън винаги са готови да рискуват. И позволете да ви напомня, че този проект не представлява такъв голям финансов риск, за какъвто го представя мисис Клифтън — добави той и посочи модела на лайнера в средата на масата. — Можем да покрием голяма част от разходите по построяването на този великолепен съд от сегашните си резерви и няма да е нужно да заемаме големи суми от банките за финансирането на проекта. Имам чувството, че Джошуа Барингтън би одобрил подобно нещо. — Бюканан направи пауза и изгледа насядалите около масата директори. — Смятам, че днес сме изправени пред суров избор — да не правим нищо и да се задоволим да тъпчем на едно място или да прегърнем бъдещето и да дадем на тази компания шанс да продължи да заема водещо място в корабния бизнес, както го е правила през последния век. Затова призовавам борда да подкрепи предложението ми и да инвестира в това бъдеще.

Въпреки силните думи на председателя Ема още не беше сигурна как ще мине гласуването. И точно в този момент Бюканан реши да хвърли третата си граната.

— Сега ще призова секретаря на компанията да покани всеки директор да заяви дали е за, или против предложението.

Ема бе смятала, че гласуването ще е тайно, каквато бе обичайната процедура в компанията: така щеше да си осигури повече шансове за мнозинство. Сега обаче осъзна, че ако възрази на този етап, реакцията ѝ ще бъде изтълкувана като признак на слабост, а това щеше да е добре дошло за Бюканан.

Мистър Уебстър извади лист от папката пред себе си и зачете:

— Членовете на борда се приканват да гласуват резолюция, предложена от председателя и потвърдена от изпълнителния директор, а именно компанията да започне строежа на новия луксозен лайнер „Бъкингам“ още сега.

Ема бе поискала в резолюцията да се добавят последните две думи, тъй като се надяваше, че те ще убедят някои от по-консервативните членове на борда да не прибързват.

Секретарят на компанията отвори протоколната книга и зачете поред имената на директорите.

— Мистър Бюканан.

— За предложението — без колебание отвърна председателят.

— Мистър Нолс.

— За.

— Мистър Диксън.

— Против.

— Мистър Анскот.

— За.

Ема поставяше чавка или кръст срещу всяко от имената в своя списък. Дотук нямаше изненади.

— Адмирал Съмърс.

— Против — твърдо заяви той.

Ема не можеше да повярва на ушите си. Адмиралът беше размислил, което означаваше, че ако всички други се придържат към позициите си, тя няма как да изгуби.

— Мисис Клифтън.

— Против.

— Мистър Добс.

— Против.

— Мистър Карик.

Финансовият директор се поколеба. Беше казал на Ема, че е против цялата идея, тъй като бе сигурен, че разходите ще се увеличат спирално и че въпреки уверенията на Бюканан компанията в крайна сметка ще бъде принудена да заеме големи суми от банката.

— За — прошепна мистър Карик.

Ема изруга под нос. Постави кръстче срещу името на Карик и отново погледна списъка. Пет на пет. Всички обърнаха глави към най-новия член на борда, от когото сега зависеше всичко.

Ема и Рос Бюканан щяха да разберат как ще гласува дон Педро Мартинес, но не и защо.

ДОН ПЕДРО МАРТИНЕС
1958 — 1959

7.

— Само с един глас?

— Да — каза майорът.

— В такъв случай купуването на акциите вече се доказва като добра инвестиция.

— Какво искате да направя сега?

— Засега подкрепете председателя, защото скоро отново ще се нуждае от подкрепата ви.

— Не съм сигурен, че разбирам.

— Не е нужно да разбирате, майоре.

Дон Педро стана от бюрото си и тръгна към вратата. Срещата беше приключила. Фишър бързо го последва в коридора.

— Как ви се отразява животът на семеен мъж, майоре?

— Отлично — излъга Фишър, който бързо беше научил, че двама души не могат да живеят толкова евтино, колкото един.

— Радвам се да го чуя — каза Мартинес, докато подаваше на майора дебел плик.

— Какво е това? — попита Фишър.

— Малък бонус за добре свършената работа — отвърна Мартинес, докато Карл отваряше външната врата.

— Но аз вече съм ви длъжник — каза Фишър, докато прибираше плика във вътрешния си джоб.

— А аз съм сигурен, че ще ми се издължите подобаващо — каза Мартинес и погледна към мъжа, който седеше на една пейка от другата страна на улицата и се преструваше, че чете „Дейли Мейл“.

— Още ли искате да дойда в Лондон преди следващото заседание на борда?

— Не, но искам да ми се обадите веднага щом научите кой е спечелил поръчката за построяването на „Бъкингам“.

— Вие ще сте първият, който ще научи — каза Фишър.

Отдаде шеговито чест на новия си шеф и закрачи към Слоун Скуеър. Мъжът от отсрещната страна на улицата не тръгна след него, но пък капитан Хартли знаеше със сигурност къде отива майорът.

Дон Педро се усмихна, докато влизаше обратно в къщата.

— Карл, кажи на Диего и Луис, че искам да ги видя незабавно. Ти също ще ми трябваш.

Икономът се поклони, докато затваряше външната врата, тъй като внимаваше да играе ролята си всеки път, когато някой можеше да ги гледа. Дон Педро се върна в кабинета си, седна зад бюрото, усмихна се и си помисли за току-що приключилата среща. Този път нямаше да му попречат. Всичко беше на мястото си и той можеше да довърши не само един човек, а цялото семейство. Нямаше намерение да казва на майора какъв ще е следващият му ход. Имаше чувството, че въпреки редовните бонуси Фишър може да се окаже несигурен при натиск и че е възможно да има някакви граници, които не е склонен да прекрачи.

На дон Педро не му се наложи да чака дълго — на вратата се почука и в кабинета влязоха единствените трима души, на които имаше доверие. Двамата му синове заеха местата си от другата страна на бюрото, което само му напомни, че най-малкият му син няма да присъства. Това само засили решимостта му. Карл остана прав.

— Заседанието на борда е минало отлично. Решили са с един глас разлика да започнат строежа на „Бъкингъм“, като решаващ се е оказал вотът на майора. Сега трябва да разберем коя корабостроителница ще получи поръчката за строежа. Дотогава не можем да продължим с втората част от плана ми.

— И тъй като начинанието може да се окаже доста скъпо — обади се Диего, — имаш ли идеи как ще финансираме цялата операция?

— Да — каза дон Педро. — Смятам да оберя банка.

Полковник Скот-Хопкинс се вмъкна в „Кларънс“ малко преди обяд. Кръчмата се намиреше само на двеста метра от Даунинг стрийт и бе популярна сред туристите. Той отиде при бара и поръча половин пинта тъмно и двоен джин с тоник.

— Три и шест, сър — каза барманът.

Полковникът сложи на тезгяха два флорина, взе питиетата и тръгна към едно сепаре в ъгъла, където щяха да са добре скрити от любопитни очи. Остави напитките на малката дървена масичка, покрита със следи от халби и фасове. Погледна си часовника. Шефът

му рядко закъсняваше, но пък в неговата работа проблемите по принцип изникваха в последния момент. Но явно не и днес, тъй като секретарят на кабинета влезе в кръчмата само след няколко секунди и се насочи право към сепарето. Полковникът стана.

— Добро утро, сър. — Никога не беше и помислял да се обърне към него със „сър Алън“: струваше му се прекалено фамилиарно.

— Добро утро, Брайън. Разполагам само с няколко минути, така че няма да е зле да ме запознаете с развитието на нещата.

— Мартинес, синовете му Диего и Луис, както и Карл Лунсдорф, определено работят като екип. След срещата ми с Мартинес обаче никой от тях не е припарвал до болница „Принцеса Александра“ в Харлоу, нито е стъпвал в Бристол.

— Добре е да се знае — каза сър Алън, докато вдигаше чашата си. — Но това не означава, че Мартинес не работи върху нещо друго. Не е от хората, които отстъпват лесно.

— Сигурен съм, че сте прав, сър. Макар и да не е ходил в Бристол, това не означава, че Бристол не отива при него.

Секретарят на кабинета повдигна вежда.

— Алекс Фишър сега е на пълен работен ден при Мартинес. Върнал се е в борда на „Барингтън“ и докладва пряко на новия си шеф в Лондон веднъж, а понякога и два пъти в седмицата.

Докато обмисляше думите на полковника, секретарят на кабинета отпи от двойния си джин. Първото, което трябваше да направи, бе да купи няколко акции на „Барингтън Шипинг“, за да получава копие от протоколите след всяко заседание на борда.

— Нещо друго?

— Да. Мартинес си уговори среща с управителя на „Английска банка“ за единайсет сутринта идния четвъртък.

— Значи скоро ще разберем колко още фалшиви банкноти от по пет паунда са останали у този проклетник.

— Не унищожихме ли всичко в Саутхамптън миналия юни?

— Само онова, което бе скрил в статуята на Роден. Но той е прекарвал по-малки количества от Буенос Айрес през последните десет години, много преди някой от нас да осъзнае какви ги върши.

— Защо управителят просто не откаже да работи с него, щом всички знаят, че банкнотите са фалшиви?

— Защото е надут задник и отказва да повярва, че някой е в състояние да създаде идеално копие на една от скъпоценните му банкноти. Значи Мартинес се кани да смени всичките си стари лампи с нови, а аз с нищо не мога да му попреча.

— Винаги мога да го ликвидирам, сър.

— Управителят или Мартинес? — попита сър Алън, без да е съвсем сигурен дали Скот-Хопкинс се шегува.

Полковникът се усмихна. Не би имал нищо против да види сметката и на двамата.

— Не, Брайън. Не мога да одобря премахването на Мартинес, докато не разполагам със законен повод. А доколкото знам, фалшифицирането не се наказва с бесило.

Дон Педро седеше зад бюрото си, барабанеше нетърпеливо по плота и чакаше телефона да звънне.

Заседанието на борда бе насрочено за десет часа и обикновено приключваше около пладне. Вече бе 12:20, а от Фишър нямаше и вест въпреки ясните инструкции да му се обади веднага след края на срещата. Спомни си обаче, че Карл беше препоръчал Фишър да не се опитва да се свърже с шефа, докато не се отдалечи достатъчно от сградата, за да е сигурен, че никой от другите членове няма да го види.

Освен това Карл бе посъветвал майора да избере място, което никой от другите директори не би и помислил да посети. Фишър бе избрал „Лорд Нелсън“ не само защото се намираше на по-малко от миля от корабостроителницата на „Барингтън“, но и защото беше наистина невзрачна кръчма, предлагаща евтини питиета. Още по-важното бе, че имаше телефон до входа.

Телефонът на бюрото на дон Педро оживя. Той грабна слушалката преди второто извънмяване. Карл беше посъветвал Фишър да не се представя, когато се обажда от улична кабина, да не си губи времето в празни приказки и да гледа докладите му да се вменят в рамките на минута.

— „Харланд и Волф“, Белфаст.

— Има Бог — отвърна дон Педро.

Връзката прекъсна. Явно на заседанието не беше обсъждано нищо, което според Фишър не можеше да изчака до пристигането му

утре в Лондон. Дон Педро затвори и погледна тримата мъже от другата страна на бюрото. Всички те вече знаеха каква ще е следващата им работа.

— Влез.

Главният касиер отвори вратата и се дръпна настрана, за да направи път на банкера от Аржентина, и Мартинес влезе в кабинета на управителя. Беше с двуреден костюм на тънко райе, бяла риза и копирена вратовръзка, всички шити по поръчка на Савил Роу. Следваха го двама униформени охранители, които носеха голям очукан училищен сандък с инициали *БМ*. Последен вървеше висок слаб джентълмен с елегантно черно сако, сива жилетка, панталони на тънко райе и тъмна вратовръзка на светлосини райета, сякаш за да напомни на простосмъртните, че двамата с управителя на банката са посещавали едно и също училище.

Докато управителят заобикаляше бюрото си и се ръкуваше с дон Педро, охранителите поставиха сандъка в средата на стаята. Управителят не откъсна поглед от сандъка, докато гостът му отваряше закопчалките и вдигаше капака. Петимата мъже се взряха в редиците прилежно подредени банкноти от по пет паунда. Гледката не беше необичайна за никой от тях.

Управителят се обърна към главния касиер.

— Съмървил, банкнотите да се преброят и проверят отново и ако мистър Мартинес е съгласен с резултата, след това да бъдат унищожени.

Главният касиер кимна и единият от охранителите затвори капака и го закопча. След това двамата бавно вдигнаха тежкия сандък и го понесоха след касиера извън кабинета. Управителят не каза нито дума, докато вратата не се затвори, а после попита:

— Какво ще кажете за чаша „Бристъл Крийм“, докато изчакаме преброяването, старче?

На дон Педро му бе трябвало известно време да приеме, че обръщението „старче“ е знак на добронамереност и дори на признание, че си член на клуба, макар и чужденец.

Управителят наля две чаши и подаде едната на госта си.

— За ваше здраве, стари друже.

— За ваше здраве, стари друже — повтори като папагал дон Педро.

— Изненадан съм — каза управителят, след като отпи, — че държите такава голяма сума пари в брой.

— Бяха в един трезор в Женева през последните пет години и щяха да си останат там, ако правителството ви не беше решило да започне да печата нови банкноти.

— Решението не е мое, старче. Всъщност бях против, но онзи глупак секретарят на кабинета... завършил неподходящото училище и университет... настояваше, че немците са фалшифицирали банкнотите ни от пет паунда по време на войната. Казах му, че това е просто невъзможно, но той не искаше и да чуе. Държеше се така, сякаш разбира повече от специалистите от банката ни. Казах му също, че докато подписът ми стои на английска банкнота, сумата трябва да се признае напълно.

— Не бих очаквал по-малко — каза дон Педро и рискува да се усмихне.

Скоро откриха, че им е трудно да намерят тема за разговор, по която и двамата да се чувстват удобно. Единствено благодарение на полото (не водното), Уимбълдън и очакването на 12 август продължиха да разговарят достатъчно дълго, за да може управителят да налее по още едно шери, но и той не бе в състояние да скрие облекчението си, когато телефонът най-сетне иззвъня. Управителят остави чашата си, вдигна слушалката и се заслуша. После извади от вътрешния си джоб писалка „Паркер“, написа някакво число и помоли главния касиер да го повтори.

— Благодаря, Съмървил — каза и затвори. — С радост мога да ви съобщя, че числата съвпадат, стари друже. Не че съм се съмнявал — побърза да добави.

Отвори горното чекмедже на бюрото си, извади чекова книжка и написа „Два милиона сто четирийсет и три хиляди сто трийсет и пет паунда“ с отработен калиграфски почерк. Не се сдържа и добави „в брой“, преди да сложи подписа си. Подаде с усмивка чека на дон Педро, който провери сумата и отвърна на усмивката му.

Дон Педро предпочиташе банково нареждане, но чек от управителя на „Английска банка“ беше второто най-добро решение. В края на краищата документът носеше подписа му.

8.

Тримата излязоха от къщата на Итън Скуеър 44 по различно време сутринта, но накрая всички се оказаха на едно и също място.

Пръв излезе Луис. Отиде до станцията на метрото на Слоун Скуеър и взе влака на Съркъл Лайн до Хамърсмит, където се прекачи на Пикадили Лайн. Ефрейтор Кран го следваше плътно.

Диего взе такси до Виктория и се качи на автобус до летището; секунди по-късно опашката му го последва.

Луис улесни капитан Хартли да не пропуска нито един негов ход, но пък от друга страна, изпълняваше точно онова, което му бе наредил баща му. На Ханслоу Уест излезе от метрото и взе такси до летището, където се увери, че самолетът му излита след малко повече от час. Купи си последния брой на „Плейбой“ и тъй като нямаше багаж за деклариране, бавно тръгна към Изход 5.

Автобусът остави Диего пред терминала няколко минути преди десет. Той също направи справка и установи, че полетът му до Мадрид има четирийсет минути забавяне. Нямаше значение. Той се разходи до „Форте Грил“, поръча си кафе и сандвич с шунка и се настани до входа, за да е пред погледа на всички.

Карл отвори вратата на къщата няколко минути след като самолетът на Луис отлетя за Ница и тръгна към Слоун стрийт, понесъл торба на „Хародс“, която вече беше пълна. По пътя спря при една витрина, но не за да се възхищава на изложените стоки, а да погледне отраженията в стъклото — стар трик да провери дали го следят. Следяха го, разбира се — същият онзи вехто облечен дребосък, който вървеше по петите му през последния месец. Когато стигна „Хародс“, много добре си даваше сметка, че опашката му е само на няколко крачки зад него.

Портиер с дълъг зелен шинел и цилиндър отвори вратата на Карл и отдаде чест. Гордееше се, че познава редовните клиенти.

Щом влезе в магазина, Карл бързо закрачи през галантерията, ускори покрай кожените изделия и почти тичаше, когато стигна шестте асансьора. Вратата на един от тях беше отворена. Кабината вече бе

пълна, но Карл успя да се вмъкне. Опашката му го настигна, но операторът на асансьора дръпна решетката преди онзи да успее да скочи вътре. Преследваният не се сдържа и се усмихна на преследвача си, докато кабината се издигаше.

Карл слезе чак на най-горния етаж. Там бързо мина през електрическите изделия, мебелите, книжарницата и художествената галерия и стигна рядко използваното каменно стълбище в северната част на магазина. Вземаше по две стъпала наведнъж и забави ход едва когато се озова обратно на партера. Мина през мъжката мода, парфюмите и канцеларските стоки и стигна до една странична врата, излизаща на Ханс Роуд. Щом се озова на тротоара, спря първото такси, качи се и се сниши, за да се скрие.

— Към летището.

Изчака таксито да мине два светофара, преди да рискува да надникне през задния прозорец. От опашката му нямаше и следа, освен ако сержант Робъртс не караше велосипед или не бе взел автобус.

Карл бе посещавал „Хародс“ всяка сутрин през последните две седмици, като отиваше направо при хранителните стоки на партера и пазаруваше, след което се връщаше на Итън Скуеър. Но не и днес. Макар че този път бе успял да се откачи от човека на САС, знаеше, че няма да може да изпълни същия номер с „Хародс“ втори път. И тъй като бе пътувал доста често до днешната си дестинация, те лесно щяха да се досетят накъде е тръгнал, така че в бъдеще щяха да го чакат, когато слиза от самолета.

Когато таксито го остави пред терминал „Европа“, Карл не си купи „Плейбой“ и не поръча кафе, а тръгна право към Изход 18.

Самолетът на Луис кацна в Ница няколко минути след като този на Карл излетя. Луис носеше пачка нови банкноти по пет паунда в малкия си сак и имаше съвсем ясни инструкции — забавлявай се и не се връщай поне една седмица. Задачата едва ли можеше да се нарече тежка, но бе част от големия план на дон Педро.

Самолетът на Диего навлезе в испанското въздушно пространство с един час закъснение, но тъй като срещата му с един от най-големите вносители на телешко бе чак в четири следобед, той

разполагаше със свободно време. При всяко пътуване до Мадрид винаги отсядаше в един и същи хотел. Опашката му също отсядаше там и обядваше в същия ресторант, но оставаше сам в едно кафене на отсрещната страна на улицата всеки път, когато Диего прекарваше два часа в „Ла Буена Ноче“ — знаеше, че полковник Скот-Хопкинс едва ли ще се зарадва, ако му представи касова бележка от заведението.

Карл Лунсдорф никога не беше ходил в Белфаст, но след няколко пътиета в една ирландска кръчма на Пикадили си бе тръгнал с отговори на почти всичките си евентуални въпроси. Освен това се закле никога повече да не пие „Гинес“.

От летището взе такси до хотел „Роял Уиндзор“ в центъра, където се регистрира за три нощи. Каза на рецепцията, че може да остане и по-дълго, в зависимост от това как се развие бизнесът му. Щом се качи в стаята си, заключи вратата, извади нещата от торбата на „Хародс“ и влезе в банята. След това се просна на леглото и се замисли за онова, което трябваше да прави вечерта. Не помръдна, докато уличните лампи не светнаха. Разгледа още веднъж картата на града, за да не му се налага да прави отново справка навън.

Излезе от стаята си малко след шест и слезе по стълбите до партера. Никога не използваше асансьора — малко и твърде осветено пространство, в което другите гости лесно можеха да го забележат и да го запомнят. Мина бързо, но не прекалено, през фойето и излезе на Дънегол Роуд. След стотина метра зяпане по витрините беше сигурен, че никой не го следи. Отново бе сам в тила на врага.

Не тръгна направо към целта си, а пое по странични улички, така че разходката, която обикновено би му отнела двацет минути, продължи почти цял час. Но пък Карл не бързаше. Когато най-сетне стигна Фолс Роуд, усещаше избилата на челото му пот. Знаеше, че страхът ще му е постоянен спътник, докато се намира в този обитаван единствено от католици квартал. Не за първи път в живота си се озоваваше на място, от което не бе сигурен, че ще излезе жив.

Метър и деветдесет, с гъста руса грива и сто килограма мускули, Карл трудно можеше да се смеси с тълпата. Онова, което бе предимство, когато бе млад офицер от СС, щеше да е пълната противоположност през следващите няколко часа. Само едно нещо му

беше от полза — германският му акцент. Много от католиците на Фолс Роуд мразеха англичаните повече от немците, макар че понякога омразата им почти се изравняваше. В края на краищата Хитлер бе обещал да обедини Севера и Юга, след като спечели войната. Карл често се питаше какво ли щеше да му даде следвоенният Химлер, ако Германия беше нападнала Великобритания, както бе препоръчвал, а не бе допуснала катастрофалната грешка да се насочи към Русия. Жалко, че фюрерът не бе чел повече история. Карл обаче не се съмняваше, че мнозина от онези, които прегръщаха каузата за ирландското обединение, са чисто и просто мутри и престъпници, за които патриотизмът е зле скроен параван, целящ да скрие желанието им да направят пари. В това отношение Ирландската републиканска армия доста приличаше на СС.

Видя люлеещата се на вечерния вятър табела. Ако искаше да се върне, трябваше да го направи сега. Обаче не се поколеба. Никога нямаше да забрави, че именно Мартинес му бе помогнал да избяга от родината си, когато руските танкове бяха на един изстрел разстояние от Райхстага.

Бутна олющената зелена врата на бара. Чувстваше се толкова незабележим, колкото би била монахиня в казино. Вече беше приел, че няма дискретен начин да покаже на ИРА, че е в града. Не беше въпрос кого познаваш — той не познаваше никого.

Поръча си „Джеймисън“, като нарочно говореше с подчертан немски акцент. Отвори портфейла си, извади чисто нова банкнота от пет паунда и я сложи на бара. Барманът я изгледа с подозрение. Не беше сигурен, че има в касата достатъчно, за да върне рестото.

Карл гаврътна уискито и веднага поръча второ. Трябваше поне да опита и да покаже, че има нещо общо с тях. Винаги му беше смешно как мнозина си мислят, че големите мъже трябва да са и големи пиячи. След второто уиски се огледа, но никой не гореше от желание да установи зрителен контакт с него. В бара имаше двайсетина души, които бърбеха, играеха домино, отпиваха от бирите си и се преструваха, че не са забелязали слона в стъкларския магазин.

В 21:30 барманът удари камбанката и изрева, че скоро затваря, което накара неколцина клиенти да се втурнат към бара за по последно питие. Все още никой не поглеждаше Карл, нито го заговаряше. Той остана още няколко минути, но нищо не се промени, така че реши да

се върне в хотела и да опита отново утре. Знаеше, че трябва да минат години, преди да започнат да го приемат като местен, ако изобщо се случеше подобно нещо, а той разполагаше само с няколко дни да се срещне с човек, който никога не би и помислил да влезе в този бар, но който до полунощ щеше да научи, че Карл е бил тук.

Докато излизаше на Фолс Роуд, усети, че няколко чифта очи следят всяко негово движение. Секунди по-късно двама мъже, по-скоро пияни, отколкото трезви, се заклатушкаха по улицата след него. Карл забави крачка, за да е сигурен, че преследвачите му няма да пропуснат да видят къде е отседнал и ще докладват на шефа си. Влезе спокойно в хотела, обърна се и забеляза двамата в сенките от другата страна на улицата. Качи се на третия етаж и се прибра в стаята си с чувството, че през първия си ден в града едва ли би могъл да направи нещо повече от това да ги накара да забележат появата му.

Изгълта всички бисквити в бюфета заедно с портокала, ябълката и банана от купата с плодове — бяха му напълно достатъчни. Когато бе избягал от Берлин през април 1945 година, беше карал само на вода от мътните реки, разкаляни от танковете и други тежки машини. Е, веднъж се наслади и на лукса на суров заек — беше когато пресече границата с Швейцария. Нито веднъж не спа под покрив, никога не вървя по път и не влизаше в градчета или села по време на дългото, пълно с отбивки пътуване до средиземноморския бряг, където бе взет на борда на един параход като чувал въглища. Минаха пет месеца, преди да слезе от кораба и кракът му да стъпи в Буенос Айрес. Там незабавно потърси дон Педро Мартинес, с което изпълни последната заповед, която му бе дал Химлер, преди да се самоубие. И сега Мартинес беше неговият командир.

9.

На следващата сутрин Карл стана късно. Знаеше, че не може да си позволи да го виждат в пълния с протестанти салон за закуска на хотела, така че хапна сандвич с бекон в кафенето на ъгъла на Лийсън стрийт и бавно тръгна към Фолс Роуд. Улицата беше пълна с купувачи, майки с колички, деца с биберони в устите и свещеници с черни раса.

Озова се пред „Волунтиър“ секунди след като съдържателят бе отворил вратата. Той го позна незабавно — човека с петарката — но не го показа. Карл си поръча пинта светло и плати с рестото от сандвича. Остана да пази бара до края на работния ден, като само на два пъти отскочи до тоалетната. Обядът му беше солен чипс. До вечерта изяде три сини пакетчета, които само засилиха жаждата му. Местните идваха и си отиваха; Карл забеляза, че един-двама не наминаха за питие, което го изпълни с известна надежда. Наблюдаваха го, без да го гледат. Часовете обаче се изнизваха, без никой да го заговори и дори да хвърли поглед към него.

Петнайсет минути след като обяви последни поръчки, барманът извика: „Господа, погледнете си часовниците“ и Карл изпита чувството, че е пропилял още един ден. Докато вървеше към изхода, дори си помисли дали да не мине към план Б — да премине на другата страна и да се свърже с протестантите.

Щом излезе на тротоара, пред него спря черен „Хилман“. Задната врата се отвори и преди Карл да успее да реагира, двама мъже го сграбчиха, хвърлиха го на задната седалка и затръшнаха вратата. Колата потегли незабавно.

Карл вдигна глава и видя младеж, който със сигурност не бе на достатъчно години, за да гласува. Държеше опрян в челото му пистолет. Единственото, което обезпокои Карл, бе, че младокът очевидно беше по-уплашен от него и толкова трепереше, че имаше голяма вероятност оръжието да гръмне не нарочно, а случайно. Можеше да обезоръжи момчето за миг, но тъй като това нямаше да послужи на целта му, не оказа съпротива, когато по-възрастният мъж от другата му страна върза ръцете му отзад и сложи превръзка на очите

му. Същият мъж го претърси за оръжие и сръчно извади портфейла му. Карл го чу да подсвирва, докато броеше банкнотите по пет паунда.

— Там, откъдето идват, има много повече — каза Карл.

Последва разгорещен спор на някакво тяхно си наречие. Карл остана с впечатлението, че младокът иска да го убие, но се надяваше, че по-възрастният ще се изкуши от възможността да се добере до повече пари. Парите явно надделяха, защото Карл престана да усеща допира на пистолета в челото си.

Колата рязко зави надясно и секунди след това наляво. Кого се опитваха да заблудят? Карл знаеше, че просто обикалят, защото не биха се осмелили да напуснат католическата си твърдина.

Внезапно колата спря, вратата се отвори и Карл беше изхвърлен на улицата. Помисли си, че ако остане жив през следващите пет минути, може и да доживее до пенсия. Някой го сграбчи за косата и грубо го изправи. Удар в гърба го засили през отворена врата. Карл долови миризмата на изгоряло месо от някаква задна стая, но подозираше, че храненето не влиза в дневния ред.

Замъкнаха го по стълби в стая, която миришеше на спалня, и го бутнаха да седне на твърд дървен стол. Вратата се затръшна и Карл остана сам. Или не? Предположи, че е в тайна квартира и че някой старши, може би дори командир на района, сега решава какво да правят с него.

Не можеше да прецени със сигурност колко време го оставиха да чака. Сякаш изминаха часове — всяка минута се изнизваше по-бавно от предишната. Накрая вратата рязко се отвори и Карл чу най-малко трима души да влизат в стаята. Единият започна да обикаля стола.

— Какво искаш, англичанино? — попита грубият обикалящ глас.

— Не съм англичанин — каза Карл. — Германец съм.

Последва дълго мълчание.

— Какво искаш, швабо?

— Имам предложение за вас.

— Подкрепяш ли ИРА? — попита друг глас, по-млад, по-страстен, но без авторитет.

— Пет пари не давам за ИРА.

— Тогава защо рискуваш живота си, като се опитваш да ни намериш?

— Защото, както казах, имам предложение, което може да ви се стори добро. Така че те съветвам да се размърдаш и да доведеш някой, който може да взема решения. Защото имам чувството, момченце, че майка ти още те учи как да сядаш на гърнето.

Получи юмрук в устата, последван от шумна гневна размяна на реплики. Няколко гласа говореха едновременно. Карл усети как кръвта се стича по брадичката му и се приготви за втори удар, но той така и не дойде. По-възрастният мъж явно бе надделял. След малко тримата излязоха и вратата се затръшна. Този път обаче Карл знаеше, че не е сам. След толкова време с превръзка на очите бе станал почувствителен към звуци и миризми. Мина поне час, преди вратата да се отвори отново. В стаята влезе човек, обут в обувки, а не в ботуши. Карл усети как новодошлият спря съвсем близко до него.

— Как се казвате? — попита културен глас почти без акцент.

Карл предположи, че гласът е на мъж на възраст между трийсет и пет и четирийсет. Усмихна се. Макар че не можеше да го види, това беше човекът, с когото бе дошъл да преговаря.

— Карл Лунсдорф.

— И какво ви води в Белфаст, мистър Лунсдорф?

— Нуждая се от помощта ви.

— Какво имате предвид?

— Трябва ми някой, който вярва във вашата кауза и работи в „Харланд и Волф“.

— Сигурен съм, че вече знаете, че малцина католици могат да намерят работа в „Харланд и Волф“. Там не се допуска всеки. Боя се, че сте били напразно път дотук.

— Има неколцина католици, наистина внимателно проучени, които работят там в специализирани области като електрически системи, тръби и заваряване, но само когато ръководството не може да намери протестанти с необходимите умения.

— Добре сте информиран, мистър Лунсдорф. Но дори да намерим човек, който да поддържа каузата ни, какво очаквате от него?

— „Харланд и Волф“ току-що спечелиха поръчка от „Барингтън Шипинг“.

— За строежа на луксозен лайнер на име „Бъкингам“, да.

— Е, сега вие сте добре информираният — каза Карл.

— Едва ли — отвърна възпитаният глас. — Чертежът на бъдещия кораб беше публикуван на първите страници на местните вестници в деня след подписването на договора. Така че, мистър Лунсдорф, кажете ми нещо, което не зная.

— Работата по строежа ще започне следващия месец, като корабът трябва да бъде предаден на „Барингтън“ на петнайсети март шейсет и втора.

— И какво се надявате, че можем да направим ние? Да ускорим строежа или да го забавим?

— Да го спрете.

— Трудна задача, като се има предвид колко подозрителни очи ще следят работата.

— Трудна, но ще си струва.

— Защо? — обади се грубият глас.

— Да кажем просто, че представлявам конкурентна компания, която би искала да види „Барингтън Шипинг“ със сериозни финансови затруднения.

— И как ще си спечелим парите? — попита възпитаният глас.

— Според резултатите. Договорът изисква строежът на кораба да се извърши на осем етапа, като за всеки етап има определен срок. Първият етап трябва да бъде приет от двете страни най-късно до първи декември тази година. Предлагам ви по хиляда паунда за всеки ден от забавянето на строежа. Тоест ако той се забави за година, ще ви платим триста шейсет и пет хиляди паунда.

— Зная колко дни има в една година, мистър Лунсдорф. Ако приемем предложението ви, ще очакваме аванс в израз на „добра воля“.

— Колко? — остро попита Карл, който най-сетне започна да се чувства като равнопоставен събеседник.

Двамата мъже си зашепнаха.

— Мисля, че дваисет хиляди могат да ни убедят, че сте сериозни — каза възпитаният глас.

— Дайте ми банковата си сметка и ще ви прехвърля цялата сума утре сутринта.

— Ще поддържахме връзка — каза възпитаният глас. — Но не и преди да обмислим предложението ви по-внимателно.

— Но вие не знаете къде живея.

— На Итън Скуеър четирийсет и четири в Челси, мистър Лунсдорф. — Сега беше ред на Карл да замълчи. — И ако се съгласим да си сътрудничим, гледайте да не правите честата грешка да подценявате ирландците, както правят англичаните вече близо хиляда години.

— Как успяхте да изпуснете Лунсдорф?

— Изплъзна се на сержант Робъртс в „Хародс“.

— Понякога ми се иска и аз да го направя, когато пазарувам с жена си — каза секретарят на кабинета. — А Луис и Диего Мартинес? Те също ли се измъкнаха?

— Не, но се оказаха просто димни завеси, които да ни отвличат вниманието, докато се измъква Лунсдорф.

— Колко време го нямаше?

— Три дни. Върна се на Итън Скуеър в петък следобед.

— Едва ли е пътувал надалеч за това време. Ако си падах по залаганията, щях да заложа на Белфаст, като се има предвид, че през последния месец е прекарал няколко вечери в пиене на „Гинес“ в ирландската кръчма на Пикадили.

— А Белфаст е мястото, където строят „Бъкингам“. Но аз все още не мога да разгадам какво е намислил Мартинес — каза Скот-Хопкинс.

— И аз. Но мога да ви кажа, че неотдавна той депозира малко над два милиона паунда в клона на „Мидланд Банк“ в Сейнт Джеймс и незабавно започна да купува още акции на „Барингтън“. Скоро ще е в състояние да постави втори директор в борда.

— Може би планира да овладее компанията.

— За мисис Клифтън идеята Мартинес да управлява семейния бизнес ще е наистина унизителна.

— Но Мартинес може да изгуби цяло състояние, ако опита подобно нещо.

— Съмнявам се. Той несъмнено има план за непредвидени обстоятелства, но проклет да съм, ако имам представа какъв е той.

— Можем ли да направим нещо?

— Не много, освен да чакаме и да се надяваме, че някой от тях ще направи грешка. — Секретарят на кабинета допи питието си и

добави: — В подобни моменти ми се иска да бях роден в Русия. Вече щях да съм шеф на КГБ и нямаше да ми се налага да си губя времето с играене по правилата.

10.

— Никой не е виновен — каза председателят.

— Може би, но имам чувството, че залитаме от едно необяснимо бедствие към друго — рече Ема и зачете на глас дългия списък пред себе си. — Пожар в склада, който спира строежа за няколко дни; при разтоварването на единия котел възметата се късат и той се озовава на дъното на пристанището; хранително отравяне, което изважда от строя седемдесет и трима електротехници, водопроводчици и заварчици; спонтанна стачка...

— Какъв е крайният резултат, председателю? — попита майор Фишър.

— Изоставаме сериозно от графика — отвърна Бюканан. — Няма шансове първият етап да приключи до края на годината. Ако нещата продължават в същия дух, няма надежда да спазим първоначалните срокове.

— А какви ще са финансовите последици от едно такова забавяне? — поинтересува се адмиралът.

Финансовият директор Майкъл Карик направи справка със сметките си.

— Дотук надхвърляме бюджета с около триста и дванайсет хиляди паунда.

— Можем ли да покрием допълнителните разходи от резервите си, или ще трябва да разчитаме на някакъв краткосрочен заем? — попита Добс.

— Разполагаме с повече от достатъчно да покрием първоначалния дефицит по сметката — каза Карик. — Но ще трябва да направим всичко по силите си да наваксаме изгубеното време през следващите месеци.

„Всичко по силите си“ — записа Ема в бележника си.

— Може би при тези обстоятелства е разумно да отложим обявяването на датата на пускане на вода — каза председателят, — тъй като започва да изглежда, че ще се наложи да преразгледаме

първоначалните си предвиждания както за срока, така и за планираните разходи.

— Когато бяхте заместник-председател в „П & О“, имали ли сте се подобни проблеми? — попита Нолс. — Или сегашното състояние е необичайно?

— Крайно необичайно е. Всъщност никога не съм се сблъсквал с подобно нещо — призна Бюканан. — При всеки строеж има неприятни изненади, но в крайна сметка нещата обикновено се компенсират.

— Застраховката ни покрива ли някои от тези проблеми?

— Успяхме да предявим няколко претенции — каза Диксън, — но застрахователните компании винаги налагат граници, а в един или два случая ние вече ги прекрчихме.

— Но тези забавяния несъмнено са по вина на „Харланд и Волф“ — каза Ема. — Така че можем да се позовем на съответните наказателни клаузи в договора.

— Де да беше толкова лесно, мисис Клифтън — отвърна председателят. — „Харланд и Волф“ оспорват почти всичките ни претенции и твърдят, че не са пряко отговорни за забавянията. Въпросът се е превърнал в бойно поле за юристите и това ни струва още повече пари.

— Виждате ли оформящата се картина, председателю?

— Не съм сигурен какво имате предвид, адмирале.

— Дефектно електрооборудване от иначе надеждна компания в Ливърпул, котел на дъното, разтоварван от кораб от Глазгоу, нашите момчета се натравят, но не и другите работници в корабостроителницата, макар че храната се осигурява от един и същи доставчик от Белфаст?

— Какво намеквате, адмирале?

— Твърде много съвпадения за моя вкус, които по една случайност се случват по същото време, когато ИРА започва да показва мускули.

— Вижда ми се доста необосновано предположение — обади се Нолс.

— Може би чета прекалено много по въпроса — призна адмиралът, — но пък съм роден в графство Мейо в семейството на

баща протестант и майка католичка, така че мнителността ми може да върви с територията и произхода ми.

Ема погледна през масата и видя, че Фишър трескаво си води записки, но остави химикалката си веднага щом забеляза, че го наблюдават. Тя знаеше, че Фишър не е католик, което се отнасяше и за дон Педро Мартинес, чието верую се свеждаше единствено до личния му интерес. В края на краищата бе продавал с готовност оръжие на германците през войната, така че какво му пречеше да има вземане-даване и с ИРА, ако можеше да постигне целта си?

— Да се надяваме, че ще ви представя по-положителен доклад на заседанието следващия месец — каза председателят, без ни най-малко да изглежда убеден в думите си.

След края на срещата Ема остана изненадана, че Фишър бързо напуска залата, без да размени дума с никого. И това ли беше една от случайностите на адмирала?

— Ема, може ли да поговорим? — попита Бюканан.

— Ей сега идвам, председателю — каза Ема и излезе в коридора точно когато Фишър изчезна надолу по стълбите. Защо не беше взел асансьора? Тя влезе в кабината и натисна бутона за партера. Когато вратата се отвори, не излезе веднага, а остана да гледа как Фишър минава през въртящата се врата и излиза от сградата. Когато Ема стигна вратата, Фишър вече се качваше в колата си. Ема остана в сградата и гледаше как той потегля към портала. За нейна изненада зави наляво към доковете, а не надясно към Бристол.

Ема мина през вратата и изтича при колата си. Когато стигна портала, погледна наляво и видя автомобила на майора в далечината. Тъкмо щеше да го последва, когато пред нея мина един камион. Тя изруга, зави наляво и продължи след него. Потокът коли в насрещното платно правеше изпреварването невъзможно. Беше изминала само половин миля, когато забеляза колата на Фишър пред „Лорд Нелсън“. Щом приближи, видя майора в телефонната кабина до кръчмата. Набираше номер.

Ема остана зад камиона и продължи, докато кабината не изчезна в огледалото. После обърна и бавно подкара обратно, докато кабината не се появи отново. Спря до тротоара, но не изгаси двигателя. След малко майорът излезе от кабината, качи се в колата си и потегли. Ема

не подкара след него. В края на краищата знаеше много добре къде отива.

Когато след няколко минути мина отново през портала, Ема не се изненада да види колата на майора паркирана на обичайното ѝ място. Взе асансьора до четвъртия етаж и отиде направо в трапезарията. Неколцина директори, в това число и Фишър, стояха край шведската маса и се обслужваха. Ема също си взе чиния и се присъедини към тях, след което седна до председателя.

— Искате да говорим ли, Рос?

— Да. Трябва спешно да обсъдя нещо с вас.

— Не точно сега — каза Ема, докато Фишър се настаняваше срещу нея.

— Дано да е важно, полковник, защото тъкмо излизам от среща с председателя на Камарата.

— Мартинес има нов шофьор.

— И какво от това? — попита секретарят на кабинета.

— Навремето беше човек на Лайъм Дохърти.

— Командирът на ИРА в Белфаст ли?

— Същият.

— Как се казва? — попита сър Алън и взе молив.

— Кевин Рафърти в Северна Ирландия.

— А в Англия?

— Джим Крофт.

— Ще ти трябва още един човек в екипа.

— Никога досега не съм пил чай в Палмовия салон — каза Бюканан.

— Свекървата ми Мейзи Холкомби работеше навремето в хотел „Роял“ — обясни Ема. — Но по онова време не ни позволяваше с Хари и да припарим тук. Казваше, че било „изключително непрофесионално“.

— Още една жена явно изпреварила времето си — каза Рос.

— Може би. Но ще оставя разказа за Мейзи за друг път — каза Ема. — Първо моля за извинение, че не исках да говорим по време на

обяда или поне докато Фишър можеше да подслушва.

— Нали не го подозирате, че има пръст в проблемите ни?

— Не пряко. Всъщност дори бях започнала да мисля, че може да е станал нов човек. До тази сутрин.

— Но той се представя много добре на заседанията на борда.

— Така е. Едва тази сутрин открих на кого е лоялен всъщност.

— Нищо не разбирам — каза Рос.

— Нали помните, че след края на срещата поискахте да поговорим, но аз се измъкнах?

— Да. Но какво общо има това с Фишър?

— Проследих го и открих, че се обажда по телефона.

— Както несъмнено са направили и някои други директори.

— Несъмнено, но те се обаждат от сградата. Фишър излезе навън, пое в посока към пристанището и се обади от телефонна кабина пред кръчмата „Лорд Нелсън“.

— Не мога да кажа, че заведението ми е познато.

— Може би именно затова го е избрал. Разговорът продължи по-малко от две минути и той се върна в „Барингтън“ навреме за обема, преди някой да забележи отсъствието му.

— Защо му е да е толкова потаен относно това на кого се обажда?

— Заради думите на адмирала. Фишър е трябвало незабавно да докладва на шефа си и не е искал да рискува да го чуят.

— Да не би да мислите, че Фишър е замесен по някакъв начин с ИРА?

— Самият Фишър не, но дон Педро Мартинес — определено.

— Дон Педро кой?

— Мисля, че е време да ви разкажа за човека, чийто представител е майор Фишър, как синът ми попадна на него и какво е значението на една статуя на Роден, по-точно „Мислителят“. Така ще започнете да разбирате с какво си имаме работа.

Трима мъже се качиха на вечерния ферибот от Хейшам за Белфаст. Единият носеше сак, вторият куфарче, а третият — нищо. Не бяха приятели или познати. Бяха ги събрали единствено особените им умения и виждания.

Пътуването до Белфаст обикновено траеше около осем часа и през това време повечето пътници се опитваха да дремнат. Не и тези тримата. Те отидоха в бара, поръчаха си три пинти „Гинес“ — едно от малкото неща, които бяха общи за тях — и се настаняха на горната палуба.

Съгласиха се, че най-доброто време за свършването на работата е около три сутринта, когато повечето други пътници ще са заспали, пияни или прекалено уморени, за да им пука. В уречения час единият напусна групата, прескочи веригата с надпис САМО ЗА ЕКИПАЖА и безшумно се спусна по стълбите в трюма. Озова се сред големи дървени контейнери, но не му беше трудно да открие четирите, които му трябваха. В края на краищата върху тях се мъдреше щампата „Харланд и Волф“. С чук „кози крак“ той охлаби пироните от задната страна на контейнерите — общо 116 броя. След четирийсет минути се върна при другарите си и им съобщи, че всичко е готово. Без да кажат нито дума, двамата му колеги слязоха в трюма.

По-едрият, който приличаше на зарязал спорта боксьор тежка категория с подобните си на карфиол уши и счупения си нос, извади пироните от първия контейнер, откърти дъските и разкри електрически панел със стотици червени, зелени и сини жици. Панелът беше предназначен за мостика на „Бъкингам“ и чрез него капитанът щеше да е в състояние да поддържа връзка с всяка част на кораба, от машинното отделение до камбуза. Неколцина електроинженери се бяха трудили цели пет месеца, за да конструират това забележително устройство. На младия специализант от университета Белфаст с докторат по физика му бяха нужни само клещи и само дваайсет и седем минути да го съсипе. Той отстъпи назад да се възхити на работата си, но само за момент, защото боксьорът върна дъските на мястото им. След като се увериха, че са сами, се заеха с втория контейнер.

Вътре имаше две бронзови перки, изковани с любов от екип майстори от Дърам. Изработката им бе отнела месец и половина и те с право се гордееха с крайния резултат. Специализантът отвори куфарчето си, извади бутилка азотна киселина, разви капачката и бавно изля съдържанието ѝ върху перките. Когато по-късно сутринта отвореха контейнера, те щяха да са готови за вторични суровини, а не за инсталиране.

Третият контейнер съдържаше онова, което младият доктор очакваше с най-голямо нетърпение, и той не остана разочарован, когато якият му колега се справи с дъските. Навигационният компютър „Ролекс“ беше първият по рода си, фигурираше във всички рекламни материали на „Барингтън“ и обясняваше на потенциалните пътници защо трябва да предпочетат „Бъкингъм“ пред всичко останало, когато става въпрос за безопасност. Нужни му бяха само дванайсет минути да превърне творението от уникат в ненужен боклук.

Последният контейнер съдържаше великолепно корабно кормило от дъб и месинг, изработено в Дорсет. Всеки капитан би се гордял да застане зад подобен шедьовър на мостика. Младият мъж се усмихна. Времето изтичаше и кормилото вече нямаше да послужи за нищо, така че той го остави в пълния му блясък.

След като колегата му постави и последната дъска на мястото ѝ, двамата се върнаха на горната палуба. Ако някой беше проявил непредпазливостта да ги обезпокои през последния час, щеше да открие защо бившият боксьор навремето бе известен с прякора Унищожителя.

Щом се върнаха на палубата, колегата им слезе надолу по спиралното стълбище. Времето вече не беше на негова страна. С помощта на носна кърпичка и чука той внимателно закова обратно всички 116 пилона. Работеше върху последния контейнер, когато чу двете изсвирвания на корабната сирена.

Когато фериботът акостира на Дънегол Кий в Белфаст, тримата слязоха през интервали от петнайсет минути. Никой от тримата не знаеше имената на другите, но и тримата знаеха, че никога повече няма да се срещнат.

11.

— Уверявам ви, майоре, че за нищо на света не бих и помислил да имам отношения с ИРА — каза дон Педро. — Те са просто мародери и убийци и колкото по-скоро ги затворят до един в Кръмлин Роуд, толкова по-добре за всички ни.

— Радвам се да го чуя — каза Фишър, — защото и при най-малкото съмнение, че имате вземане-даване с онези престъпници, щях незабавно да напусна.

— А това е последното, което бих искал от вас — възрази Мартинес. — Не забравяйте, че гледам на вас като на следващия председател на борда на „Барингтън“, при това може би в не толкова далечно бъдеще.

— Не мисля, че Бюканан ще се оттегли скоро.

— Би могъл, ако реши, че трябва да го направи.

— Защо да го прави, след като току-що се зае с най-голямата инвестиционна програма в историята на компанията?

— Или с най-големия ѝ провал. Защото ако инвестицията се окаже неразумна, след като е заложил репутацията си, за да си осигури подкрепата на борда, няма кого друго да винят, освен човека, който е предложил идеята. И ще се сетят, че семейство Барингтън са били против тази идея от самото начало.

— Възможно е. Но ситуацията може да се влоши много преди той да помисли за оставка.

— Колко повече от това може да се влоши? — каза Мартинес и побутна броя на „Дейли Телеграф“ на бюрото си.

Фишър погледна заглавието: „Полицията подозира ИРА в саботажа на ферибота от Хейшам“.

— Това забавя строежа на „Бъкингъм“ с още половин година и не забравяйте, че всичко се случва по времето на Бюканан. Какво още трябва да стане, преди да започне да се замисля за положението си? Казвам ви, ако цената на акциите падне още, ще бъде изхвърлен, преди да му се даде възможност да се оттегли сам. Така че трябва сериозно

да се замислите за заемането на мястото му. Може да не ви се отвори друга такава възможност.

— Дори Бюканан да си отиде, очевидният кандидат за мястото му е мисис Клифтън. Нейното семейство е основало фирмата, те все още държат двайсет и два процента от акциите и другите директори доста я харесват.

— Не се съмнявам, че е фаворитка, но фаворитите обикновено падат при първата пречка. Затова ви съветвам лоялно да подкрепяте сегашния председател, защото той може да се окаже с решаващия глас. — Мартинес се изправи. — Съжалявам, че трябва да ви напусна, но имам среща в банката за обсъждане точно на този въпрос. Звъннете ми довечера. Тогава ще имам интересни новини за вас.

— Добро утро, Кевин — каза Мартинес на шофьора си, след като се качи в „Ролс-Ройс“-а и се включиха в сутрешния трафик. — Момчетата ти свършиха чудесна работа на ферибота. Искане ми се да можех да видя физиономии на онези при отварянето на контейнерите в „Харланд и Волф“. Какво следва по плана ви?

— Нищо, докато не платите стотен хиляди, които ни дължите.

— Нали точно затова отиваме в банката.

— Радвам се да го чуя — каза Рафърти. — Би било жалко да изгубите още един син толкова скоро след трагичната смърт на Бруно.

— Не ме заплашвай! — извика Мартинес.

— Не е заплаха — отвърна Рафърти, докато спираше на един светофар. — И само защото ви харесвам, ще ви позволя да изберете на кой от синовете ви да бъде позволено да оцелее.

Мартинес се облегна назад и не си отвори устата, докато колата не спря пред „Мидланд Банк“ в Сейнт Джеймс.

Всеки път, когато изкачваше стъпалата на банката, изпитваше чувството, че влиза в друг свят, който ясно му даваше да разбере, че мястото му не е в него. Тъкмо посегна към дръжката, когато вратата се отвори и на прага се появи млад мъж.

— Добро утро, мистър Мартинес. Мистър Ледбъри с нетърпение очаква да се види с вас. — И без да каже нито дума повече, поведе един от най-ценните клиенти на банката право към кабинета на директора.

— Добро утро, Мартинес — каза директорът, когато дон Педро влезе. — Времето е доста меко за сезона.

На Мартинес му бе нужно известно време да приеме, че когато един англичанин зарече обръщението „мистър“ и използва само фамилията ти, това е комплимент, защото те третират като равен. Но едва когато започнат да се обръщат към теб по име, можеш да се смяташ за техен приятел.

— Добро утро, Ледбъри — каза Мартинес. Все още не беше сигурен как точно да реагира на английската мания да се приказва за времето.

— Кафе?

— Не, благодаря. Имам друга среща в дванайсет.

— Разбирам. Както ни наредихте, продължихме да купуваме акции на „Барингтън“ веднага щом се появят на пазара. Както ви е известно, след като вече притежавате двайсет и два и половина процента от акциите на компанията, имате право да назначите още двама директори в борда, освен майор Фишър. Трябва обаче да посоча, че ако делът на акциите ви се увеличи на двайсет и пет процента, съгласно закона банката ще бъде задължена да съобщи на стоковата борса, че възнамерявате да купите цялата компания.

— Това е последното, което искам да правя — каза Мартинес. — Двайсет и два и половина процента са напълно достатъчни за целта ми.

— Отлично. В такъв случай са ми нужни само имената на двамата нови директори, които сте избрали да ви представляват в борда на „Барингтън“.

Мартинес извади от вътрешния си джоб плик и го подаде на директора. Ледбъри го отвори, извади формуляра и прочете имената. Макар че беше изненадан, не коментира, а само каза:

— Като ваш банкир трябва да добавя, че се надявам злощастните неуспехи, които сполетяха напоследък „Барингтън“, да не са проблем за вас в дългосрочен план.

— Никога не съм бил по-уверен в бъдещето на компанията.

— Радвам се да го чуя, защото купуването на такъв голям брой акции се отрази сериозно на капитала ви. Трябва да се надяваме, че цената няма да продължи да пада.

— Мисля, че скоро компанията ще излезе с изявление, което ще остави доволни както акционерите, така и финансовите среди.

— Това определено е добра новина. Има ли нещо друго, което да направя за вас?

— Да — каза Мартинес. — Бих искал да прехвърлите сто хиляди паунда в една сметка в Цюрих.

— Със съжаление трябва да съобщя на борда, че реших да се оттегля от поста председател.

Първоначалната реакция на колегите на Рос Бюканан беше шок и недоумение, бързо последвани от почти единодушни протести. Само един директор запази мълчание — единственият, който не бе изненадан от новината. Бързо стана ясно, че почти никой член на борда не иска оттеглянето на Бюканан. Председателят изчака всички да се успокоят и продължи:

— Трогнат съм от вашата лоялност, но съм длъжен да ви съобщя, че един от основните акционери ясно ми даде да разбере, че вече не се ползвам с доверието му. Напомни ми, при това напълно основателно, че съм заложил целия си авторитет на построяването на „Бъкингам“, което по негово мнение се е оказало в най-добрия случай зле премислено начинание, а в най-лошия — безотговорност. Вече пропуснахме първите два срока на етапите и разходите ни в момента са осемнайсет процента над предвидения бюджет.

— Което е още една причина да останете на мостика — обади се адмиралът. — Капитанът последен напуска кораба, когато се задава буря.

— В този случай мисля, че единствената ни надежда е аз да изоставя кораба, адмирале — отвърна Бюканан. Един-двама директори сведоха глави и Ема се уплаши, че с никакви думи няма да успее да накара Бюканан да размисли. — Според личния ми опит — продължи той — всеки път, когато се появят изпитания като тези, пред които сме изправени сега, се търси ново ръководство, което да реши проблема, при това бързо. — Огледа колегите си и добави: — Длъжен съм да кажа, че не мисля, че е нужно да търсите извън сегашните директори правилния човек, който да заеме мястото ми.

— Може би ако назначим мисис Клифтън и майор Фишър като съпредседатели, това би успокоило нервите на нашите господари на Скуеър Майл — предложи Анскот.

— Боя се, че ще видят това назначение такова, каквото е, Анскот — краткосрочен компромис. Ако в бъдеще на „Барингтън“ се наложи да заеме още пари, новият председател трябва да се обърне към банките не със свалена шапка, а с увереност, а това е най-важната дума в речника на финансистите.

— Рос — каза Ема, обръщайки се за първи път към Бюканан на малко име по време на заседание, — а ще помогне ли, ако ясно заявя, че семейството ми има пълна увереност във вашите способности и желае да останете на поста председател?

— Аз бих се трогнал, разбира се, но не и онези в Сити, които ще видят в това само един жест. Макар че на лично ниво, Ема, съм изключително благодарен за подкрепата ви.

— Винаги можете да разчитате и на моята подкрепа — обади се Фишър. — Ще бъда с вас до края.

— Точно това е проблемът, майоре. Ако не се оттегля, нещата спокойно могат да стигнат до края на тази велика компания във вида, в който я познаваме. А това не е нещо, което бих могъл да преглътна.

Председателят огледа присъстващите в очакване още някой да изрази мнението си, но всички като че ли бяха приели, че жребият вече е хвърлен.

— В пет следобед, след затварянето на фондовата борса, ще обявя, че подавам оставка като председател на борда на „Барингтън Шипинг“ поради лични причини. С ваше позволение обаче ще продължа да се занимавам с делата на компанията до назначаването на нов председател.

Никой не възрази. Заседанието приключи само след няколко минути и Ема не се изненада, когато видя Фишър бързо да напуска залата. Върна се след двадесетина минути и се присъедини към колегите си в трапезарията.

— Ще трябва да изиграете коза си — каза Мартинес, след като Фишър му докладва за заседанието на борда.

— И какъв е той?

— Вие сте мъж, а в страната няма публична компания, начело на която е жена. Всъщност малко компании имат жени в бордовете си.

— Ема Клифтън има навика да разчупва модела — напомни му Фишър.

— Може би. Но можете ли да посочите някой от колегите си, който не би могъл да преглътне идеята за жена председател?

— Не, но...

— Но?

— Знам, че Нолс и Анскот гласуваха против жени да бъдат допускани в „Ройъл Уайвърн Голф Клуб“ в дните, когато има мачове.

— Тогава им споменете как се възхищавате на принципната им позиция и добавете, че бихте направили същото, ако бяхте член на клуба.

— Направих го и съм член — каза майорът.

— Значи имате два гласа. Ами адмиралът? В края на краищата той е ерген.

— Възможно е. Помня, че се въздържа, когато името ѝ бе предложено за първи път като член на борда.

— Значи възможен трети глас.

— Но дори те да гласуват за мен, това са само три гласа, а аз съм сигурен, че другите четирима директори ще подкрепят мисис Клифтън.

— Не забравяйте, че ще назнача още двама директори в деня преди заседанието. Така ще разполагате с шест гласа, което е повече от достатъчно везните да се наклонят във ваша полза.

— Не и ако Барингтън спечелят всички останали места в борда. Тогава пак ще ми трябва един глас, за да си осигуря победа, защото ако резултатът е равен, Бюканан несъмнено ще даде решителния си глас за мисис Клифтън.

— В такъв случай до следващия четвъртък ще трябва да имаме още един директор.

Двамата се умълчаха за известно време. Накрая Мартинес каза:

— Можете ли да се сетите за някой, който има малко свободни пари, дава си сметка колко евтини са акциите в момента и при никакви обстоятелства не би искал мисис Клифтън да е следващият председател на „Барингтън“?

— Да — без никакво колебание отвърна Фишър. — Познавам едно лице, което ненавижда Ема Клифтън повече и от мен. И което неотдавна получи голяма сума покрай развода си.

12.

— Добро утро — каза Рос Бюканан. — И добре дошли на това извънредно заседание. В дневния ред има само една точка: избор на нов председател на „Барингтън Шипинг“. Искам да открия заседанието, като кажа, че за мен бе чест да служа като председател през последните пет години и че съжалявам, че трябва да се оттегля от поста. Но поради причини, които не е нужно да изтъквам отново, смятам, че е дошло време да освободя мястото, за да може да го заеме някой друг.

— Първото ми задължение — продължи той — е да представя акционерите, които се присъединиха към нас днес и които имат право на глас на извънредните общи заседания според устава на компанията. Един-двама от седящите около тази маса са познати на борда, докато други може би не са. От дясната ми страна е мистър Дейвид Диксън, главният изпълнителен директор, а отляво е мистър Филип Уебстър, секретарят на компанията. От лявата му страна е финансовият ни директор мистър Майкъл Карик. До него е контраадмирал Съмърс, а след него са мисис Клифтън, мистър Анскот, мистър Нолс, майор Фишър и мистър Добс, всичките редовни членове на борда. Днес към тях се включват представители на индивиди или компании, притежаващи голям дял от акциите на „Барингтън“. Това са мистър Питър Мейнард и мисис Алекс Фишър. И двамата са номинирани от майор Фишър, който сега представлява двайсет и два и половина процента от компанията.

Мейнард грейна, а Сюзан Фишър наведе глава и се изчерви, когато всички се обърнаха към нея.

— Семейство Барингтън и техните двайсет и два процента са представени от сър Джайлс Барингтън, депутат, и сестра му, доктор Грейс Барингтън. Другите двама, които отговарят на законните изисквания да гласуват, са лейди Вирджиния Фенуик — Вирджиния потупа Фишър по гърба, ясно показвайки на всички кого ще подкрепи, — а също и... — председателят погледна бележките си — мистър

Седрик Хардкасл, представляващ „Фартингс Банк“, която в момента държи седем и половина процента от акциите на компанията.

Всички се обърнаха да погледнат единствения човек, с когото не се бяха срещали до този момент. Той беше облечен в костюм с жилетка, бяла риза и доста износена синя копринена вратовръзка. Бе дребен и почти напълно плешив, ако не се броеше рехавият полукръг сива коса, която едва достигаше ушите му. Тъй като носеше очила с дебела рогова рамка, бе почти невъзможно да се определи възрастта му. Петдесет? Шестдесет? Може би дори седемдесет? Мистър Хардкасл свали очилата и се видяха две стоманеносиви очи. Ема бе сигурна, че го е виждала и преди, но не можеше да си спомни къде.

— Добро утро, господин председател — каза той и тези четири думи бяха достатъчни да покажат от коя страна е.

— Да продължим по същество — каза Бюканан. — До шест вечерта вчера, когато бе крайният срок, за председателското място са издигнати две кандидатури — на мисис Ема Клифтън, предложена от сър Джайлс Барингтън и подкрепена от доктор Грейс Барингтън, и на майор Алекс Фишър, предложен от мистър Анскот и подкрепен от мистър Нолс. Сега двамата кандидати ще изнесат пред борда вижданията си за бъдещето на компанията. Най-напред давам думата на майор Фишър.

— Смятам, че ще е по-учтиво дамата да говори първа — каза Фишър и се усмихна топло на Ема.

— Много мило от ваша страна, майоре — отвърна Ема, — но предпочитам да се подчиня на решението на председателя и да ви оставя вие да говорите пръв.

Фишър като че ли се смути, но бързо се окопити. Събра бележките си, стана, огледа събралите се около масата и заговори:

— Господин председател, членове на борда. За мен е огромна чест, че изобщо сте помислили да издигнете кандидатурата ми за председател на „Барингтън Шипинг“. Аз съм роден и израсъл в Бристол и през целия си живот съм знаел за историята, традициите и репутацията на тази велика компания, станала част от богатото морско наследство на Бристол. Сър Джошуа Барингтън е легендарна фигура, а сър Уолтър, когото имах честта да познавам — Ема се изненада, освен ако под „познаване“ Фишър нямаше предвид, че го е виждал на някаква училищна реч преди трийсетина години, — беше човекът,

който направи компанията публична и изгради репутацията ѝ на една от водещите корабни институции не само в тази страна, но и в цял свят. Уви, това вече не е така, отчасти поради сина на сър Уолтър, сър Хюго, който просто не беше годен за тази работа. И макар че сегашният ни председател направи много за възстановяването на доброто име на фирмата, последните събития, не по негова вина, доведоха до загуба на увереност у някои от акционерите ни. — Фишър отново огледа лицата около масата. — Днес, колеги, трябва да решите кой е най-способен да се справи с тази криза на доверие. Предвид обстоятелствата смятам, че трябва да спомена препоръките си, когато стане дума за водене на битки. Служих на страната като млад лейтенант в Тобрук, битка, описана от Монтгомъри като една от най-кървавите в историята. Имах късмет да остана жив и бях награден за заслугите си на бойното поле.

Джайлс се хвана за главата. С голямо удоволствие би разказал на борда какво всъщност се бе случило, когато врагът се появи на северноафриканския хоризонт, но знаеше, че това няма да помогне на каузата на сестра му.

— Следващата ми битка бе, когато се изправих срещу сър Джайлс Барингтън като кандидат на консерваторите на последните общи избори — каза Фишър, наблягайки на думата „консерваторите“, тъй като му се струваше малко вероятно някой от присъстващите, с изключение на Джайлс да е гласувал някога за лейбъристи. — Изгубих борбата за място в парламента от Бристолското пристанище само с няколко гласа, при това след три поредни преброявания.

Този път той се усмихна Джайлс. На Джайлс му се искаше да скочи и да изтрие усмивката от лицето му, но някак успя да се сдържи.

— Затова спокойно мога да заявя, че съм преживявал победи и поражения и ако позволите да цитирам Киплинг, съм се отнасял към тези мошеници по един и същи начин.

— А сега — продължи той, — позволете да засегна някои от проблемите, пред които е изправена нашата изтъкната компания понастоящем. И ще наблегна върху думата „понастоящем“. Само преди година взехме важно решение и ще си позволя да напомня на борда, че тогава напълно подкрепих предложението на председателя за построяването на „Бъкингъм“. Последваха обаче поредица нещастия. Някои от тях бяха неочаквани, други можеха да се предвидят, но

всички те ни принудиха да изостанем от графика. В резултат на това за първи път в историята на компанията се наложи да се обърнем към банките за заем, за да се справим в тези неспокойни времена.

— Ако бъда избран за председател, смятам незабавно да направя три промени. — Замълча за по-голям ефект. — Първо, ще поканя мисис Клифтън за свой заместник, така че в Сити ясно да се знае, че семейство Барингтън остава напълно отдадено на бъдещето на компанията, както е било в продължение на повече от век.

Неколцина от присъстващите нададоха одобрителни възгласи и Фишър се усмихна на Ема за втори път, откакто бе влязъл в борда. Джайлс неволно се възхити на безочливостта на този човек, защото знаеше, че Ема не би и помислила да му върне комплимента, тъй като смяташе, че именно Фишър е виновникът за сегашните беди, и определено не би се съгласила да му става заместник.

— Второ — продължи Фишър, — ще отлети за Белфаст още утре сутринта, ще седна с председателя на „Харланд и Волф“ сър Фредерик Ребек и ще предоговоря условията, като посоча, че неговата компания непрекъснато отказва да поеме отговорност за спънките при строежа на „Бъкингам“. И трето, ще наема най-добрата охранителна фирма, която да охранява оборудването, пратано в Белфаст от името на „Барингтън“, така че никога повече да не се допуснат саботажи като онзи на ферибота. В същото време ще сключи нови застрахователни полици, които нямат клаузи с много ситен шрифт. И накрая искам да добавя, че ако ми бъде оказана честта да стана ваш председател, ще започна да работя още от днес и няма да спра, докато „Бъкингам“ не бъде пуснат на вода и не започне да носи печалби срещу инвестицията ни в него.

Фишър седна сред аплодисменти, усмивки и одобрителни кимания. Още преди ръкоплясканията да затихнат Ема осъзна, че е допуснала тактическа грешка, като е оставила противника си да говори пръв. Той бе изложил повечето от собствените ѝ точки и сега щеше да излезе, че тя в най-добрия случай е съгласна с него, а в най-лошия — че няма свои идеи. Много добре си спомни как Джайлс бе унижил същия този човек в Колстън Хол по време на изборната кампания. Тази сутрин обаче в централата на „Барингтън“ беше влязъл друг човек и един поглед към брат ѝ потвърди, че той също е изненадан.

— Мисис Клифтън — каза председателят, — бихте ли споделили идеите си с борда?

Ема се изправи неуверено. Грейс я окуражи с вдигнат палец, от което тя се почувства като християнка, която ще хвърлят на лъвовете.

— Господин председател, позволете първо да кажа, че виждате пред себе си човек, който с неохота се кандидатира за мястото ви, защото ако имах избор, щяхте да останете начело на компанията. Едва когато решихте, че нямате друга алтернатива, освен да се оттеглите, започнах да мисля дали да заема мястото ви и да продължа традицията на връзка на семейството ми с компанията. Нека започна с онова, което някои членове на борда вероятно смятат за мой най-голям недостатък — пола ми.

Забележката предизвика смях, който бе отчасти нервен, макар че Сюзан Фишър я погледна съчувствено.

— Писано ми е — продължи Ема — да бъда жена в мъжки свят и ако трябва да съм откровена, не мога да направя нищо по въпроса. Ще бъде проява на голяма смелост бордът да ме назначи за председател на „Барингтън“, особено предвид трудностите, пред които сме изправени сега. Но от друга страна, куражът и новаторството са точно нещата, от които се нуждае компанията днес. „Барингтън“ се намира на кръстопът и когато и да изберете днес, той трябва да избере в коя посока да продължи. Както знаете, когато бордът решаваше миналата година дали да строим „Бъкингъм“, аз бях против предложението и гласувах по съответния начин. Затова смятам за редно да кажа на борда какво е сегашното ми становище по въпроса. Смятам, че не можем да мислим за връщане назад, тъй като това ще доведе до унизяване, а може би дори до крах на компанията. Бордът взе решение и сме длъжни пред акционерите да не се измъкваме и да стоварваме вината върху другите, а да направим всичко по силите си да наваксаме изгубеното време и да осигурим успеха си в дългосрочен план.

Погледна бележките си и повтори почти всичко, което съперникът ѝ вече бе казал. Продължи нататък с надеждата, че естественият ѝ ентусиазъм и енергичност ще надделеят над факта, че колегите ѝ чуват едни и същи идеи и мнения за втори път.

Но когато стигна до заключителната част на речта си, вече усещаше, че бордът е започнал да губи интерес. Джайлс я бе

предупредил, че днес може да се случи нещо неочаквано, и то наистина се случваше. Фишър бе готов за удар.

— Накрая бих искала да заявя, господин председател, че за тази Барингтън би била огромна чест да се присъедини към видните си предшественици начело на борда, особено във време, когато компанията е изправена пред истински трудности. Зная, че с ваша помощ ще мога да преодолеем тези трудности и да възвърна доброто име на „Барингтън“, наред с репутацията ѝ на компания с безупречна коректност и финансови успехи.

Седна с чувството, че оценката, която ѝ дават присъстващите, е нещо като „Можеше да се представиш и по-добре“. Надяваше се Джайлс да е прав в другото свое предвиждане. Че всички около масата вероятно са решили как ще гласуват много преди свикването на заседанието.

След като кандидатите изложиха тезите си, дойде ред членовете на борда да изкажат своите мнения. Повечето искаха да се изкажат, но през следващия час не се чу нищо проникновено или оригинално и въпреки че отказваше да отговори на въпроса дали би назначила майор Фишър за свой заместник, Ема все още имаше чувството, че резултатът е на кантар. Докато думата не взе лейди Вирджиния.

— Искам само да споделя едно наблюдение, председателю — изгука тя и запърха с мигли. — Не вярвам, че жените са създадени да оглавяват бордове, да застават начело на трейдюниони, да строят луксозни лайнери и да осигуряват огромни суми от банкерите в Сити. Колкото и да се възхищавам на мисис Клифтън и всичките ѝ постижения, смятам да подкрепя майор Фишър и мога само да се надявам, че тя ще приеме щедрото му предложение да бъде негов заместник. Дойдох тук без предубеждения и склонна да приема всичко, но за съжаление мисис Клифтън не оправда очакванията ми.

Ема нямаше как да не се възхити на дързостта ѝ. Вирджиния явно бе наизустила всяка дума от изказването си много преди да влезе в заседателната зала и бе репетирала дори драматичните паузи, но въпреки това успя да създаде впечатлението, че никога не е смятала да се намесва до последния момент, когато не ѝ е оставало друго, освен да сподели няколко непосредствени забележки. Ема се зачуди колко ли от присъстващите са се заблудили. Определено не и Джайлс, който гледаше бившата си жена така, сякаш му идеше да я удуши.

Само двама души не бяха изказали мнението си и председателят попита:

— Преди да пристъпим към гласуване, мисис Фишър или мистър Хардкасъл желаят ли да вземат думата?

— Не, господин председател, благодаря — отвърна Сюзан Фишър и наведе скромно глава.

Председателят погледна мистър Хардкасъл.

— Много мило от ваша страна, председателю — отговори Хардкасъл, — но искам само да кажа, че слушах с огромен интерес всички изказвания и особено тези на двамата кандидати и че, подобно на лейди Вирджиния, вече съм решил кого да подкрепя.

Фишър се усмихна на човека от Йоркшър.

— Благодаря, мистър Хардкасъл — каза председателят. — Ако няма други желаещи да вземат думата, време е членовете на борда да обявят решението си. — Замълча за момент, но никой не се обади. — Секретарят на компанията ще чете имената по списък. Бъдете така добри да кажете кой кандидат подкрепяте.

— Ще започна с изпълнителните директори, след което ще продължа с останалите членове на борда — каза Уебстър. — Мистър Бюканан?

— Няма да подкрепя нито единия, нито другия кандидат — каза Бюканан. — Ако обаче резултатът се окаже равен, ще се възползвам от прерогативите си на председател и ще дам гласа си за човека, който според мен следва да заеме мястото начело на борда.

В продължение на няколко безсънни нощи Рос се бе борил с въпроса кой да го наследи и накрая се бе спрял на Ема. Но силната реч на Фишър и не така убедителният отговор на Ема го бяха накарали да размисли. Все още не му даваше сърце да гласува за Фишър, така че бе решил да се въздържи и да остави колегите си да вземат решението. Въпреки това, ако резултатът се окажеше равен, щеше с неохота да подкрепи Фишър.

Ема не можа да скрие изненадата и разочарованието си от решението на Рос да не гласува. Фишър се усмихна и зачеркна името на председателя, което досега бе в колоната на Клифтън.

— Мистър Диксън?

— Мисис Клифтън — без колебание отвърна главният изпълнителен директор.

— Мистър Карик?

— Майор Фишър — каза финансовият директор.

— Мистър Анскот?

— Майор Фишър. — Ема остана разочарована, но не и изненадана, тъй като това означаваше, че Нолс също ще гласува против нея.

— Сър Джайлс Барингтън?

— Мисис Клифтън.

— Доктор Грейс Барингтън?

— Мисис Клифтън.

— Мисис Ема Клифтън?

— Няма да гласувам и ще се въздържа, председателю — каза Ема.

Фишър кимна одобрително.

— Мистър Добс?

— Мисис Клифтън.

— Лейди Вирджиния Фенуик?

— Майор Фишър.

— Майор Фишър?

— Ще гласувам за себе си, тъй като имам това право — каза Фишър и се усмихна през масата на Ема.

Себастиан хиляди пъти бе умолявал майка си да не се въздържа, тъй като беше сигурен, че няма абсолютно никакъв шанс Фишър да постъпи като джентълмен.

— Мисис Фишър?

Сюзан погледна председателя, поколеба се за момент и нервно прошепна:

— Мисис Клифтън.

Алекс обърна глава и зяпна изумено жена си. Този път обаче Сюзан не наведе глава. Вместо това погледна Ема и се усмихна. Ема, която бе не по-малко изненадана, сложи чавка до името ѝ.

— Мистър Нолс?

— Майор Фишър — каза той без колебание.

— Мистър Мейнард?

— Майор Фишър.

Ема преброи чавките и кръстчетата в бележника си. Фишър водеше с шест на пет.

— Адмирал Съмърс? — каза секретарят на компанията.

Последва мълчание, което се стори на Ема цяла вечност, но продължи всъщност само няколко секунди.

— Мисис Клифтън — каза накрая той.

Ема ахна. Старецът се наведе към нея и прошепна:

— Никога не съм бил сигурен във Фишър и когато той гласува за себе си, разбрах, че съм бил прав от самото начало.

Ема не знаеше дали да се разсмее, или да го целуне, но секретарят на компанията прекъсна мислите ѝ.

— Мистър Хардкасл? — Отново всички насочиха вниманието си към единствения човек, за когото не знаеха нищо. — Ще бъдете ли така добър да ни запознаете с решението си?

Фишър се намръщи. Разполагаше с шест гласа. Ако Сюзан бе гласувала за него, гласът на Хардкасл нямаше да е от значение, но въпреки това той бе уверен, че човекът от Йоркшър ще го подкрепи.

Седрик Хардкасл извади носна кърпа от горния джоб на самото си, свали очилата си и започна да ги бърше.

— Ще се въздържа и ще оставя на председателя, който познава и двамата кандидати много по-добре от мен, да реши кой е по-подходящият за негов заместник.

Докато новоизбраният председател заемаше мястото си начело на масата, Сюзан Фишър избута стола си назад и тихо се измъкна от заседателната зала.

Дотук всичко бе минало добре. Сюзан обаче знаеше, че следващият час ще е жизненоважен, ако искаше да довърши плана си. Алекс не я бе удостоил дори с дума, когато сутринта му предложи да го закара на заседанието, за да може да се съсредоточи върху речта си. Не му беше казала обаче, че няма да го кара и на връщане.

От известно време Сюзан бе приела мисълта, че бракът им е преструвка, и вече дори не си спомняше кога за последен път се бяха любили. Често се питаше защо изобщо се бе съгласила да се омъжи за този човек. Непрекъснатото напомняне на майка ѝ, че ако не внимава, ще си остане на лавицата, не беше помогнало. Въпреки това сега тя смяташе да разчисти всичко по лавиците.

Алекс Фишър не можеше да се съсредоточи върху встъпителната реч на Ема и още се опитваше да измисли как ще обясни на дон Педро, че жена му е гласувала против него.

Първоначално Мартинес бе предложил Диего и Луис да го представляват в борда, но Алекс го бе убедил, че ако има нещо, което би уплашило директорите повече от мисълта за жена председател, това е мисълта, че някакъв чужденец купува компанията.

Реши, че просто ще каже на дон Педро, че Ема е спечелила гласуването, и ще пропусне факта, че собствената му жена не го е подкрепила. Не смееше и да си помисли какво ще стане, ако дон Педро случайно прочете протоколите.

Сюзан Фишър паркира пред Аркадия Меншънс, отключи входната врата, взе асансьора до третия етаж и влезе в апартамента. Отиде бързо в спалнята, клекна и извади изпод леглото два куфара. Извади от гардеробите шест рокли, два костюма, няколко поли и бална рокля, за която се зачуди дали ще облече отново някога. След това започна да отваря чекмеджетата едно по едно и да вади чорапи, бельо, блузи и пуловери, които почти напълниха първия куфар.

Когато се изправи, погледът ѝ се спря върху акварела на Лейк Дистрикт, за който Алекс бе платил доста пари по време на медения им месец. Със задоволство откри, че се побира точно на дъното на втория куфар. Отиде в банята и взе цялата си козметика, халата си и няколко кърпи: напъха ги във всяко свободно място, останало в куфара.

В кухнята нямаше много неща, които да иска, освен сервиза „Уеджууд“, сватбен подарък от майката на Алекс. Уви внимателно всяка част в страници от „Дейли Телеграф“ и ги постави в две пазарски торби, които намери под мивката.

Остави обикновения зелен сервиз за чай, който никога не ѝ бе харесвал особено, а и защото не беше останало място за него.

— Помощ — каза на глас, когато осъзна, че има още безброй неща, които иска да вземе, а куфарите вече бяха пълни.

Върна се в спалнята, качи се на един стол и свали стария училищен куфар на Алекс от гардероба. Замъкна го в коридора и го отвори.

На камината в кабинета имаше часовник на стойка, който според Алекс бил семейна ценност, както и три снимки в сребърни рамки. Тя махна снимките, скъса ги и прибра само рамките. С удоволствие щеше да вземе и телевизора, но той бе прекалено голям, пък и майка ѝ не би одобрила.

След като секретарят на компанията закри заседанието, Алекс не отиде да обядва с колегите си, а бързо излезе от залата, без да говори с никого. Питър Мейнард го следваше по петите. Алекс бе получил от дон Педро два плика, във всеки от които имаше по хиляда паунда. Жена му със сигурност нямаше да получи петстотинте, които ѝ бе обещал. Щом се озоваха в асансьора, Алекс извади единия плик от джоба си.

— Поне вие изпълнихте своята част от уговорката — каза той и подаде плика на Питър.

— Благодаря — отвърна Мейнард и прибра парите. — Но какво ѝ стана на Сюзан? — добави той, докато вратата на асансьора се отваряше на партера.

Алекс не отговори.

Когато излязоха от сградата, Алекс не се изненада, че колата му не е на обичайното си място, но се озадачи, като видя, че там е паркиран друг автомобил.

Млад мъж с куфарче стоеше до предната врата на автомобила и щом забеляза Алекс, тръгна към него.

Накрая, изтощена от усилията, Сюзан влезе в кабинета на Алекс. Не очакваше да намери нещо, което си струва да добави към плячката си — имаше само още две рамки за снимки, сребърна и кожена, както и сребърно ножче за разрязване на писма, което му бе подарила за Коледа. Но тъй като ножчето бе всъщност само посребрено, тя реши да му го остави.

Времето изтичаше и Алекс скоро щеше да се върне. Но тъкмо когато се канеше да излезе, Сюзан забеляза дебел плик, върху който бе написано името ѝ. Отвори го и не повярва на очите си. Вътре бяха петстотинте паунда, които Алекс ѝ бе обещал, ако отиде на

заседанието на борда и гласува за него. Тя бе изпълнила своята част от уговорката, или поне половината от нея, така че прибра парите в чантата си и се усмихна за първи път от началото на деня.

Затвори вратата на кабинета и бързо обиколи апартамента още веднъж. Беше забравила нещо, но какво? Да, разбира се. Втурна се в спалнята, отвори по-малкия шкаф и се усмихна отново, когато видя редиците обувки, останали от дните ѝ като модел. Прибра ги всичките. Преди да затвори шкафа, погледът ѝ спря върху спретнатата редица черни обувки и кожени алпинки, излъскани така, сякаш бяха готови за парад. Знаеше, че те са гордостта и радостта на Алекс. Всички бяха ръчно изработени от „Лоб“ от Сейнт Джеймс и, както той все ѝ повтаряше, можели да издържат цял живот.

Сюзан взе лявата обувка от всеки чифт и я пусна в стария сандък на Алекс. Взе също по един десен пантоф и десен ботуш, след което затвори куфара и го закопча.

Накрая измъкна трите куфара и двете торби на площадката и затвори вратата на дома, в който никога нямаше да се върне.

— Майор Алекс Фишър?

— Да?

Младият мъж му подаде дълъг бежов плик.

— Поръчаха ми да ви предам това, сър. — И без да каже нито дума повече, се обърна, качи се в колата си и потегли. Цялата среща бе приключила за по-малко от минута.

Озадаченият Алекс нервно отвори плика и извади документ от няколко страници. Когато видя думите на първата страница: „Молба за развод: мисис Сюзан Фишър с/у майор Алекс Фишър“, коленете му се подкосиха и той се вкопчи в ръката на Мейнард, за да не падне.

— Какво става, стари друже?

СЕДРИК ХАРДКАСЪЛ
1959

13.

Във влака обратно за Лондон Седрик Хардкасъл отново си помисли как бе станало така, че се оказа на заседанието на борда на корабна компания в Бристол.

Всичко бе започнало, когато си счупи крака.

Почти четирийсет и пет години Седрик беше водил живот, който дори местният викарий би описал като безупречен. През това време си бе изградил репутация на честен, почтен и благоразумен човек.

След като завърши гимназията на Хъдърсфийлд на петнайсет, Седрик постъпи на работа при баща си във „Фартингс Банк“, на ъгъла на главната улица, където човек не можеше да си отвори сметка, ако не е роден и израсъл в Йоркшър. На всеки служител още от първия ден на работното място набиваха в главата философията на банката: „Погрижи се за пенитата и паундовете ще се погрижат сами за себе си“.

На трийсет и четири Седрик стана най-младият директор на клон в историята на банката и баща му, който си остана чиновник на гише, се пенсионира точно навреме, за да не му се налага да се обръща към сина си със „сър“.

Седрик беше поканен да влезе в борда на „Фартингс“ няколко седмици преди четирийсетия си рожден ден и всички сметнаха, че не след дълго банката на графството ще му стане тясна и той ще продължи към лондонското Сити. Не и Седрик обаче. В края на краищата той бе на първо място и най-вече човек от Йоркшър. Беше се оженил за Берил, момиче от Батли, и синът им Арнолд беше заченат по време на почивка в Скарбъро и роден в Кийли. Ако искаш синът ти да постъпи на работа в банката, задължително условие бе той да е роден в графството.

Когато Бърт Ентуисъл, председателят на борда на „Фартингс“, умря от инфаркт на шестдесет и три, не беше нужно да се гласува, за да се реши кой ще заеме мястото му.

След войната „Фартингс“ стана една от онези банки, които често се описваха на финансовите страници на националните вестници като

„узрели за купуване“. Седрик обаче имаше други планове и въпреки няколкото предложения от големи институции, които бяха отхвърлени без никакви дискусии, се зае да развива банката и да открива нови клонове, така че в рамките на няколко години именно „Фартингс“ беше сред поглъщащите. Три десетилетия наред Седрик беше вложил всички свободни пари от бонуси и дивиденди в акции на банката, така че на шестдесетия си рожден ден беше не само председател на борда, но и мажоритарен акционер с 51% от акциите на „Фартингс“.

На шестдесет, когато повечето мъже започват да мислят за оттегляне, Седрик бе начело на единайсет клона в Йоркшър, имаше присъствие в лондонското Сити и определено не търсеше кой да го замести на председателското място.

Ако имаше някакво разочарование в живота си, то бе синът му Арнолд. Момчето се бе представило добре в гимназията на Лийдс, но след това се разбунтува и отиде в Оксфорд, вместо да се възползва от стипендията, предложена му от университета в Лийдс. По-лошото бе, че не искаше да постъпва при баща си във „Фартингс“, а предпочиташе да се обучава като адвокат, при това в Лондон. Така Седрик нямаше на кого да остави банката.

За първи път в живота си се замисли върху предложението за поглъщане от „Мидланд“. Предлагаха му сума, която щеше да му позволи да прекара остатъка от живота си в игра на голф в Коста дел Сол, да се разхожда по пантофи, да пие „Хорликс“ и да си ляга в удобното легло към десет. Но явно никой освен Берил не разбираше, че за Седрик Хардкасл банката не бе само негова работа, но и хоби, и докато притежаваше повече от половината акции на „Фартингс“, голфът, пантофите и питиетата можеха да изчакат още няколко години. Така че той каза на жена си, че предпочита да опъне петалата зад бюрото си, отколкото на голф площадката.

И наистина се оказа, че едва не опъна петалата една вечер, докато пътуваше обратно към Йоркшър. Но дори той не беше предполагал колко много ще се промени животът му, когато попадна в автомобилна катастрофа на А1 една късна петъчна вечер. Беше уморен след серия продължителни заседания в централния офис на банката в Сити и би трябвало да остане в апартамента си в Лондон за през нощта, но винаги предпочиташе да кара до Хъдърсфийлд и да прекарва уикенда с Берил. Беше заспал на волана и следващото, което

си спомняше, бе как се буди в болница с гипсирани крака — единственото общо, което имаше с младежа в съседното легло.

Себастиан Клифтън бе възмущение на всичко, което Седрик не одобряваше. Надут южняк, който не показваше никакво уважение, недисциплиниран, с мнение за всичко — и което бе най-лошото, като че ли смяташе, че светът му е дължен, защото живее в него. Седрик незабавно попита старшата сестра дали не може да бъде преместен в друго отделение. Мис Пъдикомби отказа, но посочи, че има три свободни стаи. Седрик си остана в общото помещение — не обичаше да харчи пари на вятъра.

През последвалите седмици затвор Седрик не можеше да каже със сигурност кой от двамата оказа по-голямо влияние върху другия. Отначало безкрайните въпроси на момчето за банковото дело му лазеха по нервите, докато накрая не се предаде и с неохота му стана нещо като наставник. Когато старшата сестра го попита, Седрик беше принуден да признае, че момчето не само е изключително умно, но и че никога не ти се налага да му казваш нещо по два пъти.

— Не се ли радвате, че не ви преместих? — подрази го тя.

— Е, чак да се радвам... — отвърна Седрик.

Ролята му на наставник на Себастиан вървеше с два бонуса. Седрик много си падаше по ежеседмичните посещения на майката и сестрата на момчето — две страхотни дами, които си имаха свои собствени проблеми. Не му отне много време да се досети, че Джесика не би могла да е дъщеря на мисис Клифтън, и когато Себастиан в крайна сметка му разказа цялата история, Седрик отбеляза само, че е време някой да й каже истината.

Стана ясно също, че мисис Клифтън е изправена пред някаква криза в семейния си бизнес. Всеки път, когато идваше на свиждане на сина си, Седрик се обръщаше на другата страна и се преструваше на заспал, докато слушаше всяка разменена между двамата дума — с благословията на Себастиан.

Джесика често заобикаляше леглото му, за да може да скицира новия си модел, което означаваше, че Седрик трябваше да лежи със затворени очи.

Понякога на свиждане идваха и бащата на Себастиан Хари Клифтън, вуйчо му Джайлс и леля му Грейс. Посещенията им помогнаха на Седрик да добави нови парчета в пъстроцветния пъзел,

който бавно започваше да придобива форма. Не беше трудно да се досети какво целят Мартинес и Фишър, макар да не бе сигурен за мотивите им, отчасти защото дори Себастиан като че ли не знаеше отговора на този въпрос. Когато обаче се стигна до гласуването дали да започнат строителството на „Бъкингъм“, Седрик смяташе, че инстинктът на мисис Клифтън, или онова, което наричат женска интуиция, може като едното нищо да се окаже верен. Затова провери правилника на компанията и каза на Себастиан, че тъй като притежава 22% от акциите, майка му има право на трима представители в борда, което би трябвало да е повече от достатъчно, за да спре предложението. Мисис Клифтън не се вслуша в съвета му и изгуби с един глас.

На следващия ден Седрик купи десет акции на „Барингтън Шипинг“, за да могат да следят редовните заседания на борда. Достатъчни му бяха само няколко седмици да разбере, че Фишър се е прицелил в председателското място. Ако Рос Бюканан и мисис Клифтън имаха някаква обща слабост, тя бе наивната им вяра, че всеки ще спазва собствените си морални стандарти. Жалко, че майор Фишър нямаше стандарти, а дон Педро Мартинес — морал.

Седрик редовно преглеждаше „Файненшъл Таймс“ и „Економист“ в търсене на информация защо цената на акциите на „Барингтън“ е в режим на свободно падане. Ако пръст в това наистина имаше ИРА, както се намекваше в „Дейли Експрес“, то връзката би трябвало да е Мартинес. Седрик обаче не можеше да разбере защо Фишър е така склонен да участва в играта. Толкова много ли се нуждаеше от парите? Така че състави списък от въпроси, които Себастиан да задава на майка си при седмичните свиждания, и скоро стана толкова запознат с начина на работа на „Барингтън Шипинг“, колкото и всеки член на борда на компанията.

Когато се възстанови напълно и бе достатъчно здрав, за да го изпишат от болницата и да се върне на работа, Седрик бе взел две решения. Банката щеше да купи 7,5% от „Барингтън Шипинг“, минималното количество акции, което му позволяваше да участва в заседанията на борда и да решава кой ще бъде следващият председател. Когато на следващия ден се обади на брокера си, с изненада откри колко много други хора също купуват акции на „Барингтън“, явно със същата цел. Така в крайна сметка му се наложи

да плати малко повече, отколкото беше очаквал, и въпреки че това бе противно на обичайната му практика, трябваше да се съгласи с Берил, че начинанието определено му доставя удоволствие.

След няколко седмици като зрител с нетърпение очакваше да бъде представен на Рос Бюканан, мисис Клифтън, майор Фишър, адмирал Съмърс и другите. Второто му решение обаче се оказа с много по-големи последствия.

Малко преди Седрик да бъде изписан от болницата, Себастиан имаше посещение от наставника си в Кеймбридж. Мистър Паджет ясно даде да се разбере, че ако иска, Себастиан може да заеме мястото си в Питърхаус през следващия септември.

Едно от първите писма, които Седрик написа, когато седна зад бюрото си в Сити, бе предложение до Себастиан да работи през лятото във „Фартингс Банк“, преди да замине за Кеймбридж.

Рос Бюканан слезе от таксито няколко минути преди срещата си с председателя на „Фартингс“. В предния салон на Треднийдъл стрийт 127 го очакваше личният асистент на мистър Хардкасл, който го заведе до кабинета на председателя на петия етаж.

Когато Бюканан влезе, Седрик стана от бюрото си, ръкува се топло с госта си и го поведе към едно от двете удобни кресла до камината. Йоркшърецът и шотландецът бързо установиха, че имат много общи интереси, сред които и загрижеността им за бъдещето на „Барингтън Шипинг“.

— Виждам, че цената на акциите се е покачила малко в последно време — каза Седрик. — Може би нещата започват да се успокояват.

— ИРА като че ли е изгубила интерес да тормози компанията на всяка крачка, което несъмнено е огромно облекчение за Ема.

— Възможно ли е да са престанали да им плащат? В края на краищата Мартинес трябва да е инвестирал значителна сума за купуването на два-сет и два и половина процента от акциите на компанията, за да наложи следващия председател на борда, в което се провали.

— Ако е така, защо просто не осребри чиповете си и не излезе от играта?

— Защото явно е инат, който отказва да признае поражение. Освен това не мисля, че е от типовете, които се свиват в ъгъла да си ближат раните. Трябва да приемем, че просто изчаква. Но какво точно?

— Не знам — каза Рос. — Този човек е загадка и почти невъзможен за разбиране. Зная само, че когато опрат до Барингтън и Клифтън, нещата стават лични.

— Това не е изненадващо, но може в крайна сметка да се окаже причина за краха му. Не би трябвало да забравя правилото на мафията — когато се наложи да убиеш противник, това трябва да е само бизнес, никога нещо лично.

— Не предполагам, че сте от мафията.

— Не се заблуждавайте, Рос. Йоркшър работи по правилата на мафията много преди италианците да отплават за Ню Йорк. Не убиваме противниците си, просто не им позволяваме да пресекат границата на графството.

Рос се усмихна.

— Всеки път, когато се натъкна на хлъзгав тип като Мартинес — продължи Седрик, който отново бе станал сериозен, — се опитвам да се поставя на негово място и да разбера какво точно се опитва да постигне той. Но в случая с Мартинес все още пропускам нещо. Надявах се, че може би ще сте в състояние да запълните липсващите места.

— Аз самият не зная цялата история — призна Рос, — но онова, което ми разказа Ема Клифтън, е достойно за роман на Хари Клифтън.

— Толкова много обрати ли? — каза Седрик, облегна се назад в креслото си и не го прекъсна, докато Рос не му разказа всичко, което знаеше за един търг в „Сотбис“, за статуя на Роден, натъпкана с осем милиона паунда фалшиви пари, и за автомобилна катастрофа, която така и не била обяснена задоволително.

— Напълно възможно е Мартинес да е прибягнал до тактическо отстъпление — заключи Рос. — Изобщо не съм убеден, че е напуснал бойното поле.

— Може би, ако ние с вас работим заедно — предложи Седрик, — ще успеем да покрием гърба на мисис Клифтън и да ѝ позволим да се заеме с възстановяването на състоянието и репутацията на компанията.

— Какво имате предвид? — попита Бюканан.

— Ами, като начало се надявах, че ще се съгласите да влезете в борда на „Фартингс“ като редови член.

— Поласкан съм.

— Не би трябвало. Ще донесете на банката значителен опит в много области, сред които и корабната индустрия, а определено никой не може по-добре от вас да следи инвестицията ни в „Барингтън“. Какво ще кажете да си помислите и да ми кажете, когато стигнете до някакво решение?

— Няма нужда да мисля — отвърна Бюканан. — За мен е чест да вляза във вашия борд. Винаги съм имал голямо уважение към „Фартингс“. „Погрижи се за пенитата и паундовете ще се погрижат сами за себе си“ е философия, от която се възползват няколко други учреждения, чиито имена няма да назова.

Седрик се усмихна.

— А освен това — добави Бюканан — смятам „Барингтън“ за недовършена работа.

— Аз също — каза Седрик, стана, отиде до бюрото си и натисна един бутон. — Какво ще кажете да обядваме заедно в „Рулс“? Тъкмо ще ми обясните защо размислихте в последния момент и гласувахте за мисис Клифтън, макар че първоначално несъмнено сте възнамерявали да подкрепите Фишър.

За миг Бюканан бе поразен, но вцепенението му бе нарушено от почукване на вратата. Той вдигна очи и видя младежа, който го бе посрещнал в предния салон.

— Рос, май не познавате личния ми асистент.

14.

Когато мистър Хардкасл влезе, всички станаха. На Себастиан му бе нужно известно време да свикне с уважението, което служителите на „Фартингс“ несъмнено изпитваха към председателя. Но когато си лежал месеци наред до някого, виждал си го небръснат, по пижама и как пикае в подлога и си го слушал как хърка, е доста трудно да му се възхищаваш, макар че само дни след запознаването им Себастиан бе започнал да уважава банкера от Хъдърсфийлд.

Мистър Хардкасл им махна да седнат и зае мястото си начело на масата.

— Добро утро, господа — започна той и погледна колегите си. — Свиках това заседание, защото банката получи необичайна възможност, която, стига да се използва правилно, може да отвори нов поток приходи, които да бъдат от полза за „Фартингс“ за години напред.

Вече беше успял да привлече вниманието на екипа си.

— Неотдавна към банката се обърна основателят и председателят на борда на японската инженерингова компания „Сони Интернешънъл“, която се надява да уреди краткосрочен заем от десет милиона паунда с фиксирана лихва.

Седрик направи пауза, за да огледа четиринайсетимата старши изпълнителни директори около масата. На лицата им се четяха емоции от целия спектър, като се започне с открито отвращение и се стигне до радостна възбуда от откритата се възможност. Седрик обаче беше приготвил много внимателно следващата част от изложението си.

— Войната приключи преди четиринайсет години. Въпреки това някои от вас може би все още смятат, както цветисто се изрази редакторът на „Дейли Мирър“ тази сутрин, че не бива дори да помисляме да работим с онези „мръсни войнолюбиви жълтури“. Един-двама от вас обаче сигурно са забелязали успеха на „Уестминстър“, когато подписаха договор за партньорство с „Дойче Банк“ за построяването на нов завод на „Мерцедес“ в Дортмунд. На нас ни се предлага подобна възможност. Искам да спра за момент и да помоля

всеки от вас да си помисли как ли ще изглежда бизнесът след петнайсет години. Не днес и определено не преди петнайсет години. Дали ще продължаваме да показваме същите стари предразсъдъци, или ще продължим напред и ще прегърнем нов ред, който приема, че има ново поколение японци, които не бива да бъдат порицавани заради миналото. Ако някой в тази зала смята, че не може да се справи дори с идеята за бизнес с японците, защото това ще отвори болезнени рани, сега е времето да изрази ясно позицията си, защото без безусловната ви подкрепа това начинание няма надежди за успех. Последният път, когато изрекох тези думи, при това през зъби, беше през четирийсет и седма, когато най-сетне позволих на един ланкастърец да си открие сметка във „Фартингс“.

Леката вълна смях помогна за отпускане на напрежението, макар че Седрик не се съмняваше, че въпреки това ще срещне опозицията на един-двама старши служители и че някои от по-консервативните клиенти може дори да помислят дали да не прехвърлят сметките си в други банки.

— Засега мога само да ви кажа — продължи той, — че председателят на „Сони Интернешънъл“ и двама директори на компанията смятат да посетят Лондон след месец и половина. Те ясно дадоха да се разбере, че не сме единствената банка, към която се обръщат, но в същото време намекнаха, че засега сме предпочитаният им избор.

— Защо им е на „Сони“ изобщо да се свързват с нас, след като има няколко по-големи банки, които са специализирани в тази област? — попита Ейдриън Слоун, шеф на отдела за обмяна на валута.

— Може и да не повярвате, Ейдриън, но миналата година бях интервюиран от „Економист“ и на снимката, която ми бе направена в дома ми в Хъдърсфийлд, на заден план се вижда радиоапарат „Сони“. От подобни прищевки на съдбата се трупат състояния.

— Джон Кенет Галбрейт^[1] — обади се Себастиан.

Намесата му бе посрещната с ръкопляскане от един-двама, които при нормални обстоятелства не биха и помислили да прекъснат председателя. В резултат Себастиан се изчерви — нещо много рядко за него.

— Хубаво е да се знае, че имаме поне един образован човек в залата — каза председателят. — И тъй, да се захващаме за работа. Ако

някой иска да обсъди този въпрос насаме с мен, не е нужно да се обажда предварително, просто да дойде в кабинета ми.

Когато Седрик се върна в кабинета си, Себастиан бързо го последва и незабавно се извини за необмисленото си обаждане.

— Не е нужно, Себ. Всъщност ти помогна за разведряването на атмосферата и в същото време се издигна в очите на старшите служители. Да се надяваме, че това ще окуражи някои от тях да застанат на моя страна. Но сега да се захващаме с по-важните въпроси. Имам работа за теб.

— Най-сетне — каза Себастиан, на когото му беше дошло до гуша да придружава важните клиенти нагоре-надолу с асансьора и да затварят вратата в лицето му веднага щом стигнат до кабинета на председателя.

— Колко езика знаеш?

— Пет, ако броим английския. Ивритът ми обаче малко куца.

— Имаш месец и половина да научиш японски сносно.

— Кой ще решава дали е сносно?

— Председателят на борда на „Сони Интернешънъл“.

— Е, значи няма страшно.

— Джесика каза, че когато сте били на почивка в семейната ви вила в Тоскана, за три седмици си проговорил италиански.

— Да говориш един език не е същото като да го знаеш — отвърна Себастиан. — Пък и сестра ми има склонност да преувеличава — добави той, загледан в една скица на Седрик в болничното легло, озаглавена „Портрет на умиращ“.

— Не се сецам за друг кандидат — каза Седрик и му подаде един проспект. — В момента Лондонският университет предлага три курса по японски — за начинаещи, за напреднали и за много напреднали. Значи ще можеш да прекараш по две седмици във всеки.

Седрик бе така добър поне да се усмихне.

Телефонът на бюрото зазвъня. Седрик вдигна, слуша няколко секунди и каза:

— Джейкъб, радвам се, че отговаряш на обаждането ми. Искях да поговоря с теб за боливийския минен проект, защото зная, че си главният финансист...

Себастиан тихо излезе от кабинета.

— Протоколът е ключът за разбирането на японската психика — каза професор Марш, докато гледаше наредените една над друга редици изпълнени с очакване лица. — Той е точно толкова важен, колкото и овладяването на езика.

Себастиан бързо беше открил, че лекциите за начинаещи, напреднали и много напреднали се провеждат в различни часове от деня, което му позволяваше да присъства на петнайсет часа за една седмица. Това, наред с часовете, които трябваше да посвети на безброй книги и магнетофонни записи, означаваше, че почти не му остава време да се храни и спи.

Професор Марш вече беше свикнал да вижда един и същи младеж да седи на първия ред на лекциите му и яростно да си води бележки.

— Да започнем с поклона — каза професорът. — Важно е да се разбере, че поклонът в японските кръгове разкрива много повече, отколкото ръкостискането за британците. Няма различни видове ръкостискане, освен силно и слабо и в резултат на това ръкуването не разкрива общественото положение на двамата. Японците обаче си имат цял код, свързан с поклоните. Императорът, като стоящ най-високо в йерархията, е единственият, който не се покланя на никого. Ако се срещате с равен, и двамата кимате. — Професорът кимна премерено. — Но ако председателят на борда на компания има среща с изпълнителния директор, председателят кима едва-едва, докато директорът се покланя ето така, от кръста. Ако някой работник се срещне с председателя, трябва да се поклони много ниско, така че погледите им да не се срещат, като председателят може дори да не му отговори, а само да мине покрай него.

— Значи — каза Себастиан, след като се върна в банката следобед, — ако бях японец, а вие сте председател на борда, трябваше да се поклоня много ниско, за да покажа къде ми е мястото.

— Изобщо не бих се надявал — каза Седрик.

— А вие — продължи Себастиан, без да обръща внимание на коментара му, — щяхте или да кимнете, или просто да минете покрай мен. Така че когато се срещнете за първи път с мистър Морита, тъй

като срещата се провежда във вашата страна, трябва да го оставите той да кимне пръв, да отвърнете на поздрава му и след това да размените визитни картички. Ако искате наистина да го впечатлите, визитката ви трябва да е на английски от едната страна и на японски от другата. Когато мистър Морита представи изпълнителния си директор, той ще се поклони ниско, а вие трябва само да кимнете отново. А когато представи третия човек от групата си, той ще се поклони още по-ниско, а вие пак само ще кимнете.

— Значи просто ще продължавам да си кимам. Има ли човек, на когото трябва да се кланям?

— Само на императора, но не мисля, че точно сега той търси краткосрочен заем. Мистър Морита ще види, че го поставяте над колегите му, и, което е също толкова важно, колегите му ще оценят уважението, което показвате към началника им.

— Смятам, че цялата тази философия трябва незабавно да се въведе във „Фартингс“ — каза Седрик.

— Освен това има сложен етикет, когато се храните заедно — продължи Себастиан. — В ресторант мистър Морита трябва да поръча пръв и да бъде обслужен пръв, но не може да започне да се храни преди вас. Колегите му пък не могат да започнат преди него, но трябва да са свършили малко преди той да е приключил.

— Представи си само официална вечеря за шестнайсет души, на която си най-младшият...

— Сдобиваш се с лошо храносмилане — каза Себастиан. — В края на храненето мистър Морита няма да напусне масата, преди да сте станали и да сте го поканили да се присъедини към вас.

— Ами жените?

— Те са направо минно поле — отвърна Себастиан. — Японците не могат да разберат защо англичанинът става, когато в стаята влезе жена, защо позволява жените да бъдат обслужвани първи и защо не вдигат ножа и вилицата си, докато не го направят съпругите им.

— Нима намекуваш, че ще е по-добре да оставя Берил в Хъдърсфийлд?

— Би било разумно предвид обстоятелствата.

— Ами ако и ти присъстваше на вечерята с нас, Себ?

— Щях да поръчам последен, да бъда обслужен последен, да започна да се храня последен и последен да стана от масата.

— Ясно — каза Седрик. — Между другото, кога научи всичко това?

— Днес сутринта — отвърна Себастиан.

Себастиан щеше да зареже курса за начинаещи в края на първата седмица, ако не бе започнал да се разсейва. Опитваше се да се съсредоточи върху онова, което обясняваше професор Марш, но твърде често се улавяше, че все хвърля погледи към нея. Макар да беше много по-възрастна от него, на трийсет или дори трийсет и пет, тя бе много привлекателна, а момчетата от банката го уверяваха, че жените, работещи в Сити, често предпочитат по-млади мъже.

Себастиан се обърна и я погледна пак, но тя се бе съсредоточила върху всяка дума на професора. Или просто си играеше на непристъпна? Имаше само един начин да разбере.

Когато лекцията най-сетне приключи, той излезе от аудиторията след нея и реши, че е също толкова привлекателна и отзад. Тясна пола с цепка разкриваше стройни крака, които той с радост последва до студентския бар. Увереността му се засили, когато тя тръгна направо към бара и барманът незабавно посегна към бутилка бяло вино. Себастиан седна на стола до нея.

— Нека позная: чаша шардоне за дамата, а за мен бира.

Тя се усмихна.

— Идват — веднага каза барманът.

— Аз съм Себ.

— А аз Ейми — отвърна тя.

Американският ѝ акцент го изненада. Дали не му предстоеше да види дали американските момичета наистина са толкова лесни, колкото твърдяха момчетата от банката?

— Какво правите, когато не учите японски? — попита Себ, докато барманът поставяше питиетата пред тях с думите:

— Четири шилинга.

Себастиан му подаде две полукрони^[2] и каза:

— Задръжете рестото.

— Тъкмо напуснах работата си на стюардеса — каза тя.

„Още по-добре и още по-добре“, помисли си Себастиан.

— Какво ви накара да напуснете?

— Авиолиниите търсят млади момичета.

— Но вие не може да сте на повече от двайсет и пет.

— Де да беше така — отвърна тя и отпи глътка вино. — А вие с какво се занимавате?

— Търговски банкер съм.

— Звучи вълнуващо.

— Определено — рече Себастиан. — Днес сутринта приключих сделка с Джейкъб Ротшилд за купуването на една калаена мина в Боливия.

— Еха! В сравнение с това моята работа изглежда скучна. И защо учите японски?

— Директорът на отдела ни за Далечния изток бе повишен и аз съм един от кандидатите за мястото му.

— Не сте ли малко млад за такъв отговорен пост?

— Банковото дело е за младите — каза Себастиан, докато тя допиваше виното си. — Да ви почерпя още едно?

— Не, благодаря. Имам да уча, така че трябва да се прибирам, ако не искам професорът да ме изхвърли утре.

— Какво ще кажете да дойда с вас и да учим заедно?

— Звучи изкушаващо — каза тя, — но навън вали, така че ще трябва да хвана такси.

— Оставете това на мен — каза той, усмихна й се и почти изтича навън в проливния дъжд.

Отне му известно време да намери такси и когато най-сетне спря едно, можеше само да се надява, че тя не живее прекалено далеч, защото му бяха останали само дребни. Забеляза я да стои зад стъклената врата и й махна.

— Накъде, началник?

— Не съм сигурен. Не зная къде живее дамата — каза Себастиан и намигна на шофьора.

Обърна се, видя, че Ейми тича към таксито, и бързо отвори задната врата. Вече беше съвсем подгизнал. Тя седна и Себастиан тъкмо се канеше да се настани до нея, когато чу зад себе си глас.

— Благодаря, Клифтън. Много мило, че намерихте такси за жена ми в това ужасно време. До утре — добави професорът, докато се качваше и затваряше вратата.

- [1] Канадско-американски икономист (1908 — 2006). — Б.пр. [↑](#)
- [2] Полукрона — монета от два и половина шилинга. — Б.пр. [↑](#)

15.

— Добро утро, мистър Морита. За мен е удоволствие да се запознаем — каза Седрик и кимна елегантно.

— За мен също е удоволствие, мистър Хардкасл — отговори той и отвърна на поздрава. — Мога ли да ви представя изпълнителния ми директор мистър Уеяма? — Пристъпи напред и се поклони с уважение.

Седрик кимна отново.

— И личния си секретар мистър Оно. — Секретарят се поклони още по-ниско, а Седрик отново само кимна отсечено.

— Заповядайте, седнете, мистър Морита — каза Седрик и изчака госта си да седне, преди да заеме мястото си зад бюрото. — Надявам се, че полетът ви е минал приятно?

— Да, благодаря. Успях да дремна няколко часа между Хонконг и Лондон и бе много любезно от ваша страна да пратите кола и личния ви асистент на летището.

— За мен е удоволствие. Как е хотелът ви?

— Чудесен е, благодаря. И е удобно близо до Сити.

— Радвам се да го чуя. Е, ще се заемаме ли за работа?

— Не, не, не! — възкликна Себастиан. — Никой японски джентълмен няма и да помисли да говори за работа, преди да му е предложен чай. В Токио чайната церемония ще се изпълни от гейша и може да продължи половин час или повече, в зависимост от положението ви. Разбира се, той може да отклони предложението, но въпреки това ще очаква да го направите.

— Забравих — каза Седрик. — Глупава грешка, която не бива да допускам. Слава богу, че ще си тук да ме избавиш.

— Няма да мога да го направя — каза Себастиан. — Ще съм в дъното на стаята с мистър Оно. Дватама ще записваме разговора ви и няма дори да помислим да прекъсваме господарите си.

— И кога имам право да заговоря с него за работа?

— Едва след като мистър Морита отпие първата глътка от втората си чаша чай.

— А по време на празните приказки трябва ли да споменавам жена си и семейството си?

— Не, освен ако той пръв не повдигне темата. Той е женен за Йошико от единайсет години и тя понякога го съпровожда в пътуванията зад граница.

— Имат ли деца?

— Три. Двама сина, Хидео на шест и Масао на четири, както и дъщеря Наоко, която е само на две.

— Позволено ли ми е да му кажа, че синът ми е адвокат и неотдавна стана кралски съветник?

— Само ако той пръв заговори за децата си, което е много малко вероятно.

— Разбирам — каза Седрик. — Или поне ми се струва, че разбирам. Мислиш ли, че шефовете на другите банки ще си хвърлят толкова труд?

— По-добре е да го направят, ако искат договора така силно, колкото вие.

— Много съм ти благодарен, Себ. Как върви японският?

— Вървеше добре, докато не се показах като пълен глупак и се опитах да сваля жената на професора.

Седрик не престана да се смее, докато Себастиан му разказваше историята от предишната вечер.

— Мокър, казваш?

— До кости. Не знам какво ми има по женската част, защото май не съм така привлекателен като другите момчета в банката.

— Ще ти кажа за другите момчета — отвърна Седрик. — Вкарат ли две пинти, започват да вярват, че могат да дадат уроци и на Джеймс Бонд. Бъди сигурен, че при повечето всичко е само приказки.

— А вие имате ли същия проблем на моята възраст?

— Определено не — отвърна Седрик. — Но пък се запознах с Берил, когато бях на шест, и оттогава не съм поглеждал друга жена.

— На шест? — повтори Себастиан. — Вие сте по-зле и от майка ми. Тя хлътнала по баща ми на десет и след това горкият нямал никакъв шанс.

— Аз също — призна Седрик. — Разбираш ли, Берил следеше за мякото в началното училище на Хъдърсфийлд и ако исках

допълнително... Много обичаше да командва. И продължава всъщност. Но не съм пожелавал никоя друга.

— И никога не сте поглеждали друга жена?

— Поглеждал съм, разбира се, но само дотам. Попаднеш ли на злато, защо ти е да търсиш месинг?

Себастиан се усмихна.

— И как ще разбера, че съм попаднал на злато?

— Ще разбереш, момчето ми. Повярвай, ще разбереш.

През последните две седмици преди кацането на самолета на мистър Морита в Лондон Себастиан не пропусна нито една лекция на професор Марш, като само си позволяваше да хвърли от време на време поглед към жена му. Вечер се връщаше в дома на вуйчо си Джайлс на Смит Скуеър и след лека вечеря, на която зарязваше ножа и вилицата и хващаше клечките, се оттегляше в стаята си, четеше, слушаше записите и редовно се кланяше пред огледалото в цял ръст.

Нощта преди вдигането на завесата се чувстваше готов. Е, поне наполовина.

Джайлс започна да свиква, че Себастиан се кланя всяка сутрин, когато се появява на закуска.

— А ти трябва да ми отвърнеш с кимане, иначе не мога да седна — каза Себастиан.

— Това започва да ми харесва — отвърна Джайлс. В същото време се появи и Гуинет. — Добро утро, скъпа — каза той и двамата станаха да я посрещнат.

— Пред вратата е паркиран елегантен „Даймлер“ — каза Гуинет, докато седнаше срещу Джайлс.

— Да, ще ме откара до летището да взема мистър Морита.

— О, вярно, че днес е големият ден.

— Определено — каза Себастиан, изпи портокаловия си сок, скочи, изтича в коридора и се огледа за пореден път в огледалото.

— Ризата ми харесва — каза Гуинет, докато мажеше препечена филийка с масло, — но връзката е малко... старомодна. Мисля, че синята копринена, която носеше на сватбата ни, ще е по-подходяща.

— Права си — каза Себастиан и моментално се втурна горе и изчезна в спалнята си.

— Успех — каза Джайлс, когато младежът се втурна обратно по стълбите.

— Благодаря — извика Себастиан през рамо и изскочи навън.

Шофьорът на мистър Хардкасл стоеше до задната врата на лимузината.

— Мисля, че ще седна отпред до теб, Том, тъй като там ще седя и на обратния път.

— Както искаш — отвърна Том и се намести зад волана.

— Кажи ми — каза Себастиан, докато колата завиваше надясно от Смит Скуеър по Крайбрежната улица, — когато беше млад...

— По-полека, момче. Аз съм само на трийсет и четири.

— Извинявай, ще пробвам отново. Когато беше ерген, колко жени си... нали се сещаш, преди да се ожениш?

— Колко съм чукал ли? — попита Том.

Себастиан се изчерви ужасно.

— Да.

— Проблем с мацетата ли имаме?

— Общо взето, да.

— Ами, нямам намерение да отговарям на въпроса ти, момко, поради факта че отговорът определено ще ме инкриминира. — Себастиан се разсмя. — Но не толкова, колкото би ми се искало, и не толкова, колкото се хвалех на приятелите си.

Себастиан отново се разсмя.

— А какво представлява семейният живот?

— Нагоре-надолу като Тауър Бридж. Защо са тези въпроси, Себ? — попита Том, докато пресичаха Ърл Корт. — Намерил си нещо засукано, а?

— Де да беше така. Не, просто съм пълна трагедия, когато стане въпрос за жени. Срещна ли момиче, което ми харесва, задължително оплесквам нещата.

— Което не е много приятно предвид всичко останало около теб, нали?

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, не изглеждаш зле, макар че носят ти е малко като сплескан, добре образован си, говориш изискано, от добро семейство си, така че какво повече искаш?

— Да, ама нямам пукнатото пени.

— Възможно е. Но пък имаш потенциал, а момичетата обичат потенциала. Винаги си мислят, че могат да го овладеят, да го използват в своя изгода. Така че повярвай, няма да имаш никакви проблеми по тази част. Тръгнеш ли веднъж, никога няма да погледнеш назад.

— Сбъркал си професията, Том, трябвало е да станеш философ.

— Не съм от твоя сой, момко. Аз нямам запазено място в Кеймбридж. Но да знаеш, да имах и най-малката възможност, бих си сменил мястото с твоето.

Подобна мисъл нито за миг не бе минавала през ума на Себастиан.

— Не се оплаквам, да не си помислиш нещо. Имам добра работа, мистър Хардкасл е чудесен, Линда си я бива. Но ако имах твоя старт в живота, никога нямаше да стана шофьор, това е сигурно.

— А какъв би станал?

— На тази възраст вече щях да имам цяло ято коли и щяха да ме наричат сър.

Себастиан внезапно се почувства виновен. Приемаше толкова неща за даденост, без изобщо да се замисля какво става в живота на другите хора и за колко ли привилегирован го мислят. Остана смълчан през останалия път: осъзнаваше болезнено ясно, че раждането е първият лотариен билет на живота.

Докато излизаха от главното шосе, Том наруши тишината.

— Вярно ли е, че отиваме да вземем трима жълтури?

— Дръж се прилично, Том. Отиваме да вземем трима японски господа.

— Не ме разбирай погрешно, нямам нищо против жълтите копелета. Тръгнали са на война, защото са им казали да тръгнат, нали така. Близко е до ума.

— Освен това си и историк — каза Себастиан, докато колата спираше пред терминала. — Като ме видиш отново, Том, гледай задната врата да е отворена и двигателят да работи, защото тези господа са много важни за мистър Хардкасл.

— Всичко ще е като по книга — обеща Том. — Дори упражнявах поклона си, нали така?

— В твоя случай трябва да е много нисък — ухили се Себастиан.

Макар на таблото на пристигащите да пишеше, че полетът ще пристигне навреме, Себастиан беше подранил с цял час. Купи си хладко кафе от малко препълнено кафене, взе броя на „Дейли Мейл“ и прочете, че двете маймуни, които американците бяха изстреляли в космоса, току-що са се върнали живи и здрави на земята. Посети на два пъти тоалетната, на три пъти оправи вратовръзката си пред огледалото — Гуинет бе права в избора си — и обиколи чакалнята безброй пъти, като репетираше на японски поздрава „Добро утро, мистър Морита, добре дошли в Англия“, последван от нисък поклон.

— Полет десет двайсет и седем на Японските авиолинии от Токио кацна току-що — обяви глас по високоговорителя.

Себастиан моментално си избра място до портала за пристигащи, откъдето имаше добър изглед към излизащите от митницата пътници. Не беше очаквал обаче, че с полет 1027 ще пътуват толкова много японски бизнесмени, а нямаше представа как изглеждат мистър Морита и колегите му.

Всеки път, когато се появяваше група от трима души, той веднага пристъпваше напред, покланяше се ниско и се представяше. Успя да уцели правилните хора на четвъртия път, но вече бе така смутен, че произнесе малката си реч на английски.

— Добро утро, мистър Морита, добре дошли в Англия — каза той и се поклони ниско. — Аз съм личният асистент на мистър Хардкасл и ви чакам с кола, за да ви откарам в „Савой“.

— Благодаря — каза мистър Морита, с което незабавно разкри, че неговият английски е много по-добър от японския на Себастиан. — Много мило от страна на мистър Хардкасл, че си е направил целия този труд.

Тъй като Морита не се опита да представи двамата си колеги, Себастиан незабавно ги поведе навън от терминала. С облекчение откри, че Том стои мирно до отворената задна врата на колата.

— Добро утро, сър — каза Том и се поклони ниско, но мистър Морита и колегите му се качиха, без да му обърнат внимание.

Себастиан скочи на предната седалка и колата се включи в мудния трафик към Лондон. Себ мълча през целия път до „Савой“, докато мистър Морита тихо бърбеше с колегите си на родния им език. След четирийсет минути лимузината спря пред хотела. Трима носачи тутакси се завтекоха към багажника, за да разтоварят багажа.

Когато мистър Морита слезе, Себастиан се поклони ниско и каза на английски:

— Ще се върна в единайсет и трийсет, сър, за да бъдете навреме за срещата с мистър Хардкасл в дванайсет.

Мистър Морита му кимна. В същия момент се появи управителят на хотела, поклони се ниско и каза:

— Добре дошли отново в „Савой“, Морита сан.

Себастиан се върна при колата чак когато мистър Морита изчезна през въртящата се врата.

— Трябва да се върнем в офиса колкото се може по-скоро.

Том не помръдна от мястото си.

— Инструкциите ми са да остана тук, в случай че на мистър Морита му притрябва кола.

— Изобщо не ми пука какви са инструкциите ти — отвърна Себастиан. — Връщаме се в офиса веднага, така че настъпи педала.

— На твоя отговорност — каза Том и се понесоха по насрещното платно на улицата към Странд.

След двайсет и две минути спряха пред „Фартингс“.

— Обърни колата и не гаси двигателя — каза Себастиан. — Връщам се колкото се може по-скоро.

Изскочи навън и влезе в сградата, качи се на най-близкия асансьор и щом стигна петия етаж, се втурна по коридора и влезе в кабинета на председателя, без да почука. Ейдриън Слоун се обърна и не направи опит да скрие неодобрението си, че срещата му с председателя е била прекъсната така грубо.

— Струва ми се, че дадох инструкции да останеш при „Савой“ — каза Седрик.

— Изникна нещо, сър, и имам само няколко минути да ви запозная.

На Слоун му стана още по-неприятно, когато Хардкасл го помоли да ги остави сами и да се върне след няколко минути.

— Е, какъв е проблемът? — обърна се той към Себастиан, след като вратата се затвори.

— Мистър Морита има среща с „Уестминстър Банк“ в три следобед и с „Барклис“ утре в десет сутринта. Той и съветниците му са загрижени, че „Фартингс“ досега не са отпусkali много фирмени заеми, и ще трябва да ги убедите, че сте способен да се справите с

такава голяма сделка. Между другото, знаят всичко за вас, включително и факта, че сте напуснали училище на петнайсет.

— Значи знае английски — каза Седрик. — Но как попадна на останалата информация? Не ми се вярва, че сами са ти я казали.

— Не го направиха. Но пък и нямат представа, че знам японски.

— Да оставим нещата така — каза Седрик. — Може да се окаже полезно по-късно. А сега се връщай при хотела, и по-живо.

— Още нещо — каза Себастиан, докато вървеше към вратата. — Мистър Морита не за първи път отсяда в „Савой“. Всъщност управителят на хотела го посрещна така, сякаш им е редовен гост. Между другото, искали да намерят три билета за „Моята прекрасна лейди“, но им казали, че всичко било продадено.

Председателят вдигна телефона.

— Разберете в кой театър поставят „Моята прекрасна лейди“ и ме свържете с касата им.

Себастиан изхвърча от кабинета и се затича по коридора, като стискаше палци асансьорът да е на петия етаж. Не беше и сякаш мина цяла вечност, докато дойде. А когато най-сетне се появи, спираше на всеки етаж по пътя надолу. Себастиан изтича навън, скочи в колата и си погледна часовника.

— Имаме двацет и шест минути да стигнем до „Савой“.

Не можеше да си спомни по-муден трафик. Всеки светофар сякаш ги издебваше и светваше червено, щом го приближаваха. И защо пешеходните пътеки бяха толкова пълни с пешеходци в час като този?

Том зави на Савой Плейс в 11:27 и се озова пред цяло ято лимузини, чиито пътници слизаха пред хотела. Себастиан не можеше да си позволи да чака, така че изскочи навън и се затича по улицата към хотела, а в главата му отекваха думите на професор Марш: „Японците никога не закъсняват за среща и приемат като обида всяко закъснение“.

„Защо не използвах телефона в хотела?“, питаше се, докато тичаше към входа. Вече беше твърде късно да се тревожи за това. Изтича покрай портиера и мина през въртящата се врата, засилвайки някаква дама навън с много по-висока скорост, отколкото бе възнамерявала.

Погледна часовника във фоайето — 11:29. Бързо отиде при асансьорите, провери вратовръзката си в огледалото и пое дълбоко

дъх. Часовникът удари два пъти, вратата на асансьора се отвори и мистър Морита и колегите му излязоха от кабината.

Мистър Морита дари Себ с усмивка — но пък очевидно смяташе, че младежът е стоял тук през последния час.

16.

Себастиан отвори вратата на мистър Морита и двамата му колеги.

Докато вървеше да ги посрещне, Седрик се почувства висок за първи път през живота си. Тъкмо се канеше да се поклони, когато мистър Морита протегна ръка.

— За мен е удоволствие да се запознаем — каза Седрик, докато се ръкуваха. Отново направи опит да се поклони, но Морита го изпревари.

— Позволете да ви представя изпълнителния си директор мистър Уеяма.

Уеяма пристъпи напред и стисна ръката на Седрик. Председателят щеше да се ръкува и с мистър Оно, ако той не държеше голяма кутия.

— Заповядайте, седнете — каза Седрик, опитвайки се да следва сценария.

— Благодаря — каза Морита. — Но първо, според тачената японска традиция, трябва да разменим подаръци с новия си приятел.

Личният секретар пристъпи напред и подаде кутията на мистър Морита, който я подаде на Седрик.

— Изключително любезно от ваша страна — каза Седрик и леко се смути, докато тримата му гости стояха прави и явно го чакаха да отвори подаръка.

Седрик се забави, като първо махна синята лента, внимателно вързана на фльонга, а после и златната хартия, като през цялото време се мъчеше да измисли какво да подари в отговор. Дали да не жертва своя Хенри Мур? Погледна към Себастиан повече с надежда, отколкото с очакване, но младежът изглеждаше също толкова смутен. За традиционната размяна на подаръци явно бе ставало дума в някоя от пропуснатите лекции.

Седрик свали капака на кутията и ахна, докато внимателно вдигаше прекрасна деликатна ваза в тюркоазно и черно. Стоящият в дъното на стаята Себастиан направи крачка напред, но не каза нищо.

— Великолепно — рече Седрик, махна вазата с цветя от бюрото си и сложи на нейно място подаръка. — Всеки път, когато идвате в кабинета ми от тук нататък, мистър Морита, винаги ще виждате вашата ваза на бюрото ми.

— За мен е огромна чест — каза Морита и се поклони за първи път.

Себастиан отново пристъпи напред и се озова почти редом с мистър Морита, след което се обърна към председателя.

— Имам ли позволение ви да задам на нашия почитаем гост един въпрос, сър?

— Разбира се — отвърна Седрик с надеждата, че ще бъде спасен.

— Бихте ли ми казали името на грънчаря, Морита сан?

Мистър Морита се усмихна и отвърна:

— Шоджи Хамада.

— Голяма чест е да получим подарък, изработен от ваш истински национален гений. Ако председателят знаеше, щеше да ви поднесе подобен дар от един от най-добрите английски грънчари, който написа книга върху творчеството на мистър Хамада. — Безкрайните часове бърбене с Джесика най-сетне се оказваха от полза.

— Мистър Бърнард Лийч — каза Морита. — Имам щастието да притежавам три негови произведения в колекцията си.

— Нашият подарък, избран от председателя, макар и не толкова ценен, въпреки това се поднася в същия дух на приятелство.

Седрик се усмихна. С нетърпение чакаше да разбере за какъв подарък става дума.

— Председателят се сдоби с три билета за вечерното представление на „Моята прекрасна лейди“ в Кралския театър на Друри Лейн. Ако позволите, ще ви взема от хотела в седем часа и ще ви закарам до театъра. Представлението започва в седем и трийсет.

— Не мога да се сетя за по-чудесен подарък — каза мистър Морита и се обърна към Седрик. — Смирен съм от изключителната ви щедрост.

Седрик се поклони, но си даде сметка, че не е време да казва на Себастиан, че вече се е обаждал в театъра, но му бяха казали, че всички билети за две седмици напред са продадени. Апатичен глас го беше информирал, че винаги може да се нареди на опашка за отказани билети, и Себастиан щеше да прави точно това през остатъка от деня.

— Моля седнете, мистър Морита — каза Седрик, като се мъчеше да дойде на себе си. — Желаете ли чай?

— Не, благодаря, но не бих отказал чаша кафе, ако е възможно.

Седрик печално си помисли за шестте различни вида чай от Индия, Цейлон и Малая, които беше избрал в „Карвардин“ по-рано през седмицата и които бяха отхвърлени само с едно изречение. Натисна бутона на телефона и се замоли секретарката му да пие кафе.

— Кафе, ако обичате, мис Клъф... Надявам се, че полетът ви е минал приятно — каза той, след като остави слушалката.

— Имаше прекалено много престои, за съжаление. С нетърпение очаквам деня, в който ще може да летим от Токио до Лондон без междинни кацания.

— Чудесна идея — рече Седрик. — Надявам се, че хотелът ви харесва.

— Отсядам единствено в „Савой“. Толкова удобно близко до Сити е.

— Да, разбира се — каза Седрик. Нещата отново не се получиха.

Мистър Морита се наведе и се загледа в снимката на бюрото на Седрик.

— Това жена ви и синът ви ли са?

— Да — отвърна Седрик, без да е сигурен дали трябва да се впусне в подробности.

— Съпругата ви е инспектор по млякото, а синът ви е кралски съветник, нали?

— Да — безпомощно повтори Седрик.

— А това са моите синове — каза Морита, бръкна във вътрешния си джоб, извади портфейла си, извади от него две снимки и ги сложи на бюрото пред Седрик. — Хидео и Масао учат в Токио.

Седрик се загледа в снимките и осъзна, че е дошло време да скъса сценария.

— А съпругата ви?

— Мисис Морита не може да дойде този път в Англия с мен, тъй като дъщеричката ни Наоко се разболя от варицела.

— Съжалявам — каза Седрик.

На вратата се почука и мис Клъф влезе с поднос с кафе и маслени бисквити. Седрик се канеше да отпие първата глътка и се чудеше за какво ли ще си говорят след това, когато Морита предложи:

— Може би е време да поговорим за работа?

— Да, разбира се — каза Седрик, остави чашата си, отвори папката на бюрото си и си припомни основните точки, които бе набелязал предишната вечер. — Бих искал да кажа от самото начало, мистър Морита, че „Фартингс“ не са изградили репутацията си с подобен вид кредити. Но тъй като желаем да поставим началото на дългосрочни отношения с уважаваната ви компания, се надявам да ни дадете възможността да се докажем. — Морита кимна. — Като се има предвид, че исканата от вас сума е десет милиона паунда с фиксирана лихва за срок от пет години, и след като прегледахме последните ви отчети и баланси, вземайки под внимание и курса на йената, смятаме, че реалистичният процент...

След като вече се намираше в познати води, Седрик си позволи да се отпусне. Четирийсет минути по-късно беше представил идеите си и бе отговорил на всички въпроси на мистър Морита. Себастиан смяташе, че шефът му едва ли би могъл да се представи по-добре.

— Какво ще кажете да подготвите проект на договор, мистър Хардкасл? Много преди да тръгна от Токио бях сигурен, че вие сте подходящият човек за тази работа. След презентацията ви увереността ми само се засили. Имам уговорка с още две банки, но само за да уверя акционерите, че обмислям и алтернативи. Погрижи се за рините^[1] и йените ще се погрижат сами за себе си.

Двамата се разсмяха.

— Ако сте свободни, какво ще кажете да обядваме заедно? — предложи Седрик. — В Сити неотдавна отвориха японски ресторант, който получи чудесни отзиви, така че си помислих...

— И помислете отново, мистър Хардкасл, защото не съм пропътувал шест хиляди мили в търсене на японски ресторант. Не, ще ви заведа в „Рулс“ и ще се насладим на печено телешко и йоркшърски пудинг, както подобава за човек от Хъдърсфийлд, предполагам.

Двамата отново избухнаха в смях.

Докато след няколко минути излизаха от кабинета, Седрик изостана и прошепна на Себастиан:

— Добра идея, но за „Моята прекрасна лейди“ няма места, така че ще се наложи да прекараш остатъка от деня на опашката за върнати билети. Да се надяваме, че няма да вали, иначе ще подгизнеш отново — добави и излезе при мистър Морита в коридора.

Себастиан придружи Седрик и гостите му до асансьора им и се поклони дълбоко. Остана на петия етаж още няколко минути, но не извика асансьора, докато не се почувства сигурен, че вече са потеглили за ресторанта.

А после излезе от банката и спря такси.

— До Кралския театър на Друри Лейн — каза той и когато след двайсет минути спряха пред театъра, първото, което видя, бе огромна опашка за върнати билети.

Плати на шофьора, влезе в театъра и отиде право на касата.

— Предполагам, че нямате три билета за довечера?

— Правилно предполагаш, скъпи — отвърна жената зад стъклото. — Разбира се, можеш да се наредиш на опашката за върнати билети, но ако питаш мен, малцина ще се уредят преди Коледа. Някой трябва да умре, за да се освободи билет за това представление.

— Цената няма значение.

— Всички го казват, скъпи. На опашката има такива, които твърдят, че точно днес навършват пълнолетие или празнуват златна сватба... Един беше толкова отчаян, че дори ми предложи брак.

Себастиан излезе и застана на тротоара. Погледна отново опашката, която сякаш се беше увеличила през последните няколко минути, и се опита да измисли какво може да направи. Спомни си нещо, което бе чел в един от романите на баща си, и реши да провери дали ще се получи при него, както се беше получило при Уилям Уоруик.

Спусна се в тръс надолу към Странд, като избягваше следобедния трафик, и след няколко минути беше при „Савой“. Отиде направо на рецепцията и попита за името на главния портиер.

— Албърт Саутгейт — отвърна рецепционистката.

Себастиан ѝ благодари, отиде при бюрото на портиерите, сякаш беше гост, и попита небрежно:

— Албърт тук ли е?

— Мисля, че отиде да обядва, сър, но ще проверя. — Мъжът изчезна в задната стаичка.

— Бърт, един джентълмен пита за теб.

На Себастиан не му се наложи да чака дълго. Появи се мъж на средна възраст с дълъг син кител със златни плетки на маншетите,

лъснати златни копчета и два реда военни медали, един от които му се стори познат. Мъжът погледна предпазливо Себастиан и попита:

— С какво мога да ви помогна?

— Имам проблем — каза Себастиан, като продължаваше да се пита дали може да рискува. — Вуйчо ми, сър Джайлс Барингтън, веднъж ми каза, ако някога отседна в „Савой“ и ми трябва нещо, да се обърна към Албърт.

— За джентълмена, който спечели Кръста за храброст при Тобрук ли става дума?

— Да — отвърна изненаданият Себастиан.

— Малцина оцеляха в онова сражение. Гадна работа. С какво мога да ви помогна?

— Сър Джайлс се нуждае от три билета за „Моята прекрасна лейди“.

— За кога?

— За довечера.

— Сигурно се шегувате.

— И не се интересува на каква цена.

— Изчакайте тук. Ще видя какво мога да направя.

Себастиан гледаше как Албърт излезе от хотела, пресече улицата и изчезна в посока към Кралския театър. Закрачи напред-назад във фойето, като от време на време нервно поглеждаше към Странд, но мина половин час, преди главният портиер да се появи отново с плик в ръка. Влезе в хотела и връчи плика на Себастиан.

— Три места на шести ред, в средата.

— Фантастично. Колко ви дължа?

— Нищо.

— Как така?! — обърка се Себастиан.

— Главният касиер помоли да припомните на сър Джайлс за него. Брат му, сержант Харис, беше убит при Тобрук.

Себастиан се засрами.

— Добра работа, Себ, спаси положението. Сега ти остана само една задача за днес — да се погрижиш колата да остане пред „Савой“, докато разберем, че мистър Морита и колегите му са на сигурно място под завивките.

— Но от хотела до театъра са само двеста метра.

— Това може да е много път, ако вали, както би трябвало да си научил от кратката ти среща със съпругата на професор Марш. Освен това, ако ние не си направим труда, някой друг ще си го направи вместо нас.

Себастиан слезе от колата и влезе в „Савой“ в 18:30. Отиде до асансьора и зачака търпеливо. Мистър Морита и колегите му се появиха малко след седем. Себастиан се поклони ниско и им подаде плика с трите билета.

— Благодаря, младежо — каза мистър Морита.

Четиримата прекосиха фоайето, минаха през въртящата се врата и излязоха навън.

— Колата на председателя ще ви закара до театъра — каза Себастиан, докато Том отваряше задната врата на лимузината.

— Не, благодаря — каза Морита. — Малко разходка ще ни се отрази добре.

И без нито дума повече тримата тръгнаха към театъра. Себастиан отново се поклони, след което седна отпред при Том.

— Защо не се прибираш? — рече Том. — Не е нужно да висиш тук. Ако завали, ще ида до театъра да ги взема.

— Но те може да решат да вечерят някъде след представлението или да идат на нощен клуб. Знаеш ли някакви нощни клубове?

— Зависи какво търсиш.

— Не *онова*, предполагам. Така или иначе, ще остана, докато не са на сигурно място под завивките, както се изрази мистър Хардкасл.

Не капна нито капка дъжд и към десет часа Себастиан вече знаеше всичко, което можеше да се знае за живота на Том, включително къде е учил, къде е бил разквартируван по време на войната и къде е работил, преди да стане шофьор на мистър Хардкасл. Докато Том разправяше как жена му искала да идат в Марбела през следващата отпуска, Себастиан възкликна: „Боже мой“ и се сниши, когато двама елегантни мъже минаха пред колата и продължиха към хотела.

— Какво правиш?

— Крия се от човек, когото се надявах да не видя никога повече.

— Май представлението е свършило — каза Том, когато тълпи бърбреци си зрители започнаха да изпълват Странд.

Няколко минути по-късно Себастиан забеляза тримата си питомци да се връщат към хотела. Малко преди мистър Морита да стигне до входа, Себастиан слезе от колата и се поклони ниско.

— Надявам се, че представлението ви е харесало, Морита сан.

— Беше великолепно — отвърна Морита. — Не съм се смял толкова от години, музиката също беше чудесна. Лично ще благодаря на мистър Хардкасл, когато се видим утре сутринта. Моля, прибирайте се, мистър Клифтън. Няма да имам нужда от колата тази вечер. Съжалявам, че ви задържах толкова много.

— За мен беше удоволствие, Морита сан — каза Себастиан.

Остана на тротоара и загледа как тримата влизат в хотела, пресичат фойето и се насочват към асансьорите. Сърцето му заби по-бързо, когато видя как двамата мъже се приближиха, поклониха се и се ръкуваха с мистър Морита. Себастиан остана като закован на мястото си. Мъжете проведоха кратък разговор с Морита, после той освободи колегите си и отиде с двамата в Американския бар. На Себастиан страшно му се искаше да влезе и да погледне отблизо, но знаеше, че не може да си позволи този риск. Вместо това с неохота се качи в колата.

— Добре ли си? — попита Том. — Пребледнял си като платно.

— По кое време си ляга мистър Хардкасл?

— Към единайсет, единайсет и половина. Но ако в кабинета му свети, значи още не си е легнал.

Себастиан си погледна часовника — 22:43.

— Тогава да видим дали е буден.

Том пое по Странд, пресече Трафалгар Скуеър, продължи по Мол до Хайд Парк Корнър и пристигна на Кадоган Плейс 37 малко след единайсет. В кабинета още светеше. Несъмнено председателят проверяваше за пореден път договора, който очакваше да подпише с японците сутринта.

Себастиан бавно слезе от колата, качи се по стъпалата и натисна звънеца. След секунди лампата в коридора светна и Седрик отвори вратата.

— Съжалявам, че ви притеснявам в такъв късен час, сър, но имаме проблем.

[1] Рин — една хилядна от йената. — Б.пр. ↑

17.

— Първото, което трябва да направиш, е да кажеш истината на вуйчо си — каза Седрик. — И то цялата истина.

— Ще му кажа веднага като се прибера.

— Важно е сър Джайлс да знае какво си направил от негово име, защото ще иска да пише и да благодари на мистър Харис от театъра, както и на главния портиер на „Савой“.

— Албърт Саутгейт.

— А *ти* също трябва да им пишеш и да им благодариш.

— Да, разбира се. Още веднъж моите извинения, сър. Имам чувството, че съм ви разочаровал, защото с цялото упражнение в крайна сметка само изгубих времето ви.

— Подобни неща рядко са пълна загуба на време. Всеки път, когато се състезаваш за нов договор, дори да не постигнеш успех, почти винаги научаваш нещо, което ти е от полза следващия път.

— Какво научих аз?

— Японски като за начало, без да споменаваме едно-две други неща за самия себе си, които със сигурност ще ти бъдат от полза в бъдеще.

— Но времето, което пропиляхте вие и хората ви върху този проект... наред с немалките разходи...

— За „Барклис“ и „Уестминстър“ не е по-различно. Ако успееш да постигнеш успех в един от пет проекта като този, това се смята за нормално — добави той и в същия миг телефонът на бюрото му иззвъня. Седрик го вдигна и след малко каза: — Да, нека влезе.

— Да изляза ли, сър?

— Не, остани. Искам да се запознаеш със сина ми.

Вратата се отвори и в стаята влезе човек, който несъмнено бе от рода на Седрик Хардкасл — може би с два пръста по-висок, но със същата топла усмивка, широки рамене и почти плешиво теме, макар и с малко по-гъст полукръг коса от ухо до ухо, заради която приличаше на духовник от седемнайсети век. И със същия остър ум, както щеше да открие Себастиан.

— Добро утро, тате, радвам се да те видя. — И със същия йоркшърски акцент.

— Арнолд, това е Себастиан Клифтън, който ми помага при преговорите със „Сони“.

— Радвам се да се запознаем, сър — каза Себастиан, докато се ръкуваха.

— Аз съм огромен почитател на...

— ... книгите на баща ми ли?

— Не, не мога да кажа, че съм ги чел. Имам достатъчно детективска работа през деня, че да ми се налага да чета криминалета вечер.

— В такъв случай на майка ми, първата жена председател на борда на публична компания?

— Не. Възхищавам се на сестра ви Джесика. Невероятен талант — добави той и кимна към рисунката на баща му на стената. — С какво се занимава тя сега?

— Току-що се записа в „Слейд“ в Блумсбъри и ще започне първата си година там.

— В такъв случай съжалявам за останалите нещастни хлапета.

— Защо?

— Защото или ще я заобичат, или ще я намразят, понеже им предстои да открият, че просто не са от класата ѝ. Но да се върнем към по-прозаичните въпроси — каза Арнолд и се обърна към баща си. — Приготвих три копия на договора, както се разбраха и двете страни. След подписването им ще имаш деветдесет дни да отпуснеш кредит от десет милиона за петгодишен период при два и четвърт процента лихва. Четвъртинката е таксата за трансакцията. Трябва да спомена също...

— Не си прави труда — каза Седрик, — защото имам чувството, че вече сме извън играта.

— Но когато разговаряхме снощи, изглеждаше доста уверен.

— Нека просто кажем, че положението се промени, и да не навлизаме в подробности.

— Съжалявам да го чуя — каза Арнолд, събра договорите и тъкмо се канеше да ги прибере в куфарчето, когато нещо на бюрото привлече вниманието му.

— Никога не съм предполагал, че си такъв естет, тате, но това е направо великолепно — каза той и внимателно вдигна японската ваза. Огледа я внимателно, след което провери дъното. — При това не от друг, а от един от най-големите японски майстори.

— Ох, не и ти — уморено каза Седрик.

— Шоджи Хамада — обади се Себастиан.

— Къде я намери?

— Не съм я намирал — рече Седрик. — Подарък ми е от мистър Морита.

— Е, поне не си останал със съвсем празни ръце — отбеляза Арнолд.

На вратата се почука.

— Влез — каза Седрик, като се чудеше кой ли може да е.

Вратата се отвори и влезе Том.

— Мисля, че ти казах да останеш при „Савой“ — отбеляза председателят.

— Няма смисъл, сър. Чаках пред хотела в девет и трийсет, както ми поръчахте, но мистър Морита така и не се появи. И тъй като е джентълмен, който никога не закъснява, реших да поговоря с портиера, който ми каза, че тримата японски гости са освободили стаите и са напуснали хотела с такси малко след девет.

— Изобщо не съм си помислял, че е възможно — рече Седрик. — Май започвам да губя форма.

— Не можеш да спечелиш всички, тате, както често ми напомняш — каза Арнолд.

— Юристите май печелят дори когато губят — отвърна баща му.

— Ето какво ти предлагам — каза Арнолд. — Ще зарежа своята огромна незаслужена такса в замяна на тази малка незначителна дрънкулка.

— Разкарай се.

— В такъв случай си тръгвам — явно няма какво повече да направя тук.

Докато Арнолд прибираще договорите в куфарчето си, вратата се отвори и мистър Морита и двамата му колеги влязоха точно когато часовниците на Скуеър Майл започнаха да отброяват единайсет.

— Надявам се да не съм закъснял — бяха първите думи на мистър Морита, докато се ръкуваше със Седрик.

— Точно навреме — каза Седрик.

— А вие — каза Морита, обръщайки се към Арнолд, — можете да сте само недостойният син на един велик баща.

— Точно така, сър — каза Арнолд, докато стискаше ръката му.

— Подготвихте ли договорите?

— Да, сър.

— В такъв случай се нуждаете единствено от подписа ми, след което баща ви може да продължи работата си.

Арнолд отвори отново куфарчето си, извади документите и ги сложи на бюрото.

— Но преди да подпиша, имам подарък за новия си приятел Себастиан Клифтън. Точно затова трябваше да напусна хотела толкова рано сутринта.

Мистър Оно пристъпи напред и подаде малка кутия на мистър Морита, който пък я даде на Себастиан.

— Невинаги е добро момче, но както казват британците, сърцето му си е на мястото.

Себастиан не каза нищо, докато развързваше червената лента и махаше сребърната хартия, преди да вдигне капака. Извади от кутията малка ваза с ален и жълт лак. Не можеше да откъсне поглед от нея.

— Случайно да ви е нужен юрист? — обади се Арнолд.

— Само ако може да познае майстора, без да гледа дъното.

Себастиан подаде вазата на Арнолд, който остана да се възхищава известно време как червеното преминава в жълто, създавайки оранжеви жилки, след което предположи:

— Бърнард Лийч?

— Този ваш син все пак става за нещо — отбеляза Морита.

Двамата се разсмяха и Арнолд върна изящното изделие на Себастиан.

— Не зная как да ви благодаря, сър — каза Себ.

— Но когато научиш, гледай да произнесеш речта си на родния ми език.

Себастиан така се сащиса, че едва не изпусна вазата.

— Не ви разбирам, сър.

— Естествено, че разбираш. И ако не успееш да отговориш на японски, ще съм принуден да дам вазата на сина на Седрик.

Всички зачакаха Себастиан да заговори.

— Аригату годзаймасу. Тайхени куеи десу. Исшоу тайсецуни иташимасу.

— Впечатляващо. Има нужда от малко усъвършенстване на някои дребни детайли, за разлика от творбите на сестра ти, но въпреки това впечатляващо.

— Но, Морита сан, как разбрахте, че знам езика ви, щом не казах нито дума на японски във ваше присъствие?

— Лично аз бих заложил на трите билета за „Моята прекрасна лейди“ — обади се Седрик.

— Мистър Хардкасл е проникателен човек, и тъкмо това беше основната причина да го избира за свой представител.

— Но как? — повтори Себастиан.

— Съвпадението с билетите беше прекалено голямо — каза Морита. — Помисли си, Себастиан, докато подписвам договора. — Извади от джоба на самото си писалка и я подаде на Седрик. — Вие трябва да подпишете пръв, иначе боговете няма да благословят съюза ни.

Морита гледаше как Седрик подписва трите договора, след което сложи и собствения си подпис. Двамата се поклониха и си стиснаха ръцете.

— Трябва да бързам към летището, за да хвана самолета за Париж. Французите ми създават много проблеми.

— Какви проблеми? — попита Арнолд.

— Проблеми, за които не можете да ми помогнете, за съжаление. Имам четирийсет хиляди транзисторни радиоприемника на склад. Френските митничари не ми позволяват да ги предам на разпространителите, докато не отворят и не проверят всяка кутия. В момента успяват да проверят по две на ден. Идеята е да ме забавят колкото се може по-дълго, така че френските производители да продават по-некачествената си продукция на нетърпеливите клиенти. Аз обаче измислих как да се справя с тях.

— С нетърпение очаквам да чуя плана ви — каза Арнолд.

— Съвсем прост е. Ще построя завод във Франция, ще наема местни работници и ще разпространявам по-добрия си продукт, без да ми се налага да се занимавам с митнически власти.

— Французите ще се сетят какво сте намислили.

— Със сигурност, но дотогава всички ще са като Седрик и ще искат радио „Сони“ в дневната си. Не мога да си позволя да изпусна самолета, но първо бих искал да поговоря насаме с новия си партньор.

Арнолд се ръкува с Морита и излезе от стаята заедно със Себастиан.

— Седрик — каза Морита, докато се настаняваше в креслото срещу бюрото, — да сте попадали някога на човек на име дон Педро Мартинес? Дойде да ме види след представлението снощи, заедно с някой си майор Фишър.

— Познавам Мартинес единствено по репутацията му. Срещал съм се обаче с майор Фишър, който представлява Мартинес в борда на компанията „Барингтън Шипинг“, в която аз също съм директор.

— Според мен Мартинес е пълен боклук, докато Фишър е слаб и подозирам, че зависи от парите на Мартинес, за да не затъне.

— Разбрали сте това само след една среща?

— Не. След двайсет години вземане-даване с подобни хора. Но Мартинес е умен и коварен и не бива да се подценява. Подозирам, че за него дори животът е евтина стока.

— Благодарен съм за проникновението ви, Акио, и още повече за загрижеността.

— Мога ли да ви помоля за малка услуга в замяна, преди да отлети за Париж?

— Разбира се.

— Бих искал Себастиан да остане връзката между нашите две компании. Това ще спести и на двамата ни много време и неприятности.

— Искане ми се да можех да изпълня молбата ви, но през септември момчето отива в Кеймбридж — каза Седрик.

— Вие учили ли сте в университет, Седрик?

— Не. Напуснах училище на петнайсет и след две седмици ваканция започнах работа при баща ми в банката.

Морита кимна.

— Не всеки е роден за студент, а и някои не отиват да учат, защото се учат от живота. Мисля, че Себастиан е намерил естествената си професия и с вас като негов ментор дори е възможно вие да сте намерили подходящия човек, който един ден да заеме мястото ви.

— Но той е много млад — посочи Седрик.

— Същото се отнася и за вашата кралица, а тя се възкачи на трона на двайсет и пет. Седрик, живеем в прекрасния нов свят на младите.

ДЖАЙЛС БАРИНГТЪН
1963

18.

— Сигурен ли си, че искаш да си лидер на опозицията? — попита Хари.

— Не — отвърна Джайлс. — Искам да съм премиер, но ще трябва да прекарам известно време в опозиция, преди да мога да се надявам да пипна ключовете за Даунинг стрийт десет.

— Ти може и да запази мястото си, но партията ти претърпя съкрушителна загуба на последните общи избори — каза Ема. — Започвам да се питам дали лейбъристите изобщо са в състояние да победят на избори. Имам чувството, че им е писано да са партия на опозицията.

— Знам как изглежда в момента, но съм уверен, че когато дойде време за следващите избори, на гласоподавателите ще им е дошло до гуша от торите и ще решат, че е време за промяна — каза Джайлс.

— А и аферата Профумо^[1] не помогна особено — обади се Грейс.

— Кой решава кой ще е следващият водач на партията?

— Добър въпрос, Себастиан — рече Джайлс. — Единствено избраните ми колеги в Камарата на общините, всичките двеста петдесет и осем.

— Доста мънищък електорат — отбеляза Хари.

— Така е, но повечето ще направят сондажи в избирателните си райони, за да разберат кой според редовите членове следва да ръководи партията, а когато става дума за членовете на трейдюнионите, те ще гласуват за онзи, когото поддържа съюзът им. Така че членовете на всеки пристанищен трейдюнион от райони като Тайнсайд, Белфаст, Глазгоу, Клайдсдейл и Ливърпул би трябвало да ме подкрепят.

— Онзи когото — повтори Ема. — А онази която? Сред двеста петдесет и осем лейбъристи в Парламента няма ли нито една жена, която може да се надява да поведе партията?

— Барбара Касъл може да реши да влезе в списъците, но ако трябва да съм честен, дори снежна топка в ада има по-големи шансове за оцеляване. Нека бъдем честни, Ема. На банките на лейбъристите

седят повече жени, отколкото на банките на консерваторите. Така че ако някога жена стигне до Даунинг стрийт, готов съм да се обзаложа, че ще е социалистка.

— Но защо му е на някого да иска да води лейбъристите? Това несъмнено е една от най-неблагодарните работи в страната.

— И в същото време една от най-вълнуващите — отсече Джайлс. — Колко са онези, получили шанс да направят истинска промяна, да подобрят живота на хората и да оставят достойно наследство за следващото поколение? Не забравяй, че съм роден с пословичната сребърна лъжичка в уста, така че може би е време за отплата.

— Е — каза Ема. — Аз бих гласувала за теб.

— Всички ще те подкрепим, разбира се — потвърди Хари. — Но не съм сигурен, че можем да направим кой знае какво, за да повлияем на останалите двеста петдесет и седем депутати, с които никога не сме се срещали и едва ли някога ще се срещнем.

— Не търся този вид подкрепа. Става въпрос за нещо по-лично, защото трябва да предупредя всички, седящи на тази маса, че отново можете да очаквате журналистите да започнат да се ровят в личния ви живот. Може да решите, че ви е дошло до гуша, и не бих могъл да ви виня за това.

— Ако всички сме единомисленици и повтаряме само, че сме радостни, че Джайлс се кандидатира за лидер на партията си, понеже знаем, че той е подходящият човек за тази работа и със сигурност ще спечели, на журналистите бързо ще им писне и ще си потърсят нещо по-интересно — предположи Грейс.

— Само докато не започнат да ровят за някаква новина — каза Джайлс. — Така че ако някой иска да направи признание за провинение, по-сериозно от глоба за неправилно паркиране, сега е шансът му.

— Надявам се следващата ми книга да оглави списъка бестселъри на „Ню Йорк Таймс“ — каза Хари, — така че май трябва да те предупредя, че Уилям Уоруик ще има интимна връзка с жената на началника на полицията. Ако мислиш, че това може да навреди на шансовете ти, Джайлс, винаги мога да оставя публикуването на книгата за след изборите.

Всички се разсмяха.

— Честно казано, скъпи — рече Ема, — Уилям Уоруик би трябвало да има интимна връзка с жената на кмета на Ню Йорк. Така ще имаш много по-голям шанс да стигнеш до първото място в Щатите.

— Идеята не е лоша — отвърна Хари.

— А сега малко по-сериозно — продължи Ема. — Може би сега е моментът да ви кажа, че „Барингтън“ едва си държи главата над водата и нещата няма да станат по-леки през следващите дванайсет месеца.

— Колко зле е положението? — попита Джайлс.

— Строежът на „Бъкингъм“ изостава с повече от година от графика и макар че в последно време нямаме сериозни спънки, компанията трябваше да заеме голяма сума от банките. Ако се разбере, че овърдрафтът ни надвишава цената на активите ни, банките могат да си изискат парите и да се стигне дори дотам да потънем. Това е най-лошият възможен сценарий, но не и невъзможен.

— И кога би могло да стане това?

— Не и в обозримо бъдеще — отвърна Ема. — Разбира се, освен ако Фишър не сметне, че може да развее кирливи ризи пред публиката, за да извлече полза.

— Мартинес няма да му го позволи, докато е собственик на такъв голям дял акции — каза Себастиан. — Но това не означава, че просто ще седи със скръстени ръце и ще гледа, ако наистина решиш да излезеш на ринга.

— Така е — съгласи се Грейс. — И той не е единственият, който ще се радва да те види проснат на ринга.

— Кого имаш предвид? — попита Джайлс.

— Като за начало лейди Вирджиния Фенуик. Тази жена с радост ще напомни на всеки депутат, на който попадне, че си разведен и си я изоставил заради друга жена.

— Вирджиния познава единствено тори, а те вече си имат разведен премиер. И не забравяй — добави Джайлс, докато хващаше Гуинет за ръката, — че сега съм щастливо женен за въпросната друга жена.

— Честно казано, бих се притеснявал повече от Мартинес, отколкото от Вирджиния — каза Хари. — Ясно е, че той още търси някакъв повод да навреди на семейството, както откри Себастиан, когато отиде да работи във „Фартингс“. А ти, Джайлс, си много по-

голяма плячка от Себ, така че съм сигурен, че Мартинес ще направи всичко по силите си никога да не станеш премиер.

— Ако реша да продължа напред, не мога цял живот да се озъртам през рамо и да се чудя какви ги крои Мартинес — рече Джайлс. — В момента трябва да се съсредоточа върху някои много по-непосредствени противници.

— Кой е най-големият ти противник? — попита Хари.

— Харолд Уилсън е фаворитът сред букмейкърите.

— Мистър Хардкасл иска той да спечели — каза Себастиан.

— Защо, за бога? — попита Джайлс.

— Изобщо не е свързано с Бог — отвърна Себастиан. — Отново става въпрос за непосредствена близост. И двамата са родени в Хъдърсфийлд.

— Често се случва нищожна дреболия като тази да накара човек да те подкрепи или да се обяви срещу теб — въздъхна Джайлс.

— Може би Харолд Уилсън крие в гардероба си няколко скелета, към които пресата би проявила интерес — каза Ема.

— Аз поне не зная за такива — рече Джайлс. — Освен ако не броиш за скелет спечелването на най-добрата стипендия в Оксфорд и класирането на първо място на изпита по държавна администрация.

— Но пък той не е участвал във войната — каза Хари. — Така че твоят Кръст за храброст може да е предимство.

— Денис Хийли също е награден с Кръст за храброст и може да бъде добър кандидат.

— Той е прекалено умен, за да поиска да оглави лейбъристите — каза Хари.

— Е, в това отношение определено нямаш проблем, Джайлс — успокои го Грейс.

Джайлс се усмихна криво на сестра си и цялото семейство избухна в смях.

— Сещам се за един проблем, с който би могъл да се сблъска Джайлс... — Всички погледнаха Гуинет, която досега си беше мълчала. — Аз съм единственият външен човек в тази стая — продължи тя. — Новодошла съм в семейството и може би заради това виждам нещата от различен ъгъл.

— Коего прави мненията ти още по-съществени — каза Ема. — Така че не се чуди, а казвай какво те смущава.

— Боя се, че ако го направя, може да отворя гнояща рана — колебливо рече Гуинет.

— Подобни неща не бива да те спират да ни казваш какво мислиш — рече Джайлс и хвана ръката ѝ.

— Има един член от семейството, който в момента не се намира в тази стая и който според мен е ходеща бомба със закъснител.

Последва дълго мълчание.

— Напълно си права, Гуинет — най-сетне рече Грейс.

— Ако някой журналист случайно се натъкне на факта, че момиченцето, осиновено от Хари и Ема, е сестра на Джайлс и леля на Себастиан и че баща ѝ е бил убит от майка ѝ, след като е откраднал бижутата ѝ и я е зарязал, пресата ще гръмне.

— И да не забравяме, че след това майка ѝ се е самоубила — тихо добави Ема.

— Най-малкото, което можете да направите, е да кажете истината на горкото дете — каза Грейс. — В края на краищата тя вече е в „Слейд“ и живее самостоятелно, така че журналистите лесно могат да я намерят, а ако го направят, преди да сте ѝ казали...

— Не е толкова лесно — каза Хари. — Всички много добре знаем, че Джесика има пристъпи на депресия и въпреки несъмнения ѝ талант често губи вяра в себе си. И тъй като до срочните ѝ изпити остават само няколко седмици, моментът не е от най-подходящите.

Джайлс реши да не напомня на зет си, че ги е предупредил още преди десетилетие, че никога няма да има подходящ момент.

— Аз мога да говоря с нея — предложи Себастиан.

— Не — твърдо заяви Хари. — Ако някой ще го направи, трябва да съм аз.

— И колкото се може по-скоро — обади се Грейс.

— Ще те помоля да ми кажеш, когато го направиш — каза Джайлс. — Има ли други бомби, за които трябва да сме готови? — добави той. Последва дълго мълчание и Джайлс продължи: — В такъв случай ви благодаря за отделеното време. Ще ви съобща окончателното си решение преди края на седмицата. А сега се налага да ви оставя, защото трябва да се връщам в Камарата. Гласуващите са там. Ако наистина реша да се кандидатирам, няма да ме виждате много през следващите няколко седмици, тъй като ще трябва да се ръкувам, да държа безкрайни речи, да обикалям затънтени избирателни райони

и да прекарвам свободните си вечери в черпене на лейбъристи в бар „Ани“.

— Бар „Ани“ ли? — попита Хари.

— Най-популярната пивница в Камарата на общините, посещавана предимно от лейбъристи, поради което сега отивам точно там.

— Успех — каза Хари.

Всички станаха на крака и изпратиха Джайлс с аплодисменти.

— Има ли някакви шансове да спечели?

— Определено — каза Фишър. — Той е много популярен сред редовите членове, макар че Харолд Уилсън е фаворитът на депутатите, а именно те са онези, които решават.

— Тогава да направим голямо дарение за кампанията на Уилсън. В брой, ако е необходимо.

— Това е последното, което трябва да правим — каза Фишър.

— Защо? — остро попита Диего.

— Защото ще откаже парите.

— Но защо? — попита дон Педро.

— Защото това не е Аржентина и ако пресата научи, че чужденец подкрепя кампанията на Уилсън, той не само ще изгуби, но и ще бъде принуден да се оттегли от състезанието. Всъщност не само ще върне парите, но и публично ще обяви, че го е направил.

— Как е възможно да спечелиш избори, ако нямаш пари?

— Не ти трябва много пари, ако електоратът ти се състои от двеста петдесет и осем депутати, повечето от които прекарват цялото си време в сградата на Парламента. Може да се наложи да купиш малко пощенски марки, да проведеш няколко телефонни разговора, да почерпиш с някое и друго питие в „Ани“ и така ще си установил връзка с всеки свой избирател.

— Но щом не можем да помогнем на Уилсън да спечели, как да се погрижим Барингтън да изгуби? — попита Луис.

— Щом гласоподавателите са двеста петдесет и осем, със сигурност бихме могли да подкупим някои от тях — предложи Диего.

— Не и с пари — каза Фишър. — Единственото, което интересува тези хора, е повишението.

— Повишение ли? — повтори дон Педро. — И какво по-точно означава това?

— Кандидатът може да подшушне на по-младите депутати, че ще бъдат взети предвид за по-важна работа в Парламента, а на по-старите, които ще се оттеглят на следващите избори, да намекне, че техният опит и мъдрост ще бъдат високо оценени в Камарата на лордовете. Колкото до онези, които нямат надежда да запазят местата си, но ще се навъртат наоколо и след изборите, лидерът на партията винаги може да им намери някаква работа. Познавах един депутат, който страшно искаше да стане председател на Комисията по кетъринг към Камарата на общините, защото те избират кои вина да влязат в менюто.

— Добре, щом не можем да дадем на Уилсън пари или да подкупим гласоподавателите, най-малкото, което можем да направим, е да раздухаме цялата известна ни мръсотия около семейство Барингтън — предложи Диего.

— Няма особен смисъл, тъй като пресата с радост ще го направи и без наша помощ — каза Фишър. — Плюс това ще им омръзне само след няколко дни, освен ако не се доберем до нещо свежо, в което да забият зъбите си. Не, трябва да измислим нещо, което със сигурност ще се появи на първите страници и в същото време ще го просне с един удар.

— Явно мислите доста по този въпрос, майоре — каза дон Педро.

— Трябва да призная, че е така — каза Фишър, който изглеждаше доста доволен от себе си. — И мисля, че открих нещо, което в крайна сметка ще съсипе Барингтън.

— Казвайте.

— Има едно нещо, от което политик никога не може да се възстанови. Но ако ще го правя, ще ми трябва екип и синхронът трябва да е свършен.

[1] Скандал, довел до оставката на военния министър на консерваторите Джон Профумо заради връзката му с танцорка, която поддържала връзка и със съветския военноморски аташе в Англия. — Б.пр. ↑

19.

Гриф Хаскинс, избирателният агент на лейбъристите за Бристолското пристанище, реши, че ще трябва да откаже пиенето, ако Джайлс иска да има някакъв шанс да стане лидер на партията. Гриф винаги се отдаваше на въздържание през месеца преди изборите и на гуляи най-малко месец след тях, в зависимост дали лейбъристите са спечелили, или са изгубили. И тъй като депутатът от Бристолското пристанище се върна на зелените пейки с още по-голямо мнозинство, Гриф смяташе, че има право да се отпусне поне от време на време.

Когато на сутринта след гуляя Джайлс му се обади, за да му каже, че ще се кандидатира за партиен лидер, моментът не беше подходящ. Тъй като по време на разговора ужасно го цепеше главата, Гриф се обади час по-късно, за да провери дали е разбрал депутата правилно. Беше.

Гриф незабавно се обади на секретарката си Пени, която беше на почивка в Корнуол, и на мис Париш, най-опитната партийна деятелка, която призна, че била отегчена до полудяване и се съживявала само по време на предизборните кампании. Каза им да го чакат на седми перон на Темпъл Мийдс в четири и половина следобед, ако искат да работят за следващия премиер.

В пет часа тримата седяха в третокласен вагон на път за Падингтън. По обед на следващия ден Гриф вече беше отворил офис в Камарата на общините и втори в дома на Джайлс на Смит Скуеър. Трябваше да привлече още един доброволец в екипа си.

Себастиан каза на Гриф, че с радост би отменил двуседмичната си почивка, за да помогне на вуйчо си да спечели изборите, а Седрик се съгласи да удължи отпуската му на месец, тъй като момчето можеше само да има полза от начинанието, въпреки че сър Джайлс не беше неговият фаворит.

Първата работа на Себастиан беше да направи голямо стенно табло с имената на всички 258 депутати лейбъристи и да постави чавка до всяко име, за да покаже в коя категория попадат. Онези, които щяха да гласуват със сигурност за Джайлс, бяха отбелязани с червена чавка;

онези, които щяха да гласуват за друг — със синя; най-важната група, тази на колебаещите се, беше отбелязана със зелено. Макар таблото да беше идея на Себастиан, окончателният му вариант беше дело на Джесика.

При първото преброяване Харолд Уилсън имаше 86 сигурни поддръжници, Джордж Браун 57, Джайлс 54, а Джеймс Калахан 19, като колебаещите се бяха цели 42. Ясно беше, че непосредствената задача на Джайлс е да се отърве от Калахан и да задмине Браун, защото ако депутатът от Белпър се оттеглеше, според изчисленията на Гриф повечето от поддръжниците му щяха да подкрепят Джайлс.

След седмица агитации беше ясно, че Джайлс и Браун са почти изравнени на второто място, и макар да нямаше съмнение, че Уилсън е начело, политическите капацитети бяха единодушни, че ако някой от двамата се оттегли, съревнованието за първото място ще е много оспорвано.

Гриф непрекъснато обикаляше коридорите на властта и уреждаше срещи на четири очи с кандидата за всеки депутат, който твърдеше, че се колебае. Неколцина щяха да си останат колебаещи се до последния момент, тъй като никога не се бяха радвали на толкова голямо внимание през живота си, и накрая щяха да гледат да подкрепят победителя. Мис Париш не пускаше слушалката на телефона, а Себастиан стана очите и ушите на Джайлс и непрекъснато тичаше между Камарата на общините и Смит Скуеър, като държеше всички в течение.

През първата седмица от кампанията Джайлс държа двайсет и три речи, макар че те рядко се съобщаваха на повече от няколко реда във вестниците на следващия ден и никога на първа страница. До края на кампанията оставаха само две седмици, Уилсън започна да изглежда като сигурен победител и Джайлс реши, че е време да рискува. Дори Гриф беше изненадан от реакцията на пресата следващата сутрин, когато Джайлс се появи на първата страница на всички вестници, включително и на „Дейли Телеграф“.

„В тази страна има твърде много хора, които просто не искат да работят — беше казал Джайлс пред профсъюзни лидери. — Ако някой е здрав и прав и е отказал три предложения за работа за период от половин година, трябва автоматично да бъде лишен от социални помощи.“

Думите му не бяха посрещнати с бурни аплодисменти и първоначалната реакция на колегите му в Камарата на общините беше отрицателна; противниците му непрекъснато повтаряха, че това било „политическо самоубийство“. Но все повече и повече журналисти започнаха да изразяват мнение, че лейбъристите най-сетне са намерили потенциален лидер, който живее в реалния свят и несъмнено иска партията му да управлява, а не да е обречена да бъде вечна опозиция.

Всички 258 депутати се върнаха в избирателните си райони за уикенда и откриха, че е налице огромна подкрепа за депутата от Бристолското пристанище. Това се потвърди от едно социологическо проучване от следващия понеделник и така Барингтън се озова плътно зад Уилсън; Браун беше трети, а Джеймс Калахан — четвърти. Във вторник Калахан отпадна от състезанието и каза на поддръжниците си, че ще подкрепи Барингтън.

Когато вечерта Себастиан обнови стенното табло, Уилсън имаше 122 гласа, Джайлс 107, а 29 още се колебаеха. На Гриф и мис Париш им бяха нужни само двацет и четири часа да идентифицират двацет и деветимата депутати, които поради една или друга причина все още стояха настрана. Сред тях бяха членовете на влиятелната Фабианска група^[1], която съставляваше жизненоважни 11 гласа. Водачът на групата Тони Кросланд поиска среща на четири очи с двамата основни кандидати, като даде да се разбере, че иска да чуе възгледите им за Европа.

Джайлс чувстваше, че срещата с Кросланд е минала добре, но всеки път, когато поглеждаше таблото, Уилсън си оставаше на първо място. Когато обаче съревнованието навлезе в последната си седмица, журналистите започнаха да използват в заглавията си израза „рамо до рамо“. Джайлс знаеше, че ще му трябва голям късмет, ако иска да задмине Уилсън през оставащите няколко дни. И късметът се появи във формата на телеграма, доставена в кабинета му в понеделника на последната седмица от кампанията.

Европейската икономическа общност канеше Джайлс да изнесе програмната реч на годишната си конференция в Брюксел, само три дни преди избора на лидер на партията. В поканата не се споменаваше, че Шарл дьо Гол е отпаднал като кандидат в последния момент.

— Сега е шансът ти не само да блеснеш на международната сцена, но и да си осигуриш единайсетте гласа на Фабианското общество — каза Гриф. — Това може да промени всичко.

Темата, избрана за речта, бе „Готова ли е Великобритания да се включи в Общия пазар?“. И Джайлс много добре знаеше какво е становището му по въпроса.

— Но кога ще намеря време да напиша такава важна реч?

— След като последният лейбъристски депутат си легне и преди първият да стане на следващата сутрин.

Джайлс щеше да се разсмее, ако не знаеше, че Гриф говори сериозно.

— А кога ще спя?

— В самолета на връщане от Брюксел.

Гриф предложи Себастиан да придружи Джайлс в Брюксел, а той и мис Париш да останат в Уестминстър и да не изпускат от поглед колебаещите се.

— Самолетът ти излита в два и двайсет — каза Гриф, — но тъй като Брюксел е един час напред, ще кацнеш в четири и десет. Все пак ще имаш предостатъчно време да стигнеш на конференцията.

— Не действаме ли в последния момент? — попита Джайлс. — Речта ми е насрочена за шест.

— Знам, но не мога да допусна да се мотаеш на някакво летище, освен ако не е пълно с депутати, които още не са взели решение. Сесията, на която ще говориш, би трябвало да продължи около час, така че ще приключи към седем и ще можеш да хванеш обратния полет до Лондон в осем, като разликата във времето ще е в твоя полза. Хвани такси веднага щом кацнеш, защото те искам в Камарата за гласуването на Пенсионния закон в десет.

— И какво да правя сега?

— Заеми се с речта си. Всичко зависи от нея.

Джайлс посвети всеки свободен момент в дооправяне на речта си. Показваше ранните чернови на екипа си и на ключови поддръжници и когато я изнесе за първи път в къщата си на Смит

Скуеър малко след полунощ пред едночленната си аудитория, Гриф заяви, че е относително доволен. Кое то беше голяма похвала.

— Ще се погрижа ключови журналисти да получат копия от речта утре сутринта. Така ще имат достатъчно време да подготвят уводни статии и да продължат със задълбочени анализи за следващия ден. Мисля, че няма да е зле да дадем чернова и на Тони Кросланд, за да остане с впечатлението, че го държим в течение. А за мързеливите журналисти, които само ще прелистят речта, вече съм подчертал откъса, за който има най-голяма вероятност да се появи в заглавията.

Джайлс прелисти няколко страници и видя маркираното от Гриф място. „Не искам да видя Великобритания въввлечена в поредната европейска война. Цветът на младежта на твърде много страни проля кръвта си на европейска земя, при това не само през последните петдесет години, а през последните хиляда. Трябва заедно да направим така, че европейските войни да останат единствено на страниците на учебниците по история, за да могат нашите деца и внуци да се учат от грешките ни и да не ги повтарят.“

— Защо точно този абзац? — попита Джайлс.

— Защото някои от вестниците не само ще го отпечатаат дума по дума, но и няма да се сдържат и ще посочат, че съперникът ти никога не е стъпвал на бойно поле.

На следващата сутрин Джайлс остана доволен, когато получи написана на ръка бележка от Тони Кросланд, в която той споменава, че много е харесал речта и с нетърпение очаква да види утрешните вестници.

Когато следобед се качи на самолета за Брюксел, Джайлс за първи път се осмели да повярва, че може и да стане следващият лидер на лейбъристите.

[1] Общество, вярващо, че преходът от капитализъм към социализъм трябва да е бавен и постепен. Поддръжниците на тази философия дължат името си на римския пълководец и диктатор Квинт Фабий Максим Кунктатор (Протакация), воювал срещу Ханибал в Италия. — Б.пр. ↑

20.

Когато самолетът кацна на летището в Брюксел, Джайлс с изненада откри, че британският посланик сър Джон Никълс го чака при стълбата до един „Ролс-Ройс“.

— Прочетох речта ви, сър Джайлс — каза посланикът, докато излизаха от летището още преди някой от другите пътници да е стигнал до паспортната проверка. — И макар че от дипломатите не се очаква да изказват мнение, дължен съм да кажа, че тя е свеж полъх. Макар че не съм сигурен как ще я приеме партията ви.

— Надявам се единайсет от съпартийците ми да я приемат по същия начин като вас.

— А, ето за кого значи била предназначена — каза сър Джон. — Колко съм недосетлив!

Втората изненада дойде, когато спряха пред Европейския парламент и видяха десетки официални лица, журналисти и фотографи, които чакаха да посрещнат ключовия оратор. Себастиан скочи от предната седалка и отвори вратата на Джайлс — нещо, което не бе правил никога.

Председателят на Европейския парламент Гаетано Martino излезе напред и стисна ръката на Джайлс, след което му представи екипа си. По пътя към залата Джайлс се среща и с други водещи европейски политици и всички му пожелаха успех — и нямаха предвид речта му.

— Ако бъдете така добър да изчакате минутка — каза председателят, след като се качиха на подиума, — ще кажа няколко встъпителни думи и ще ви дам думата.

Джайлс беше прегледал речта си за последен път в самолета, като направи една-две малки корекции, след което я даде на Себастиан, който я знаеше почти наизуст. Надникна между дългите черни завеси и видя хиляда водещи европейци, чакащи да чуят възгледите му. Последната му реч в Бристол по време на предизборната кампания

беше слушана от трийсет и седем души, сред които Гриф, Гуинет, Пени, мис Париш и кокер шпаньолът й.

Джайлс нервно стоеше зад кулисите и слушаше как господин Мартино го описва като един от онези редки политици, които не само казват каквото мислят, но и не позволяват допитванията до общественото мнение да бъдат техен морален компас. Почти чу как Гриф мърмори неодобрително: „Да бе, да“.

— ... и сега пред нас ще говори следващият премиер на Великобритания. Дами и господа — сър Джайлс Барингтън.

Себастиан се появи до Джайлс, подаде му речта и прошепна:

— Успех, сър.

Под продължителни аплодисменти Джеймс излезе в центъра на сцената. През годините бе свикнал с прожекторите и светкавиците на ентузиазираните фотографии и дори с бръмченето на телевизионните камери, но никога не бе преживявал нещо подобно. Той постави речта си на катедрата, отстъпи крачка назад и зачака аудиторията да се успокои.

— Има само няколко момента в историята, които решават съдбата на една нация — започна Джайлс, — и решението на Великобритания да кандидатства за членство в Общия пазар несъмнено е един от тях. Разбира се, Обединеното кралство ще продължи да играе роля на световната сцена, но тази роля трябва да е реалистична и да се съобразява с факта, че вече не сме империя, над която слънцето никога не залязва. Смятам, че е дошло време Великобритания да приеме предизвикателството на тази нова роля редом с нови партньори, които работят заедно като приятели, оставили някогашните си вражди в историята. Никога вече не искам да видя Великобритания въввлечена в поредната европейска война. Цветът на младежта на твърде много страни проля кръвта си на европейска земя, при това не само през последните петдесет години, а през последните хиляда. Трябва заедно да направим така, че европейските войни да останат единствено на страниците на учебниците по история, за да могат нашите деца и внуци да се учат от грешките ни и да не ги повтарят.

С всяка нова вълна аплодисменти Джайлс се отпускате, така че когато дойде ред на заключителната част, чувстваше, че вече е грабнал вниманието на цялата зала.

— Когато бях дете, Уинстън Чърчил, един истински европейец, посети училището ми в Бристол, за да връчи наградите. Не бях спечелил награда, което е може би единственото общо, което имам с този велик човек. — Думите му бяха посрещнати с бурен одобрителен смях. — Но именно заради речта му в онзи ден реших да вляза в политиката и поради опита ми във войната влязох в Лейбъристката партия. Сър Уинстън каза следните думи: „Днес страната ни е изправена пред един от онези велики моменти в историята, когато британският народ отново е помолен да решава съдбата на свободния свят“. Дватама със сър Уинстън може и да сме от различни партии, но по този въпрос мненията ни несъмнено съвпадат.

Огледа пълната зала. С всяко следващо изречение гласът му се засилваше.

— Днес събралите се в тази зала може да сме от различни страни, но е дошло време да работим като един, не за егоистичните си интереси, а за интереса на поколенията, които още не са се родили. Позволете накрая да кажа, че каквото и да е приготвило бъдещето за мен, можете да сте сигурни, че ще се посветя на тази кауза.

Направи крачка назад, а всички в залата се изправиха на крака. Минаха няколко минути, преди да му позволят да слезе от подиума, но дори докато излизаше, бе наобиколен от парламентаристи, официални лица и доброжелатели.

— След час трябва да сме на летището — каза Себастиан, като се опитваше да изглежда спокоен. — Имаш ли някакви задачи за мен?

— Намери телефон, за да се обадим на Гриф и да видим дали има някакви първи реакции към речта у дома. Искам да съм сигурен, че това не е само мираж — каза Джайлс, докато се ръкуваше и благодареше на хората за пожеланията им. Дори му се наложи да дава автографи — поредното първо нещо в живота му.

— Хотел „Палас“ е от другата страна на улицата — каза Себастиан. — Можем да се обадим в офиса оттам.

Джайлс кимна, докато продължаваше бавно да върви. Минаха още двацет минути преди да излезе обратно на стъпалата пред парламента и да се сбогува с председателя.

Дватама със Себастиан бързо пресякоха широкия булевард и влязоха в относително спокойния хотел „Палас“. Себастиан даде

номера на рецепционистката, която набра Лондон и когато чу глас от другата страна, каза:

— Ще ви свържа, сър.

Джайлс взе телефона и чу гласа на Гриф.

— Тъкмо гледах новините на Би Би Си в шест — каза той. — Ти си новина номер едно. Телефонът не е спрял да звъни. Когато се върнеш в Лондон, на летището ще те чака кола и ще те откара право в Ай Ти Ви, където Санди Гал ще те интервюира за късните новини, но не се мотай много, защото от Би Би Си искат да участваш в „Панорама“ на Ричард Димбълби в десет и половина. Къде си сега?

— Тъкмо ще тръгвам за летището.

— Идеално. Обади ми се веднага щом кацнеш.

Джайлс затвори и се ухили на Себастиан.

— Ще ни трябва такси.

— Не мисля — отвърна Себастиан. — Колата на посланика току-що пристигна и чака да ни откара на летището.

Докато двамата пресичаха фойето, някакъв мъж протегна ръка и каза:

— Поздравления, сър Джайлс. Блестящо изпълнение. Да се надяваме, че ще наклони везните.

— Благодаря — отвърна Джайлс, погледна през стъклата и видя стоящия до колата посланик.

— Аз съм Пиер Бушар. Заместник-председател на Европейската икономическа общност.

— О, да! — каза Джайлс и поспря, за да се ръкува с мъжа. — Запознат съм с целия ви неуморен труд, мосю Бушар, който положихте, за да помогнете на Великобритания за кандидатстването ѝ за пълноправен член на ЕИО.

— Трогнат съм — каза Бушар. — Можете ли да ми отделите момент, за да обсъдим един личен въпрос?

Джайлс хвърли поглед към Себастиан, който си погледна часовника.

— Десет минути максимум. Отивам да предупредя посланика.

— Мисля, че познавате моя добър приятел Тони Кросланд — каза Бушар, докато водеше Джайлс към бара.

— Да, разбира се. Вчера му дадох копие на речта ми.

— Сигурен съм, че я е одобрил. В речта ви има всичко, в което вярва Фабианското общество. Какво ще пиете? — попита Бушар, когато влязоха в бара.

— Малко малцово с много вода.

Бушар кимна на бармана.

— За мен същото.

Джайлс седна на един стол, огледа се и забеляза в ъгъла група политически драскачи — преглеждаха дописките си. Един от тях отдаде шеговито чест и Джайлс се усмихна.

— Важно е да се разбере — каза Бушар, — че Дьо Гол ще направи всичко, за да попречи на Великобритания да стане член на Общия пазар.

— „Само през трупа ми“, ако си спомням точните му думи — каза Джайлс, докато вземаше питието си.

— Да се надяваме, че няма да ни се наложи да чакаме толкова дълго.

— Човек остава едва ли не с впечатление, че генералът не е простил на англичаните, че са спечелили войната.

— За ваше здраве — каза Бушар и гаврътна питието си.

— Наздраве — рече Джайлс и отпи глътка.

— Не бива да забравяте, че Дьо Гол има свои проблеми, сред които и...

Внезапно Джайлс се почувства така, сякаш всеки момент ще припадне. Вкопчи се в бара, за да запази равновесие, но помещението сякаш се завъртя около него. Той изпусна чашата, свлече се от стола и падна на пода.

— Какво ви стана? — попита Бушар и клекна до него. Вдигна глава, когато един мъж, който бе седял в ъгъла, забърза към тях.

— Аз съм лекар — каза мъжът, докато се навеждаше, за да разхлаби вратовръзката на Джайлс и да разкопчае ризата му. Сложи два пръста на шията на Джайлс и се обърна настоятелно към бармана. — Повикайте линейка! Получил е инфаркт.

Двама-трима журналисти също се приближиха бързо. Един започна да си води бележки, докато барманът вдигаше телефона и забързано набра трицифрения номер.

— Да — отвърна някакъв глас.

— Линейка! Бързо! Един от клиентите ни получи инфаркт.

Бушар стана и каза на клекналия до Джайлс мъж:

— Докторе. Ще изляза да чакам линейката и ще ги упътя.

— Знаете ли как се казва онзи човек? — попита един от журналистите, след като Бушар излезе.

— Нямам представа — отвърна барманът.

Първият фотограф дотича в бара няколко минути преди линейката и Джайлс трябваше да изтърпи още светкавици — не че си даваше сметка какво става. С разпространяването на новината и други журналисти, които бяха в конферентния център и диктуваха материалите си за добре приетата реч на сър Джайлс Барингтън, зарязаха телефоните и забързаха към хотел „Палас“.

Себастиан — говореше с посланика — чу сирената, но не ѝ обърна внимание, докато линейката не наби спирачки пред хотела. Двама санитарии изскочиха навън и се втурнаха в хотела, като бутаха носилка.

— Нали не... — започна сър Джон, но Себастиан вече тичаше към вратата на хотела. Спря едва когато видя санитарите да бутат носилката към него. Нужен му бе само един поглед, за да разбере, че най-лошите му страхове са се сбъднали. Докато качваха носилката в линейката, Себастиан също скочи вътре и извика:

— Той е шефът ми!

Единият санитар кимна, а другият затвори вратата.

Сър Джон последва линейката с ролс-ройса и щом стигна в болницата, се представи и попита какво е състоянието на сър Джайлс Барингтън.

— В момента доктор Клербер го преглежда в спешното отделение. Ако бъдете така добър да седнете, Ваше Превъзходителство, той ще дойде и ще ви съобщи веднага след като приключи прегледа.

Гриф гледаше вечерната емисия на Би Би Си с надеждата, че речта на Джайлс все още е водеща новина.

Джайлс наистина си оставаше водеща новина, но не тази, която Гриф бе очаквал.

Изключи телевизора. Беше в политиката от достатъчно време, за да знае, че сър Джайлс Барингтън вече не е кандидат за лидер на

лейбъристите.

Мъжът, който бе пренощувал в стая 437 в хотел „Палас“, върна ключа си на рецепцията, освободи стаята и плати сметката си в брой. Взе такси до летището и след час се качи на самолета, с който трябваше да лети сър Джайлс. След като пристигна в Лондон, се нареди на опашката за такси и когато редът му дойде, каза на шофьора:
— Итън Скуеър четирийсет и четири.

— Озадачен съм, господин посланик — каза доктор Клербер, след като прегледа пациента си за втори път. — Не откривам нищо нередно в сърцето на сър Джайлс. Тъкмо обратното, той е в отлична форма за човек на неговата възраст. Все пак искам да прегледам всички резултати от лабораторията, което означава, че ще се наложи да го задържа за през нощта, просто за всеки случай.

На следващата сутрин Джайлс фигурираше на първите страници на националните ежедневници, точно както се беше надявал Гриф.

Заглавията на първите издания обаче — „Рамо до рамо“ („Експрес“), „Край на залаганията“ („Мирър“), „Раждането на един държавник?“ („Таймс“) — бързо бяха сменени. Новата първа страница на „Дейли Мейл“ обобщаваше нещата най-сбито: „Инфаркт слага край на шансовете на Барингтън да застане начело на лейбъристите“.

Всички неделни вестници публикуваха обширни очерци за новия лидер на опозицията.

На повечето първи страници се мъдреше снимка на осемгодишния Харолд Уилсън, застанал пред Даунинг стрийт 10, облечен в неделния си костюм и с фуражка на главата.

Джайлс се върна в Лондон в понеделник сутринта, съпроводен от Гуинет и Себастиан.

Когато самолетът кацна в Лондон, не го посрещна нито един журналист, фотограф или оператор. Джайлс беше вчерашна новина.

— Какво ти препоръча да правиш докторът, след като се прибереш? — попита Гриф.

— Нищо — отвърна Джайлс. — Още се опитва да разбере защо изобщо са ме закарали в болницата.

Себастиан посочи на вуйчо си статията на единайсета страница на „Таймс“, написана от един от журналистите, били в бара на хотел „Палас“ по времето, когато Джайлс бе припаднал.

Матю Касъл бе решил да остане в Брюксел за няколко дни и да рови още малко, защото изобщо не беше убеден, че сър Джайлс е получил инфаркт, макар че цялата случка се беше разиграла пред очите му.

Откри следното: първо, Пиер Бушар, заместник-председателят на ЕИО, не е бил в Брюксел за речта на сър Джайлс, тъй като е присъствал на погребението на стар приятел в Марсилия; второ, барманът, който беше извикал линейката, бе набрал само три числа и така и не беше съобщил адреса, на който да дойдат; трето, в болница „Сен Джийн“ нямаха регистрирано повикване на линейка от хотел „Палас“ и не бяха в състояние да идентифицират двамата санитарии, които бяха докарали носилката със сър Джайлс; четвърто, мъжът, който бе излязъл да посрещне линейката, така и не се бе върнал и никой не бе платил двете питиета; пето, мъжът в бара, който бе казал, че е лекар и че сър Джайлс е получил инфаркт, бе изчезнал вдън земя; и шесто, барманът не се бе появил на работа на следващия ден.

Може би това бе просто серия съвпадения, предполагаше журналистът, но ако не се бяха случили, лейбъристите нямаше ли да имат друг лидер?

На следващата сутрин Гриф се върна в Бристол и тъй като не изглеждаше вероятно да има избори в близката година, прекара следващия месец в пиянство.

ДЖЕСИКА КЛИФТЪН
1964

21.

— И от мен се очаква да разбера какво представлява това? — попита Ема, докато оглеждаше картината.

— Няма нищо за разбиране, мамо — каза Себ. — Пропускаш смисъла.

— И какъв е смисълът? Навремето Джесика рисуваше хора. Хора, които разпознавах.

— Тя вече е надхвърлила тази фаза, мамо. Сега навлиза в абстрактния си период.

— Боя се, че за мен това са само петна.

— Защото не гледаш с непредубедено съзнание. Тя вече не иска да е Констабъл или Търнър.

— А кой иска да е?

— Джесика Клифтън.

— Дори и да си прав, Себ — каза Хари, докато се вглеждаше в „Петно номер едно“, — всички художници, дори Пикасо, признават, че са били повлияни от други. Е, кой е повлиял на Джесика?

— Питър Блейк и Франсис Бейкън. Освен това се възхищава на един американец, Ротко.

— Не съм чувала за никой от тях — призна Ема.

— А те сигурно никога не са чували за Едит Еванс, Джоан Съдърланд или Ивлин Уо, на които и двамата се възхищавате толкова много.

— Харолд Гинзбург има един Ротко в кабинета си — рече Хари. — Каза ми, че му струвал десет хиляди долара, а аз му напомних, че това е повече от последния ми аванс.

— Не бива да мислиш по този начин — каза Себастиан. — Едно произведение на изкуството струва толкова, колкото някой е готов да плати за него. Ако това важи за книгата ти, защо да не важи и за една картина?

— Банкерско мислене — отбеляза Ема. — Няма да ти напомням какво е казал Оскар Уайлд по въпроса за цената и стойността, за да не ме обвиниш, че съм старомодна.

— Не си старомодна, мамо — каза Себастиан и я прегърна. Ема се усмихна. — Ти си направо праисторическа.

— Признавам до четирийсет — запротестира Ема и погледна сина си, който се разсмя. — Но наистина ли това е най-доброто, на което е способна Джесика? — попита тя и отново насочи вниманието си към картината.

— Това е дипломната ѝ работа, която ще определи дали ще ѝ предложат специализация в Кралската академия през септември. И може дори да ѝ изкара някой и друг паунд.

— Тези картини за продан ли са? — попита Хари.

— Разбира се. Изложбите на завършващите са първата възможност за много млади художници да покажат творбите си на публиката.

— Чудно ми е кой ли купува подобни неща — рече Хари и се огледа. Стените на помещението бяха покрити с картини с маслени бои, акварели и графики.

— Смахнати родители, предполагам — отвърна Ема. — Така че всички трябва да купим по една картина на Джесика. Включително и ти, Себ.

— Не е нужно да ме убеждаваш, мамо. Ще се върна с чековата си книжка в седем, когато откриват изложбата. Вече съм си избрал коя картина искам — „Петно номер едно“.

— Много щедро от твоя страна.

— Просто не разбираш, мамо.

— И къде е следващият Пикасо? — попита Ема и се огледа, като игнорира забележката на сина си.

— Сигурно с приятеля си.

— Не знаех, че Джесика си има приятел — каза Хари.

— Доколкото знам пък аз, смята да ви запознае с него довечера.

— И с какво се занимава въпросният приятел?

— И той е художник.

— По-голям ли е от Джесика, или по-малък? — попита Ема.

— На нейната възраст е. В един клас са, но ако трябва да съм честен, той не е от класата ѝ.

— Много смешно — рече Хари. — Как се казва?

— Клайв Бингам.

— Виждал ли си го?

— Да. Не се отлепя от нея и ѝ прави предложения поне веднъж седмично.

— Но тя е твърде млада, за да мисли за брак — каза Ема.

— Мамо, не е нужно да си отличник по математика от Кеймбридж, за да сметнеш, че щом ти си на четирийсет и три, а аз на двайсет и четири, значи си ме родила, когато си била на деветнайсет.

— По онова време беше различно.

— Чудно ми е дали дядо Уолтър е бил съгласен с теб.

— Да, беше — каза Ема и хвана Хари за ръка. — Дядо обожаваше баща ти.

— И ти ще харесаш Клайв. Той е наистина свястно момче и не е негова вината, че не е кой знае какъв художник, както сама можеш да видиш — каза Себастиан и поведе родителите си през залата, за да видят творбите на Клайв.

Хари се загледа известно време в „Автопортрет“, преди да изрази мнение.

— Разбирам защо смяташ Джесика за толкова добра. Просто не мога да повярвам, че някой би купил тези.

— За щастие Клайв има богати родители, така че това не би трябвало да е проблем.

— Но Джесика никога не се е интересувала от пари, а той пък май няма никакъв талант. Тогава откъде е това привличане?

— Тъй като почти всяка студентка в курса е рисувала Клайв през последните три години, явно Джесика не е единствената, която го намира за красив.

— Не и ако изглежда така — възрази Ема и отново се вгледа в „Автопортрет“.

Себастиан се разсмя.

— Изчакай и виж, преди да съдиш. Макар че трябва да те предупредя, мамо, че можеш да го намериш за малко небрежен, може би дори неподходящ за твоите стандарти. Но както всички знаем, Джес винаги иска да се грижи за всяка запиляна душа, на която попада, може би защото тя самата е била сираче.

— Клайв знае ли, че е осиновена?

— Разбира се — каза Себастиан. — Джесика не крие това. Казва на всеки, който я попита. В художествено училище това е бонус, почти почетен медал.

— Заедно ли живеят? — шепнешком попита Ема.

— И двамата са студенти, мамо, така че не мисля, че е възможно. Хари се разсмя, но Ема въпреки това изглеждаше шокирана.

— Може да е изненадващо за теб, мамо, но Джес е на двайсет и една, красива и талантлива, и мога да ти кажа, че Клайв не е единственият, който я смята за страхотна.

— Е, очаквам с нетърпение да се запозная с него — каза Ема. — Сега, ако не искаме да закъснеем за раздаването на наградите, трябва да отидем да се преоблечем.

— И понеже стана дума, мамо, ще те помоля да не разваляш вечерта, като се появиш облечена като председател на борда на „Барингтън Шипинг“ по време на важно заседание, защото ще засрамиш Джесика.

— Но аз съм председател на борда на „Барингтън“.

— Не и тази вечер, мамо. Тази вечер си майката на Джесика. Така че ако имаш джинси, за предпочитане стари и изтъркани, ще е идеално.

— Но аз нямам джинси. Нито стари, нито изтъркани.

— Тогава сложи нещо, което си смятала да дадеш на благотворителния пазар на викария.

— Какво ще кажеш за дрехите, с които работя в градината? — попита Ема, без да се опитва да скрие сарказма си.

— Идеално. И най-стария пуловер, който можеш да намериш, за предпочитане с дупки на лактите.

— А какво да облече баща ти за случая?

— Татко не е проблем — отвърна Себастиан. — Той винаги прилича на отваян, току-що станал от бюрото си писател, така че ще пасне идеално.

— Може би трябва да ти напомня, Себастиан, че баща ти е един от най-уважаваните писатели...

— Мамо, обичам ви и двамата. И ви се възхищавам. Но тази вечер е на Джесика, така че ви моля да не я разваляте.

— Прав е — каза Хари. — Навремето се тормозех повече от това каква шапка ще носи майка ми на тържественото закриване на учебната година, отколкото дали ще спечеля наградата по латински.

— Татко, но нали казваше, че мистър Дийкинс винаги е печелил наградата по латински.

— Точно така — каза Хари. — Дийкинс, вуйчо ти Джайлс и аз може и да бяхме в един и същи клас, но също като Джесика, Дийкинс беше различна класа.

— Вуйчо Джайлс, искам да те запозная с приятеля ми, Клайв Бингам.

— Здравсти, Клайв — каза Джайлс, който бе свалил вратовръзката си и бе разкопчал ризата си малко след пристигането си.

— Вие сте онзи нашумял депутат, нали? — каза Клайв, докато се ръкуваха.

Джайлс остана без думи, докато се взираше в младия мъж, който бе облечен с жълта риза на точки с голяма увиснала яка и тесни джинси. Но рошавата светла коса, скандинавско сините му очи и пленителната му усмивка му бяха достатъчни да разбере защо Джесика не е единствената в залата, която е запленена от Клайв.

— Вуйчо Джайлс е най-великият — каза Джесика. — Трябваше да е лидер на лейбъристите.

— И тъй, Джесика — рече Джайлс, — преди да реша коя от картините ти...

— Късно е — обади се Клайв. — Но можете да си изберете някоя от моите.

— Но аз искам да добавя към колекцията си оригинална Джесика Клифтън.

— В такъв случай ще останете разочарован. Изложбата започна в седем и всички картини на Джесика бяха разграбени за минути.

— Не знам дали да се радвам на триумфа ти, Джесика, или да се ругая, че не дойдох по-рано — каза Джайлс и прегърна племенницата си. — Поздравления.

— Благодаря. Но трябва да видиш нещата на Клайв. Наистина са добри.

— Поради което не съм продал нито една. Истината е, че дори собственото ми семейство вече не ги купува — добави младежът.

Точно тогава Ема, Хари и Себастиан влязоха в залата и тръгнаха към тях.

Джайлс никога не бе виждал сестра си да носи нещо, което да не е изключително модно, но тази вечер тя изглеждаше така, сякаш току-

що е излязла от градинската барака. Дори Хари изглеждаше направо елегантен в сравнение с нея. А онова на пуловера ѝ наистина ли беше дупка? „Дрехите са едно от малкото оръжия на жената“, беше му казала навремето Ема. Но не и тази вечер... И тогава разбра и прошепна:

— Браво, сестричке.

Себастиан представи Клайв на родителите си и Ема трябваше да признае, че младежът няма нищо общо с автопортрета си. „Хубавец“ беше първата дума, за която се сещаше, макар че ръкостискането му бе малко слабо. Тя насочи вниманието си към картините на Джесика.

— Тези червени точки да не би да означават...?

— Че са продадени — каза Клайв. — Но, както вече обясних на сър Джайлс, ще откриете, че аз не страдам от подобен проблем.

— Значи всички картини на Джесика са продадени?

— До една — потвърди Себастиан. — Предупредих те, мамо.

Някой чукаше с лъжица по чаша в другия край на помещението. Всички се обърнаха и видяха брадат мъж в инвалидна количка, който се опитваше да привлече вниманието на събралите се. Беше облечен в развлечено кадифено сако и зелени панталони. Усмихна се на присъстващите и каза високо:

— Дами и господа, ще ви помоля за няколко минути внимание.

— Всички млъкнаха и се обърнаха към него. — Добра вечер и добре дошли на годишната изложба на завършващите Школата за изящни изкуства „Слейд“. Аз съм Ръскин Спийър и като председател на журито първата ми задача е да обявя победителите във всяка категория — графика, акварел и масло. За първи път в историята на училището имаме един и същи победител и в трите категории.

Ема с нетърпение очакваше да открие кой е този забележителен млад художник, за да може да сравни творбите му с тези на Джесика.

— Честно казано, едва ли някой ще се изненада, може би с изключение на самата победителка, че звездата на училището тази година е Джесика Клифтън.

Ема грейна от гордост, когато всички заръкопляскаха, а Джесика сведе глава и се долепи до Клайв. Единствено Себастиан знаеше през какво всъщност минава. Нейните демони, както ги наричаше тя. Джесика никога не преставаше да бърби, когато бяха сами, но веднага

щом станеше център на вниманието, се скриваше в черупката си като костенурка с надеждата, че никой няма да я забележи.

— Ако Джесика бъде така добра да дойде, ще ѝ връча чека за трийсет паунда, както и купата на Мънингс.

Клайв леко побутна Джесика и всички заръкопляскаха, докато тя с неохота вървеше към председателя на журито, а бузите ѝ ставаха все по-червени с всяка стъпка. Когато мистър Спиър ѝ подаде чека и купата, едно стана съвсем ясно — нямаше да има благодарствена реч. Джесика забърза обратно към Клайв, който изглеждаше толкова щастлив, сякаш самият той е спечелил наградата.

— Освен това трябва да обявя, че на Джесика ѝ е предложено място за специализация в Кралската академия от септември и зная, че колегите ми там я очакват с огромно нетърпение.

— Надявам се всички тези хвалби да не ѝ завъртят главата — прошепна Ема на Себастиан, докато гледаше как дъщеря ѝ е стиснала ръката на Клайв.

— Не се безпокой за това, мамо. Тя е може би единствената в тази зала, която не си дава сметка колко е талантива.

В този момент до Ема застана елегантен мъж с червена копринена вратовръзка и моден двуреден костюм.

— Позволете да се представя, мисис Клифтън. — Ема се усмихна на непознатия и се зачуди дали не е бащата на Клайв. — Аз съм Джулиан Агню, търговец на художествени произведения. Просто исках да ви кажа, че се възхищавам от творбите на дъщеря ви.

— Много мило от ваша страна, мистър Агню. Успяхте ли да купите някоя от картините ѝ?

— Купих ги всичките, мисис Клифтън. Последния път, когато направих това, бе за един млад художник, Дейвид Хокни.

Ема не искаше да признае, че никога не е чувала за Дейвид Хокни, а Себастиан знаеше за него само защото Седрик имаше няколко негови картини по стените на кабинета си, но пък Хокни беше от Йоркшър. Не че Себастиан обръщаше особено внимание на мистър Агню — мислите му бяха другаде.

— Това означава ли, че ще ни бъде дадена друга възможност да купим някоя от картините на дъщеря ми? — попита Хари.

— Определено — каза Агню, — защото смятам да организирам самостоятелна изложба на Джесика следващата пролет и се надявам

дотогава да е нарисувала още няколко неща. Разбира се, непременно ще ви изпратя покани за откриването.

— Благодаря — каза Хари. — Ще гледаме да не закъснеем като днес.

Мистър Агню се поклони и без нито дума повече се обърна и тръгна към изхода. Явно не проявяваше никакъв интерес към творбите на другите художници, които висяха по стените. Ема погледна Себастиан и видя, че той се взира в мистър Агню. Чак после забеляза младата жена до търговеца и разбра защо синът ѝ стои като треснат.

— Затвори си устата, Себ.

Себастиан се смути — рядко изживяване, на което Ема не пропусна да се наслади.

— Е, май е по-добре да идем да разгледаме картините на Клайв — предложи Хари. — Така може би ще успеем да се запознаем и с родителите му.

— Не са си направили труда да дойдат — каза Себастиан. — Джес каза, че никога не идвали да видят творбите му.

— Колко странно — каза Хари.

— Колко тъжно — каза Ема.

22.

— Харесвам родителите ти — каза Клайв. — А вуйчо ти Джайлс е направо страхотен. Дори аз бих гласувал за него, макар че родителите ми не биха одобрили.

— Защо не?

— И двамата са заклеті тори. Майка ми не би допуснала социалист да стъпи в къщата ѝ.

— Съжалявам, че не дойдоха на изложбата. Толкова щяха да се гордеят с теб.

— Едва ли. Майка ми изобщо не одобряваше, че отивам в художествено училище. Искаше да ида в Оксфорд или Кеймбридж и просто не можеше да приеме, че не съм достатъчно добър.

— Тогава сигурно няма да одобрят и мен.

— Как така да не те одобрят? — възкликна Клайв. — Ти си най-блестящата възпитаничка на „Слейд“ за всички времена и за разлика от мен ти предложиха място в Кралската академия. Баща ти е прочут писател, майка ти е председател на борда на публична компания, а вуйчо ти е в кабинета в сянка. Докато моят баща е председател на борда на компания за рибен пастет и се надява да стане следващият главен шериф на Линкълншър, което е възможно единствено защото дядо ми направил състоянието си от търговия с рибен пастет.

— Но ти поне знаеш кой е дядо ти — каза Джесика и положи глава на рамото му. — Хари и Ема не са истинските ми родители, макар че винаги са се отнасяли към мен като към своя дъщеря, и може би защото с Ема си приличаме, хората приемат, че ми е майка. А Себ е най-добрият брат, който би могло да има едно момиче. Но истината е, че съм сираче и нямам представа кои са истинските ми родители.

— Опитвала ли си се да разбереш?

— Да, но ми казаха, че „Доктор Барнардо“ има стриктна политика да не разкрива никаква информация за биологическите родители без тяхно разрешение.

— Защо не попиташ вуйчо си? Ако някой знае, това би трябвало да е той.

— Защото дори да знае, семейството ми може да има причини да не ми казва.

— Възможно е баща ти да е загинал във войната и да е награден посмъртно след някакво геройство, а майка ти да е умряла от мъка.

— А ти, Клайв Бингам, си един непоправим романтик, който трябва да престане да чете Бигълс и да опита с „На Западния фронт нищо ново“.

— Когато станеш прочута художничка, Джесика Клифтън ли ще се наричаш, или Джесика Бингам?

— Да не би пак да ми правиш предложение, Клайв? Защото е третото ти за тази седмица.

— Забелязала си значи. Да, правя ти предложение и се надявах да дойдеш в Линкълншър за уикенда и да се запознаеш с родителите ми, така че да го направим официално.

— С най-голямо удоволствие — каза Джесика и го прегърна.

— Но имай предвид, че трябва да посетя още някого, преди да дойдеш в Линкълншър — каза Клайв. — Така че не бързай със събирането на багажа.

— Благодаря, че се съгласихте веднага да се срещнете с мен, сър.

Хари беше впечатлен. Личеше си, че на младежа никак не му е било лесно. Появи се точно навреме, носеше сако и вратовръзка, а обувките му бяха лъснати като за парад. Ясно беше, че е ужасно нервен, така че Хари се опита да го накара да се отпусне.

— В писмото ви пише, че искате да ме видите по важен въпрос, така че трябва да е едно от две неща.

— Всъщност е съвсем просто, сър — каза Клайв. — Моля за разрешението ви да поискам ръката на дъщеря ви.

— Колко сублимно старомодно.

— Джесика не би очаквала нещо друго от мен.

— Не мислите ли, че и двамата сте малко млади, за да мислите за брак? Може би е по-добре да почакате, поне докато Джесика завърши Кралската академия.

— Моите уважения, сър, но Себастиан ми каза, че съм по-голям от вас, когато сте предложили на мисис Клифтън.

— Така е, но това беше през войната.

— Надявам се да не ми се налага да ходя на война, сър, само за да докажа колко много обичам дъщеря ви.

Хари се разсмя.

— Е, май като бъдещ тъст трябва да питам за перспективите ви. Джесика ми каза, че не са ви предложили място в Кралската академия.

— Сигурен съм, че това не ви е изненадало особено, сър.

Хари се усмихна.

— И с какво се занимавате след завършването на „Слейд“?

— Работя в рекламна агенция „Къртис Бел и Бети“, в дизайнерския им отдел.

— Работата ви добре платена ли е?

— Не, сър. Заплатата ми е четиристотин паунда годишно, но баща ми я допълва с издръжка от още хиляда. Освен това семейството ми нае апартамент в Челси като подарък за двайсет и първия ми рожден ден. Така че ще имаме повече от достатъчно.

— Нали си давате сметка, че рисуването е и винаги ще бъде първата любов на Джесика и тя никога няма да позволи на нищо да попречи на кариерата ѝ, както си даде сметка това семейство в деня, в който тя се появи в живота ни.

— Много добре го разбирам, сър, и ще направя всичко по силите си тя да изпълни амбициите си. Би било лудост да не го направя при този неин талант.

— Радвам се, че смятате така — каза Хари. — Но въпреки огромния ѝ талант, у нея има една несигурност и понякога ще ви се налага да се справяте с нея със съчувствие и разбиране.

— Много добре знам и това, сър, и го правя с радост.

— Мога ли да попитам какво е мнението на родителите ви относно желанието ви да се ожените за дъщеря ми?

— Майка ми е ваша огромна почитателка и освен това се възхищава на съпругата ви.

— Но нали знаят, че ние не сме родители на Джесика?

— О, да, но както казва татко, вината едва ли е нейна.

— Казахте ли им, че искате да се ожените за Джесика?

— Не, сър, но този уикенд ще ходим в Лаут и смятам да го направя тогава, макар че едва ли ще ги изненадам особено.

— В такъв случай ми остава само да ви пожелаая да сте щастливи заедно. Ако на този свят има по-мило и любвеобилно момиче, тепърва

ми предстои да се срещна с него. Но може би всеки баща смята така.

— Много добре зная, че никога няма да съм достатъчно добър за нея, но се кълна, че няма да я разочаровам.

— Сигурен съм — каза Хари и мина на „ти“. — Но трябва да те предупредя, че монетата си има и друга страна. Джесика е много чувствителна и ако някога изгубиш доверието ѝ, ще изгубиш и самата нея.

— Никога няма да позволя това да стане, повярвайте ми.

— Сигурен съм, че го казваш искрено. Е, можеш да ми звънеш, ако тя каже да.

— Определено ще го направя, сър — каза Клайв, докато Хари ставаше от креслото си. — Ако не ви се обадя до неделя вечерта, значи е отхвърлила предложението ми. Отново.

— Отново ли? — изненада се Хари.

— Да. Вече ѝ предложих няколко пъти — призна Клайв. — И тя винаги ми отказва. Имам чувството, че се тревожи от нещо, за което не иска да говори. Ако приема, че причината не е в мен, надявах се, че ще можете да ме осветлите.

Хари се поколеба, после каза:

— Утре ще обядвам с Джесика. Така че ти предлагам да поговориш с нея, преди да тръгнете за Линкълншър и определено, преди да скъсате нервите на родителите ти.

— Щом смятате, че е необходимо, разбира се, сър.

— Мисля, че би било разумно при тези обстоятелства — каза Хари.

В този момент влезе Ема и попита:

— Да разбирам ли, че идва ред на поздравленията? — Хари се зачуди дали не е подслушала разговора им. — Ако е така, едва ли бих могла да бъда по-доволна.

— Все още не съвсем, мисис Клифтън. Но да се надяваме, че през уикенда ще стане официално. Ако стане, ще се опитам да бъда достоен за вашата и на мистър Клифтън увереност. — Клайв отново се обърна към Хари. — Много мило от ваша страна, че ме приехте, сър.

Двамата си стиснаха ръцете.

— И карай внимателно — каза Хари, сякаш говореше на собствения си син.

Двамата с Ема отидоха до прозореца и загледаха как Клайв се качва в колата си.

— Значи най-сетне си решил да кажеш на Джесика кой е баща ѝ?

— Клайв всъщност не ми остави избор — отвърна Хари, докато колата се отдалечаваше по алеята към портала на Имението. — Един бог знае как ще реагира, когато научи истината.

— Аз се безпокоя много повече от това как ще реагира Джесика — каза Ема.

23.

— Мразя тази магистрала — каза Джесика. — Винаги събужда толкова черни спомени.

— Успяха ли да разберат какво всъщност е станало? — попита Клайв, докато задминаваше един камион.

Джесика бързо погледна наляво, а после назад.

— Какво правиш?

— Просто проверявам — отвърна тя. — Заключение на съдебния лекар беше смърт при катастрофа. Но аз знам, че Себ все още вини себе си за смъртта на Бруно.

— Но това не е честно, както знаем и двамата.

— Кажи го на Себ — отвърна Джесика.

— Къде те заведе баща ти на обяд вчера? — попита Клайв, за да смени темата.

— Наложих се да отменя срещата в последния момент. Наставникът ми искаше да обсъдим кои картини да включа в лятната изложба на Кралската академия. Така че ще обядвам с татко в понеделник, макар че трябва да призная, че изглеждаше разочарован.

— Може би е искал да говори с теб по някакъв конкретен въпрос.

— Не се сещам за нещо, което да не може да изчака до понеделник.

— И коя картина избрахте с наставника?

— „Смог две“.

— Добър избор!

— Мистър Дънстан като че ли е уверен, че от академията ще я вземат предвид.

— Това онази картина ли е, която видях опряна на стената в апартамента, преди да излезем?

— Да. Смятах да я подаря на майка ти, но за съжаление всички избрани за изложбата картини трябва да бъдат изпратени до следващия четвъртък.

— Тя ще се гордее да види картина на бъдещата си снаха в изложба на Кралската академия.

— Всяка година в академията се пращат над десет хиляди картини, от които се избират само няколкостотин, така че не бързай с пращането на поканите. — Джесика отново погледна наляво и после назад, докато Клайв задминаваше още един камион. — Родителите ти имат ли представа защо им отиваме на гости?

— Едва ли можех да направя по-дебел намек — от сорта на „искам да ви запозная с момичето, с което смятам да прекарам остатъка от живота си“.

— Ами ако не ме харесат?

— Ще се влюбят в теб; но пък на кого му пука? Аз не бих могъл да те обичам повече, отколкото те обичам сега.

— Толкова си сладък — каза Джесика, наведе се и го целуна по бузата. — Но на мен ще ми пука, ако родителите ти не са сигурни. В края на краищата ти си единственият им син, така че е нормално да са малко изнервени, дори притеснени.

— Нищо не може да притесни майка ми, а татко няма да има нужда от убеждаване, след като се запознае с теб.

— Искан ми се да имам нервите на майка ти.

— Такава си е тя. Възпитаница е на „Родийн“, където са ги учили само на едно — как да се сгодиш за представител на аристокрацията. И тъй като в крайна сметка се е омъжила за краля на рибения пастет, ще е направо очарована от идеята нашето семейство да се сроди с твоето.

— Баща ти грижа ли го е за подобни неща?

— Никак даже. Работниците от фабриката го наричат Боб, за най-голямо възмущение на майка ми. Освен това го направиха президент на всичко в радиус от двайсет мили около къщата, от футболен клуб „Лаут“ до обществото на хористите в Клийторпс, а горкичкият е далтонист и няма никакъв музикален слух.

— С нетърпение очаквам да се запозная с него — каза Джесика.

Макар че продължиха да бърбят, Клайв усещаше, че с всяка измината миля Джесика става все по-напрегната, а когато минаха през портала на Мейбълторп Хол, тя съвсем млъкна.

— Боже мой — промълви все пак, когато пое по широката алея с високи стройни брястове от двете страни, които се губеха в далечината. — Пропуснал си да ми кажеш, че живееш в замък.

— Татко купи имението, защото е било собственост на графа на Мейбълторп, който опитал да извади дядо ми от бизнеса в началото на века. Подозирам обаче, че освен това е искал да впечатли и майка ми.

— Е, аз определено съм впечатлена — каза Джесика, когато пред тях се появи триетажното имение.

— Да, признавам, че трябва да продадеш няколко буркана рибен пастет, за да купиш такава съборетина.

Джесика се разсмя, но смехът ѝ секна, когато предната врата се отвори и се появи иконом, следван от двама слуги, които изтичаха по стъпалата да отворят багажника и да вземат багажа им.

— Нямам багаж и за половин прислужник — прошепна Джесика.

Клайв ѝ отвори вратата, но тя не помръдна. Той я хвана за ръка и я поведе нагоре по стъпалата и през парадния вход на къщата.

Мистър и мисис Бингам ги очакваха в преддверието.

Джесика си помисли, че краката ѝ ще се подкосят, когато видя майката на Клайв — толкова елегантна, изтънчена и самоуверена. Мисис Бингам пристъпи напред с дружелюбна усмивка.

— Толкова се радвам най-сетне да се срещнем! — възкликна тя и целуна Джесика по двете бузи. — Клайв ни разказваше толкова много за теб.

Бащата на Клайв стисна топло ръката ѝ.

— Трябва да кажа, млада госпожице, че Клайв изобщо не е преувеличавал. Красива си като картина.

Клайв избухна в смях.

— Надявам се да не е така, татко. Най-новата картина на Джесика се казва „Смог две“.

Докато домакините им ги въвеждаха в салона, Джесика не пускаше ръката на Клайв и започна да се отпуска едва когато видя портрета на Клайв, който бе нарисувала за рождения му ден малко след като се запознаха. Беше окачен над камината.

— Надявам се да нарисуваш и мен някой ден — каза мистър Бингам.

— Джесика вече не се занимава с такива неща, татко.

— С удоволствие, мистър Бингам — каза Джесика.

Докато Джесика седна до Клайв на канапето, вратата се отвори и икономът се появи отново, следван от прислужница с голям сребърен

поднос, на който имаше сребърен чайник и две големи чинии със сандвичи.

— Краставици, домати и сирене, мадам — каза икономът.

— Но както забелязваш, без рибен пастет — прошепна Клайв.

Джесика нервно изяждаше всичко, което ѝ се предложи, докато мисис Бингам бърбеше за натоварения си живот и как все не ѝ остава и един свободен миг. Тя като че ли не забеляза, когато Джесика започна да нахвърля скица на бащата на Клайв върху една салфетка. Смяташе да довърши портрета, когато остане сама в спалнята си.

— Довечера ще вечеряме скромно, само семейството — каза майката на Клайв, докато предлагаше на Джесика поредния сандвич. — Но за утре съм планирала празнична вечеря с неколцина приятели, които с нетърпение очакват да се запознаят с теб.

Клайв стисна ръката на Джесика. Много добре знаеше, че тя мрази да е център на вниманието.

— Много мило, че сте си направили толкова много труд, мисис Бингам.

— Моля те, наричай ме Присила. В тази къща не държим на церемониите.

— А мен приятелите ме наричат Боб — каза мистър Бингам, докато ѝ подаваше резен пандишпан.

Когато след час се качи в стаята си, Джесика се чудеше защо изобщо се е притеснявала. Едва когато видя дрехите си разопаковани и окачени в гардероба, започна да изпада в паника.

— Какъв е проблемът, Джес? — попита Клайв.

— Ще успея да се преоблека за довечера, но нямам какво да нося за официалната вечеря утре.

— Не бих се безпокоил за това. Имам чувството, че утре сутринта майка ми смята да те помъкне на пазар.

— Но аз не мога да ѝ позволя да ми купува каквото и да било, щом не съм ѝ поднесла подарък.

— Повярвай ми, тя просто иска да се изфука с теб и ще изпита много по-голямо удоволствие, отколкото ти. Просто си мисли за това като за кашон рибен пастет.

Джесика се разсмя.

— Не беше чак толкова зле, нали? — попита Клайв, докато влизаше след нея в спалнята.

— Не би могло да е по-добре — отвърна тя. — Баща ти е невероятен, а майка ти положи такива усилия да ме накара да се почувствам като у дома си.

— Някога спала ли си в легло с балдахин? — попита той, докато я прегръщаше.

— Не, не съм — отвърна Джесика, докато леко го отблъскваше. — А ти къде ще спиш?

— В съседната стая. Както виждаш обаче, между двете има врата, защото някога тук е спала любовницата на графа, така че ще дойда при теб по-късно.

— Не, няма — шеговито отвърна Джесика. — Макар че идеята да съм любовница на граф ми допада.

— Няма начин — каза Клайв и коленичи пред нея. — Ще ти се наложи да се задоволиш с мисис Бингам, принцесата на рибения пастет.

— Пак ли ми правиш предложение, Клайв?

— Джесика Клифтън, обожавам те, искам да прекарам целия си живот с теб и се надявам, че ще ми окажеш честта да станеш моя съпруга.

— Разбира се, че ще го направя — отвърна Джесика, също коленичи и го прегърна.

— От теб не се ли очаква да се колебаеш и да мислиш известно време?

— Мислих много за това през последните шест месеца.

— Но аз си помислих...

— Никога не е било заради теб, глупчо. Не бих могла да те обичам повече дори да исках. Просто...

— Просто какво?

— Когато си сирак, няма как да не се чудиш...

— Понякога си адски глупава, Джес. Влюбен съм в теб и пет пари не давам кои са или са били родителите ти. А сега ме пусни, имам малка изненада за теб.

Джесика пусна годеника си и той извади от вътрешния си джоб червена кожена кутийка. Тя я отвори и избухна в смях, когато видя бурканчето рибен пастет „Бингам“. Имаше си и надпис: „Пастетът, който ядат дори рибарите“.

Джесика разви капачката и потопи пръст вътре.

— Гадост — каза и извади изящен викториански пръстен със сапфир и диамант. — О! Обзалагам се, че няма такива във всеки буркан. Прекрасен е — каза, след като го облиза.

— Бил е на баба ми. Баба Бетси била местно момиче от Гримсби. Дядо се оженил за нея, докато работил на траулер, много преди да натрупа състоянието си.

Джесика се взираше в пръстена. После каза:

— Прекалено е хубав за мен.

— Баба Бетси едва ли би се съгласила.

— Ами майка ти? Как ще се почувства, когато го види.

— Идеята беше нейна — отвърна Клайв. — Така че хайде да слезем и да им съобщим новината.

— След малко — каза Джесика и го прегърна.

24.

След закуска Клайв излезе с годеницата си на разходка около Мейбълторп Хол, но успяха да видят само градината и езерото, преди майката на Клайв да помъкне Джесика на пазар в Лаут.

— Не забравяй, всеки път, когато касата звънне, просто си мисли за поредния кашон рибен пастет — каза Клайв, докато Джесика се качваше на задната седалка до Присила.

Когато се върнаха в Мейбълторп за късен обяд, Джесика бе натоварена с торби и кутии, в които имаше две рокли, шал от кашмир, обувки и малка черна вечерна чанта.

— За вечерята — обясни Присила.

Джесика можеше само да се пита колко ли кашони рибен пастет трябва да се продадат, за да се покрият сметките. Честно казано, беше много благодарна за щедростта на Присила, но след като останаха сами в стаята ѝ, каза твърдо на Клайв:

— Това не е животът, който бих водила повече от два дни.

След като обядваха, Клайв я разведе из останалата част на имението и се върнаха точно за следобедния чай.

— Семейството ти спира ли изобщо да яде? — попита Джесика. — Направо не зная как майка ти успява да остане толкова слаба.

— Тя не яде, само чопли. Не си ли забелязала?

— Какво ще кажете да прегледаме списъка на гостите? — каза Присила, след като им сервираха чая. — Епископът на Гримсби и жена му Морийн. — Тя вдигна очи. — Разбира се, всички се надяваме именно той да изпълни церемонията.

— За каква церемония става дума, скъпа? — попита Боб и намигна на Джесика.

— Много ми се иска да престанеш да ме наричаш „скъпа“ — каза Присила. — Толкова е банално — добави тя, след което продължи със списъка. — Кметът на Лаут, съветник Пат Смит. Никак не ми харесва това съкращаване на личните имена. Когато догодина съпругът ми стане главен шериф на графството, ще настоявам всички да го наричат Робърт. И накрая, старата ми приятелка от училище, лейди

Вирджиния Фенуик, дъщеря на граф Фенуик. Дебютирахме заедно в обществото, нали разбираш.

Джесика трепна и сграбчи ръката на Клайв. Не каза нито дума, докато не се озова на сигурно място в стаята си.

— Майка ти не знае ли, че лейди Вирджиния е първата жена на вуйчо Джайлс?

— Разбира се, че знае. Но това е приключило преди много време. На кого му пука? Всъщност аз самият съм изненадан, че я помниш.

— Виждала съм я само веднъж, на погребението на баба Елизабет. И единственото, което си спомням, е как настояваше да се обръщам към нея с лейди Вирджиния.

— Продължава да го прави — каза Клайв, мъчейки се да разведри обстановката. — Мисля, че ще ти се стори поомекнала през годините, макар да признавам, че определено събужда най-лошото у скъпата ми майка. Знам със сигурност, че татко не може да я понася, така че няма нищо чудно, че намира някакъв повод да се измъкне всеки път, когато двете са заедно.

— Определено харесвам баща ти — каза Джесика.

— И той те обожава.

— Защо мислиш така?

— Стига си любопитствала. Ще ти кажа само, че вече ми пусна намеци от рода на: „Ако бях с двайсет години по-млад, момчето ми, нямаше да имаш никакъв шанс“.

— Колко любезно от негова страна.

— Не е любезност, каза го съвсем сериозно.

— По-добре да се преоблека, иначе ще закъснеем за вечерята — каза Джесика. — Още не съм сигурна коя от двете рокли да облека — добави тя, докато Клайв отиваше в своята стая.

Опита ги и двете, като се въртеше пред огледалото, но още не беше решила, когато Клайв се върна и я помоли да му помогне с папийонката.

— Коя рокля да облека? — безпомощно попита тя.

— Синята — каза Клайв и се върна в стаята си.

Джесика отново се погледна в огледалото и се запита дали ще има друг случай, в който ще носи някоя от тези рокли. Определено не и на абсолвентския бал.

— Изглеждаш фантастично — каза Клайв, когато тя най-сетне излезе от банята. — Страхотна рокля!

— Майка ти я избра — каза Джесика и се завъртя.

— По-добре да се размърдаме. Мисля, че чувам да идва кола.

Джесика взе кашмирения шал, уви го около раменете си и отново се погледна в огледалото, преди да слязат по стълбите, хванати за ръце. Влязоха в салона точно когато на вратата се почука.

— О, изглеждаш божествено в тази рокля — каза Присила. — И шалът е направо идеален. Какво мислиш, Робърт?

— Да, направо идеално, скъпа — каза Боб.

Присила се намръщи, а в същото време икономът отвори вратата и обяви:

— Епископът на Гримсби и мисис Хадли.

— Милорд, колко се радвам, че успяхте да дойдете — каза Присила. — Позволете да ви представя мис Джесика Клифтън, която току-що се сгоди за сина ми.

— Клайв е щастливец — каза епископът, а Джесика само си мислеше как ѝ се иска да го нарисува във великолепия му черен редингот, пурпурна риза на духовник и ослепително бялата му висока яка.

След няколко минути се появи кметът на Лаут. Присила настоя да го представи като съветник Патрик Смит.

— Само майка ми и Присила ме наричат Патрик — прошепна кметът на Джесика, когато майката на Клайв излезе да посрещне последния гост. — Надявам се да ме наричаш Пат.

И тогава Джесика чу глас, който никога не би могла да забрави.

— Скъпа Присила, колко време мина!

— Наистина много, скъпа — съгласи се Присила.

— Не идвам на север толкова често, колкото трябва, а има да наваксваме толкова много — каза Вирджиния, докато влизаше с домакинята в салона.

След като представи Вирджиния на епископа и кмета, Присила я поведе през помещението към Джесика.

— Позволи ми да ти представя мис Джесика Клифтън, която тъкмо се сгоди за Клайв.

— Добър вечер, лейди Вирджиния. Едва ли ме помните.

— Как бих могла да забравя, макар че трябва да бяхте само на седем или осем тогава. О! — каза тя и отстъпи крачка назад. — Станали сте прекрасна млада жена. Знаете ли, толкова ми напомняте за скъпата ви майка. — Джесика беше онемяла, но това като че ли нямаше значение. — И чувам такива хубави неща за представянето ви в „Слейд“. Родителите ви сигурно много се гордеят с вас.

Чак много по-късно Джесика започна да се чуди откъде лейди Вирджиния би могла да знае за представянето ѝ в училището. В момента беше замаяна от „Каква прекрасна рокля“, „Какъв изящен пръстен“ и „Клайв е голям щастливец“.

— Още един мит гръмна — каза Клайв, докато влизаха в трапезарията, хванати за ръце.

Джесика не беше напълно убедена и с облекчение откри, че са я настанили между кмета и епископа, докато лейди Вирджиния седеше отдясно на мистър Бингам в другия край на масата, достатъчно далеч, за да не се налага да разговарят. След като масата бе разчистена след основното блюдо (прислугата бе по-многобройна от гостите), мистър Бингам почука с лъжица по чашата си и стана.

— Днес — започна той — поздравяваме нашия нов член на семейството ни, младата дама, която оказа чест на сина ми, като се съгласи да стане негова съпруга. Скъпи приятели — каза домакинят, вдигайки чаша, — за Джесика и Клайв.

Всички станаха и повториха: „За Джесика и Клайв“. Дори Вирджиния вдигна чаша. Джесика се зачуди възможно ли е да е по-щастлива.

След като пиха още шампанско в салона след вечерята, епископът се извини, че на сутринта има служба и трябва още веднъж да прегледа проповедта си, и си тръгна със съпругата си. Присила ги изпрати до вратата. Няколко минути по-късно кметът благодари на домакините и отново поздрави щастливата двойка.

— Лека нощ, Пат — каза Джесика и кметът ѝ се усмихна дяволито.

След като го изпрати, мистър Бингам се върна в салона и каза:

— Смятам да изкарам кучетата на вечерната им разходка, така че ще ви оставя двете сами. Подозирам, че имате да наваксвате, след като не сте се виждали толкова дълго.

— Май това е намек, че и ние трябва да се махнем — каза Клайв, пожела лека нощ на майка си и на лейди Вирджиния и заведе Джесика до стаята ѝ.

— Истински триумф — каза ѝ, след като затвори вратата на спалнята. — Дори лейди Вирджиния изглежда спечелена. Между другото, наистина си пленителна с тази рокля.

— Само благодарение на щедростта на майка ти — отвърна Джесика и отново се огледа в голямото огледало.

— Не забравяй и рибения пастет на дядо.

— Но къде е чудесният ми шал, който ми подари майка ти? — Джесика се огледа. — Сигурно съм го оставила долу. Ще слеза да го взема.

— Не може ли да почака до сутринта?

— В никакъв случай — заяви Джесика. — Наистина е прекрасен.

— Само гледай да не се разбъбриш с онези двете, защото те сигурно вече обсъждат подробностите около сватбата.

— Веднага се връщам — каза Джесика и излезе, като си тананикаше. Спусна се радостно по стълбите и беше само на няколко стъпки от леко отворената врата на салона, когато чу думата „убийца“ и замръзна.

— Заключение на съдебния лекар беше смърт при злополука, макар че тялото на сър Хюго бе открито в локва кръв с нож за писма, стърчащ от врата му.

— И казваш, че има основание да се смята, че сър Хюго Барингтън е неин баща?

— Абсолютно категорично. И честно казано, смъртта му донесе известно облекчение на семейството, защото тъкмо щеше да бъде изправен пред съда за измама. Ако това бе станало, компанията несъмнено щеше да се сгромоляса.

— Нямах абсолютно никаква представа.

— И това съвсем не е всичко, скъпа, защото след това майката на Джесика се самоубила, за да не бъде обвинена в убийството на сър Хюго.

— Просто не мога да повярвам! Тя изглежда такова почтено момиче.

— Боя се, че нещата не стават много по-добри, ако се вгледаш по-внимателно в Клифтьнови. Майката на Хари Клифтън е била

проститутка, така че той никога не е бил съвсем сигурен кой е баща му. При нормални обстоятелства не бих споменала нищо от това — продължи Вирджиния, — но не ти трябва скандал точно в този момент.

— Точно в този момент ли? — повтори Присила.

— Да. От добре осведомен източник знам, че премиерът обмисля да предложи Робърт за рицар, което, разбира се, означава, че ти ще станеш лейди Бингам.

Присила се замисли за няколко секунди.

— Мислиш ли, че Джесика знае истината за родителите си? — попита накрая тя. — Клайв никога не е намеквал, че може да има скандал.

— Разбира се, че знае, но защо да го казва? Нали целта ѝ е да се оженят, преди историята да се разчуе. Не забеляза ли как върти Робърт на малкия си пръст? Обещанията, че ще му нарисува портрет, са просто залъгване.

Джесика изхлипа сподавено, обърна се и бързо изтича горе.

— Какво има, Джес? — попита Клайв, когато тя се втурна в спалнята.

— Лейди Вирджиния каза на майка ти, че съм дъщеря на убийца... която убила баща ми — каза тя, без да спира да хлипа. — Че... че баба ми била проститутка и че се интересувам единствено как да се добера до парите ви.

Клайв я прегърна и се опита да я успокои, но тя бе неутешима.

— Остави това на мен — каза той, пусна я и си облече халата. — Ще кажа на майка, че изобщо не ми пука какво мисли лейди Вирджиния, защото нищо не може да ми попречи да се оженя за теб.

Прегърна я отново, излезе от спалнята, слезе решително в салона и попита остро лейди Вирджиния:

— Какви са тези лъжи, които разпространяваш за годеницата ми?

— Самата истина — спокойно отвърна тя. — Реших, че е по-добре ти и майка ти да научите, преди да се ожениш, отколкото след това, когато ще е твърде късно.

— Но намеците, че майката на Джесика е убийца...

— Не е толкова трудно да се провери.

— И че баба ѝ е била проститутка?

— Боя се, че цял Бристол го знае.

— Е, пет пари не давам за това — заяви Клайв. — Обожавам Джес и последиците да вървят по дяволите, защото можеш да си сигурна, лейди Вирджиния, че няма да ми попречиш да се ожения за нея.

— Клайв, скъпи — спокойно каза майка му. — На твоє място бих си помислила, преди да взема такова прибързано решение.

— Не е нужно да мисля дали да се ожения за най-съвършеното създание на света.

— Но ако наистина се ожениш за тази жена, от какво ще живеете?

— Хиляда и четиристотин годишно са повече от достатъчно.

— Но хиляда паунда от тях са издръжката от баща ти, а когато той научи...

— Тогава ще се оправяме със заплатата ми. Други хора като че ли се справят.

— Клайв, да си се замислял случайно откъде идват онези четиристотин паунда?

— Да. От „Къртис Бел и Гети“. И си ги изработвам до последното пени.

— Наистина ли вярваш, че точно тази агенция би те наела, ако нямаше за клиент „Рибен пастет Бингам“?

Клайв замълча за момент, после каза:

— В такъв случай ще си намеря друга работа.

— И къде според теб ще живеете?

— В моя апартамент, разбира се.

— Но за колко време? Сигурно си наясно, че договорът за наем изтича през септември. Зная, че баща ти има намерение да го поднови, но предвид обстоятелствата...

— Можеш да си задържиш проклетия апартамент, майко. Няма да застанете между Джес и мен!

Обърна им гръб, излезе и изтича горе с надеждата да увери Джесика, че нищо не се е променило, и да ѝ предложи незабавно да се върнат в Лондон. Погледна в двете спални, но нея я нямаше. На леглото ѝ лежаха двете рокли, малката вечерна чанта, обувките, годежният пръстен и скицата на баща му. Клайв изтича обратно долу и почти се сблъска с баща си в коридора.

— Виждал ли си Джес?

— Да. За жалост не успях да я спра да си тръгне. Каза ми какво е казала онази ужасна жена. Кой може да вини горкото момиче, че не иска да прекара нощта под един покрив с нея? Помолих Бъроус да я закара до гарата. Обличай се и тръгвай след нея, Клайв. Не я губи, защото никога няма да намериш друго момиче като нея.

Клайв се втурна обратно нагоре, а баща му тръгна към салона.

— Чу ли новината от Вирджиния, Робърт? — попита го Присила.

— Определено — каза той и се обърна към Вирджиния. — А сега ме чуй ти, Вирджиния, и то добре. Искam незабавно да напуснеш тази къща.

— Но, Робърт, аз само се опитвах да помогна на скъпата си приятелка.

— Не правиш нищо такова и много добре го знаеш. Дойде тук с единствената цел да съсипеш живота на младото момиче.

— Но, Робърт, скъпи, Вирджиния е най-старата ми приятелка... — почна жена му.

— Само когато ѝ изнася. Изобщо не си помисляй да я защитаваш, иначе можеш да вървиш с нея и много скоро ще разбереш каква приятелка ти е.

Вирджиния стана и бавно тръгна към вратата.

— Съжалявам, че го казвам, Присила, но вече няма да стъпя тук.

— Е, поне едно добро нещо да излезе от цялата тази работа — каза Робърт.

— Никой никога не ми е държал такъв тон — заяви Вирджиния и вирна брадичка.

— Сериозно? — подметна той. — Ами вземи препрочети завещанието на Елизабет Барингтън. Тя определено е разбрала що за стока си. А сега изчезвай, преди да съм те изхвърлил!

* * *

Клайв зарязва колата пред гарата и изтича по моста до трети перон. Чу свирката на началник-влака, но когато стигна долното стъпало, влакът вече беше потеглил. Клайв затича след него, но влакът набра скорост и се изниза от перона.

Какво да направи?

Знаеше, че влакът е бавен и спира на почти всяка гара между Лаут и Лондон, така че ако караше бързо, можеше да е в апартамента преди Джесика.

Промъкването през входната врата не беше проблем за неканения гост, а и жилищната сграда не бе толкова скъпа, че да има портиер. Той изкачи стълбите предпазливо, макар че едва ли щеше да събуди някого — все пак беше два и половина след полунощ.

Стигна площадката на втория етаж и бързо откри апартамент №4. Погледна коридора — всичко бе чисто. Лесно се справи с двете ключалки, влезе, затвори вратата и включи осветлението. Не се страхуваше, че ще го изненадат — знаеше, че апартаментът е празен.

Обиколи малкия апартамент и огледа всички картини — седем в дневната, три в спалнята, една в кухнята, а също така и бонус — голяма картина, опряна на стената до вратата, със стикер „Смог две. Да се изпрати на КА до четвъртък“. Пренесе всички в дневната и ги подреди една до друга. Не бяха лоши. След кратко колебание извади от джоба си сгъваем нож и изпълни инструкциите на баща си.

Влакът спря в Сейнт Панкрас в три без двайсет. Джесика вече беше решила какво точно ще направи. Щеше да вземе такси до апартамента на Клайв, да си събере нещата, да звънне на Себ и да го попита дали може да остане при него за няколко дни, докато си намери квартира.

— Добре ли си, мила? — попита шофьорът, докато тя седнаше на задната седалка.

— Добре съм. Глийб Плейс дванайсет, Челси — успя да отвърне тя. Вече не ѝ бяха останали сълзи.

Когато стигнаха, Джесика подаде на шофьора банкнота от десет шилинга — единствените пари, които имаше.

— Ще бъдете ли така добър да изчакате? Ще гледам да се върна колкото се може по-бързо.

— Разбира се, мила.

Почти беше приключил работата, която му достави доста наслада, когато му се стори, че чува навън да спира кола.

Остави ножа на масичката, отиде до прозореца и леко дръпна завесата. Видя я как слиза от задната седалка и казва нещо на шофьора на таксито. Бързо изключи осветлението, отвори вратата и отново огледа коридора. Беше все така празен.

Изтича надолу по стълбите и докато отваряше вратата, видя Джесика да върви по алеята към него. Вадеше ключ от чантата си, когато се разминаха. Тя го погледна за миг, просто машинално.

Джесика влезе в сградата. Чувстваше се ужасно уморена. Качи се на втория етаж и отключи вратата на апартамент №4.

Първо щеше да се обади на Себ и да му разкаже какво се е случило.

Запали лампата и тръгна към телефона.

И тогава видя картините си.

Клайв зави на Глийб Плейс двайсет минути по-късно. Все още се надяваше, че я е изпреварил, но видя, че лампата в спалнята свети. Явно вече беше дошла.

Паркира зад едно такси със запален двигател. Нея ли чакаше? Надяваше се, че не. Отвори входната врата и изтича нагоре. Вратата на апартамента зееше и всички лампи бяха запалени. Влезе вътре и когато ги видя, рухна на колене. Призля му. Всички графики, акварели и маслени картини на Джесика изглеждаха така, сякаш са ги пробождали с настървение. А в центъра на „Смог две“ имаше голяма назъбена дупка.

Какво би могло да я накара да направи подобно безумие?

— Джес! — изкрещя Клайв, но не получи отговор.

Изправи се и бавно влезе в спалнята. Нямаше я. Чак тогава чу шуртенето на вода, обърна се и видя локвата до вратата на банята. Втурна се натам, отвори вратата и впери невярващо поглед в любимата си.

Главата ѝ беше над водата, но китката ѝ, с два дълбоки разреза, от които вече не течеше кръв, висеше отпуснато от ваната. А после

видя сгъваемия нож на пода до нея.

Вдигна нежно безжизненото ѝ тяло от водата и рухна на колене, като я държеше в обятията си. Заплака неудържимо. Само една мисъл се въртеше в главата му. Ако не се беше качил да се преоблича, а беше подкарал направо за гарата, Джесика щеше да е жива.

Последното, което си спомняше, бе как вади годежния пръстен от джоба си и го слага на пръста ѝ.

25.

Епископът на Бристол погледна от амвона към събралото се в „Сейнт Мери Редклиф“ паство и си помисли за въздействието, което бе имала Джесика Клифтън върху толкова много и различни хора през краткия си живот. В края на краищата в коридора на епископския дворец гордо висеше и негов портрет като декан на Труро. Погледна бележките си и започна:

— Когато любим човек умира на седемдесет или осемдесет, се събираме да го оплачем. Припомняме си дългия му живот с обич, уважение и благодарност, разказваме случки и хубави спомени. Проронваме сълза, разбира се, но в същото време приемаме, че такъв е естественият ред на нещата. Но когато една прекрасна млада жена, показала такъв рядък талант, че възрастните приемаха безусловно, че е много по-добра от тях, умре, проливаме много повече сълзи, защото можем само да се питаме каква ли щеше да стане тя.

Ема беше проляла толкова много сълзи, че беше напълно изтощена душевно и физически. Оставаше ѝ единствено да се пита дали не е могла по някакъв начин да предотврати жестоката и ненужна смърт на любимата си дъщеря. Разбира се, че би могла. Трябваше да ѝ каже истината. Вината ѝ беше толкова голяма, колкото и на всеки друг.

Хари, който седеше до нея на първия ред, беше остарял с десет години за една седмица и изобщо не се съмняваше кой е виновникът. Смъртта на Джесика щеше завинаги да му напомня, че бе трябвало да ѝ каже още преди години защо са я осиновили. Ако го беше направил, сега тя щеше да е жива.

Джайлс седеше между сестрите си и ги държеше за ръце за първи път от години. Или те държаха неговите? Грейс, която не одобряваше каквито и да било публични прояви на чувства, плачеше.

Себастиан, който седеше от другата страна на баща си, не слушаше речта на епископа. Той вече не вярваше в разбиращото всичко съпричастно божество, което можеше да даде с едната си ръка и да вземе с другата. Беше изгубил най-добрата си приятелка, която обожаваше, и никой друг нямаше да заеме мястото ѝ.

Харолд Гинзбург седеше тихо в дъното на църквата. Когато се беше обадил на Хари, не знаеше, че животът му е бил разбит на парчета за един-единствен миг. Просто искаше да му съобщи чудесната новина, че най-новият му роман е на първо място в списъка на бестселъри на „Ню Йорк Таймс“.

Харолд сигурно беше изненадан от липсата на реакция от страна на автора, но пък и нямаше откъде да знае, че Хари вече не се интересува от подобни дреболии и с радост би се отказал от продажбата и на една-единствена бройка от книгата си в замяна на това Джесика да е до него, а не положена така ужасно рано в гроба.

След като погребалната церемония приключи и всички си тръгнаха, за да продължат живота си, Хари падна на колене и остана до гроба. Грехът му не можеше да се изкупи така лесно. Той вече беше приел, че няма да мине нито ден и може би нито час, без Джесика да нахлува в мислите му — засмяна, бърбреща, закачлива. Подобно на епископа, на него също му оставаше единствено да се чуди какво ли би могло да е бъдещето. Дали тя щеше да се омъжи за Клайв? Какви щяха да са внуците му? Щеше ли да живее достатъчно дълго, за да я види как става член на Кралската академия? Ужасно много му се искаше сега тя да е коленичила край неговия гроб и да го оплаква.

— Прости ми — каза той тихо.

Най-лошото бе, че знаеше, че тя би го направила.

СЕДРИК ХАРДКАСЪЛ
1964

26.

— През целия ми живот всички са ме смятали за предпазлив, скучен и безинтересен тип. Често съм чувал да ме описват като сигурна ръка карти — може и да не спечелиш, но няма да изгубиш. В училище не изпъквах с нищо. В училищните представления винаги бях копиеносецът и никога кралят, а когато ставаше въпрос за изпити, винаги ги вземах, но никога не се нареждах сред челната тройка. Докато други биха се засегнали и дори обидили от подобни определения, аз се чувствах поласкан. Ако искаш да се утвърдиш като надежден и сигурен човек, способен да се грижи за парите на другите хора, според мен именно това са качествата, които би трябвало да се очакват от теб.

— С годините станах ако не друго, то още по-предпазлив и скучен — продължи той. — Всъщност това е репутацията, която бих искал да отнеса със себе си в гроба, когато най-сетне се изправя пред Създателя. Затова някои от седящите около тази маса може би ще се шокират от новината, че сега възнамерявам да пренебрегна всички принципи, според които съм действал през целия си живот. И може би ще ви се стори още по-шокиращо, че ви призовавам да направите същото.

Шестимата други около масата не го прекъсваха, а слушаха внимателно всяка негова дума.

— Предвид казаното дотук, ще помоля всеки един от вас да ми помогне в унищожаването на един зъл, покварен и безскрупулен човек, така че когато приключим с него, той да е толкова съсипан, че никога вече да не е в състояние да навреди на никого.

Седрик Хардкасл млъкна за момент. Веждите му бяха смръщени.

— Наблюдавах дон Педро Мартинес от разстояние, докато той систематично унищожаваше две почтени семейства, с които съм свързан. И трябва да заявя, че вече нямам намерение да стоя отстрани и, подобно на Пилат Понтийски, да си измия ръцете и да оставя другите да свършат мръсната работа. Така. От другата страна на

предпазливата, еднообразна и скучна монета е гравирана фигура с репутация, трупана в Сити в продължение на цял живот. Сега възнамерявам да се възползвам от тази репутация, като си поискам услуги и дългове, които съм събирал в продължение на десетилетия. С това наум посветих значително време на разработването на план за унищожаването на Мартинес и фамилията му, но не мога да се надявам на успешен резултат, ако действам сам.

Все още никой от седящите около масата дори не помисляше да прекъсне председателя на борда на „Фартингс“.

— През последните няколко години наблюдавах докъде е готов да стигне този човек, за да унищожи семействата Клифтън и Барингтън, които са представени тук. Видях с очите си опитите му да повлияе на потенциален клиент на тази банка, мистър Морита от „Сони Интернешънъл“. Помъчи се да извади „Фартингс“ от списъка кандидати за голям договор, поради единствената причина че Себастиан Клифтън е мой личен асистент. Ние спечелихме договора, но само защото мистър Морита прояви смелостта да се опълчи на Мартинес, докато аз самият не направих нищо. Преди няколко месеца прочетох в „Таймс“ статия относно мистериозния Пиер Бушар и инфаркта, какъвто всъщност нямаше, но който въпреки това принуди сър Джайлс Барингтън да оттегли кандидатурата си като лидер на лейбъристите, и пак не направих нищо. Неотдавна присъствах на погребението на една невинна, изключително талантива млада жена, която ми нарисува портрета, който все още можете да видите на стената до бюрото ми. По време на службата реших, че вече не мога да бъда безинтересен и скучен човек, и ако това означава да наруша навиците си, така да бъде.

— През последните няколко седмици, без дон Педро Мартинес да има представа с какво съм се заел, говорих на четири очи с негови банкери, брокери и финансови съветници — продължи той. — Всички предположиха, че си имат работа с онзи скучен тип от „Фартингс“, който никога не би помислил да превиши пълномощията си, още по-малко да престъпи границите. Открих, че през годините Мартинес, който е хазартен тип, е предприел няколко рисковани хода, като в същото време е вървял почти на ръба на закона. Ако искам планът ми да успее, номерът е да издебна момента, в който ще предприеме един риск повече от нужното. Дори тогава, ако искаме да го победим в

собствената му игра, може да се наложи самите ние да рискуваме понякога.

— Несъмнено сте забелязали, че днес съм поканил сред нас един човек, чийто живот не е опетнен от Мартинес. Синът ми Арнолд е юрист — Седрик кимна към по-младото си копие, което седеше от дясната му страна, — и подобно на мен, се смята за предсказуем и сигурна ръка карти, поради което го помолих да играе ролята на моя съвест и водач. Защото ако смятам за първи път през живота си да огъна закона до точката на пречупване, ще имам нужда от човек, който да ме представлява и да е в състояние да остане дистанциран и безпристрастен. Просто казано, синът ми ще играе ролята на наш морален компас. Сега ще го помоля да разкрие какво съм намислил, така че да сте напълно наясно с риска, който ще поемете, ако решите да участвате с мен в това начинание. Арнолд.

— Дами и господа, аз съм Арнолд Хардкасъл и за голямо разочарование на баща ми избрах да стана юрист вместо банкер. Когато той казва, че съм сигурна ръка карти, приемам това като комплимент, защото ако искаме тази операция да успее, един от нас трябва да е точно такъв. След като се запознах подробно с последната финансова програма на правителството, мисля, че открих начин за осъществяване на представения от баща ми план, който, макар и да не нарушава буквата на закона, със сигурност накърнява духа му. Дори при това условие се сблъсках с проблем, който може да се окаже непреодолим. По-точно казано, трябва да открием човек, когото никой от присъстващите тук все още не е срещал, но който желае дон Педро Мартинес да си понесе заслуженото също толкова силно, колкото и всички вие.

Макар че и този път никой не проговори, юристът бе възнаграден с изумени погледи.

— Ако подобен мъж или жена не могат да бъдат открити — продължи Арнолд Хардкасъл, — посъветвах баща си да се откаже от цялата идея и да ви остави да си вървите по пътя със съзнанието, че може да прекарате остатъка от живота си в постоянно озъртане през рамо и в постоянна тревога кога или къде Мартинес ще нанесе следващия си удар. — Юристът затвори папката си. — Ако имате въпроси, ще опитам да отговоря.

— Нямам въпрос — каза Хари, — но не виждам как е възможно да намерим подобен човек предвид обстоятелствата. Всички мои познати, които са се сблъскали с Мартинес, го ненавиждат толкова, колкото и аз, а вероятно и колкото всеки друг около тази маса.

— Така е — каза Грейс. — Всъщност няма да имам нищо против да теглим жребий, за да решим кой от нас да го убие. Не бих имала нищо против да прекарам няколко години в затвора, ако това означава, че ще можем най-сетне да се отървем от това отвратително създание.

— Тук не бих могъл да ви помогна — каза Арнолд. — Специалността ми е търговско и фирмено право, а не наказателно, така че ще трябва да си намерите друг адвокат. Ако решите да действате по този курс обаче, има едно-две имена, които бих ви препоръчал.

Ема се разсмя за първи път от смъртта на Джесика, но не и Арнолд Хардкасл.

— Обзалагам се, че в Аржентина има поне десетина души, които биха отговорили на тези изисквания — каза Себастиан. — Но как бихме могли да ги открием, когато дори не знаем кои са те?

— А ако ги открием — каза Арнолд, — ще провалите целта на плана на баща ми, защото ако се стигне до съд, не бихте могли да твърдите, че не знаете за съществуването им.

Отново последва дълго мълчание, най-сетне нарушено от Джайлс, който не се беше обаждал досега.

— Мисля, че съм попадал на такъв човек.

Това кратко изречение бе достатъчно да грабне вниманието на всички около масата.

— Ако наистина е така, сър Джайлс, ще трябва да ви задам няколко въпроса за този джентълмен и единственият отговор, който би бил приемлив, е не — рече Арнолд. — Отговорите ли дори веднъж с да, джентълменът, когото имате наум, не може да изпълни плана на баща ми. Разбрахте ли ме?

Джайлс кимна и юристът отново отвори папката си. Ема стисна палци.

— Срещали ли сте се някога с този човек?

— Не.

— Имали ли сте делови отношения с него, било то лично или чрез посредник?

— Не.

— Разговаряли ли сте с него по телефона?

— Не.

— Писали ли сте му?

— Не.

— Той би ли ви разпознал, ако се разминете на улицата?

— Не.

— И последен въпрос, сър Джайлс. Той свързвал ли се е някога с вас в качеството ви на депутат?

— Не.

— Благодаря, сър Джайлс, минахте отлично първата част на теста, но сега трябва да продължа с друга серия въпроси, които са също толкова важни, но този път единственият приемлив отговор е да.

— Разбирам — рече Джайлс.

— Този човек има ли основателни причини да мрази дон Педро Мартинес толкова, колкото и вие?

— Да, мисля, че има.

— Богат ли е като Мартинес?

— Със сигурност.

— Има ли репутация на честен и почтен човек?

— Доколкото ми е известно, да.

— И още един, може би най-важният въпрос — смятате ли, че е готов да поеме сериозен риск?

— Несъмнено.

— Тъй като отговорихте задоволително на всичките ми въпроси, сър Джайлс, ще ви помоля да напишете името на джентълмена в бележника пред вас, без да позволявате на другите около масата да видят кой е той.

Джайлс надраска някакво име, откъсна листа, сгъна го и го предаде на юриста, а той на свой ред го даде на баща си.

Седрик Хардкасл разгъна бележката, като се молеше никога досега да не се е сблъсквал с този човек.

— Познавате ли този човек, татко?

— Само по репутация — отвърна Седрик.

— Отлично. В такъв случай, ако той се съгласи да се включи в плана ви, никой от присъстващите тук няма да наруши закона. — Арнолд се обърна към депутата от Бристолското пристанище. — Сър Джайлс, вие не бива да установявате в никакъв случай контакт с този

човек и не можете да разкривате името му на никой член на семейство Барингтън или Клифтън, особено ако е акционер в „Барингтън Шипинг“. Направите ли го, съдът може да реши, че сте в тайно споразумение с трета страна и следователно нарушавате закона. Разбрахте ли ме?

— Да — отвърна Джайлс.

— Благодаря, сър — каза юристът, докато събираше документите си. — Успех, тате — прошепна, преди да затвори куфарчето си и да излезе без нито дума повече.

— Джайлс — каза Ема, след като вратата се затвори зад Арнолд, — откъде можеш да си сигурен, че човек, когото никога не си срещал, ще се съгласи с плана на мистър Хардкасл?

— След като погребяха Джесика, попитах един от носачите на ковчега кой е мъжът, който плака през цялата служба, сякаш бе изгубил дъщеря, а после си тръгна бързо. И той ми каза това име.

— Няма доказателство, че Луис Мартинес е убил Джесика, а само че е обезобразил картините ѝ — каза сър Алън.

— Но върху дръжката на ножа открихме отпечатъците му — отвърна полковникът. — И това е достатъчно доказателство за мен.

— Както и отпечатъците на Джесика, така че всеки що-годе читав адвокат ще го измъкне.

— Но и двамата знаем, че Мартинес е отговорен за смъртта ѝ.

— Може би. Но това няма да означава нищо в съда.

— Значи ми казвате, че не мога да издам заповед за убийството му?

— Още не — отвърна секретарят на кабинета.

Полковникът отпи глътка бира и смени темата.

— Гледам, че Мартинес е разкарал шофьора си.

— Не можеш да разкараш Кевин Рафърти. Той напуска, когато работата е свършена или ако не му е платено.

— Кое от двете е в случая?

— Явно работата е свършена. Иначе нямаше да се тормозиш с убиването на Мартинес, защото Рафърти вече щеше да е свършил това вместо теб.

— Възможно ли е Мартинес да е изгубил интерес към съсипването на Барингтънови?

— Не. Докато Фишър е в борда, можеш да си сигурен, че Мартинес иска да си оправи сметките с всеки член на семейството, повярвай.

— И къде се вписва лейди Вирджиния във всичко това?

— Тя още не е простила на сър Джайлс, че подкрепи приятеля си Хари Клифтън по време на спора около завещанието, когато лейди Барингтън сравни снаха си със сиамската си котка Клеопатра и я описа като „прекрасен, добре поддържан, суетен, коварен, манипулативен хищник“. Паметно определение.

— Да държа ли и нея под око?

— Не, лейди Вирджиния няма да наруши закона. Ще си намери някой друг да го направи вместо нея.

— Значи казвате, че за момента не мога да направя нищо, освен да следя внимателно Мартинес и да ви докладвам.

— Търпение, полковник. Можеш да си сигурен, че той пак ще направи грешка и когато това стане, с радост ще се възползвам от особените умения на колегите ти.

Сър Алън допи джина с тоник, стана от мястото си и се измъкна от заведението, без да се ръкува и без да си вземе довиждане. Бързо прекоси Уайтхол към Даунинг стрийт и след пет минути отново беше зад бюрото си и си вършеше работата.

Седрик Хардкасъл провери номера, преди да набере. Не искаше секретарката му да разбира на кого се обажда. Чу сигнал „свободно“ и зачака.

— „Рибен пастет Бингам“. С какво мога да ви помогна?

— Мога ли да говоря с мистър Бингам?

— За кого да предам?

— Седрик Хардкасъл от банка „Фартингс“.

— Момент, моля.

Чу се прещракване и секунда по-късно глас с акцент почти като неговия каза:

— Погрижи се за пенитата и паундовете ще се погрижат сами за себе си.

— Поласкан съм, мистър Бингам — каза Седрик.

— Не би трябвало. Управлявате адски добра банка. Жалко, че сте от другата страна на Хъмбър.

— Мистър Бингам, бих искал...

— Боб. Никой не ме нарича мистър Бингам освен данъчния и оберкелнера с надежда да получат по-голям подкуп или бакшиш.

— Боб, бих искал да се видим по лична работа и с удоволствие бих отскочил до Гримсби.

— Сигурно е нещо сериозно, защото не са много хората, които с удоволствие биха отскочили до Гримсби — каза Боб. — Тъй като предполагам, че не искате да си отворите сметка за рибен пастет, мога ли да попитам за какво става въпрос?

Безинтересният, скучен Седрик щеше да каже, че предпочита да обсъди нещата на четири очи вместо по телефона, ако мистър Бингам няма нищо против. Новоизлюпеният, готов на рискове Седрик каза:

— Боб, какво бихте дали, за да унизите лейди Вирджиния Фенуик и това да ви се размине?

— Половината си богатство.

МАЙОР АЛЕКС ФИШЪР
1964

БАРКЛИС БАНК

ХАЛТЪН РОУД

БРИСТОЛ

16 юни 1964

Уважаеми майор Фишър,

Тази сутрин осребрихме два чека и платежно нареждане от личната Ви сметка. Първият бе от Обществото на строителите от Западната провинция на стойност 12 паунда, 11 шилинга и 6 пенса; вторият — от винарска верига „Харви“ за 3 паунда, 4 шилинга и 4 пенса, а платежното нареждане бе за 1 паунд за Обществото на питомците на „Сейнт Бийд“.

С тези плащания надхвърляте лимита на овърдрафта Ви от 500 паунда, поради което трябва да Ви посъветваме да не издавате нови чекове, докато в сметката Ви не влязат достатъчно средства.

Фишър погледна сутрешната поща на бюрото си и въздъхна дълбоко. Кафявите пликове бяха повече от белите, няколко търговци му напомняха, че „Трябва да се плати в рамките на 30 дни“, а един изказваше съжаление, че е оставил въпроса в ръцете на адвокатите. На всичкото отгоре Сюзан отказваше да му върне безценния му „Ягуар“, докато не изплати дължимите ѝ месечни издръжки — Фишър не можеше без кола и в крайна сметка се принуди да купи на старо един „Хилман Минкс“, което бе още един разход.

Остави тънките кафяви пликове настрана и започна да отваря белите — покана за официална вечеря на офицерите от Кралския Уесекски полк, на която щеше да държи реч фелдмаршал сър Клод Окинлек — щеше да приеме; писмо от Питър Мейнард, председателя на местната Асоциация на консерваторите, който го питаше дали няма

да се съгласи да се кандидатира за изборите за Общински съвет. Безкрайни часове разисквания и слушане на безсъдържателни речи на колеги, непрекъснати разходи и единствената утеха, че се обръщат към теб със „съветник“. Не, благодаря. Щеше да обясни любезно, че в момента има твърде много други ангажименти. Разрязваше последния плик, когато телефонът иззвъня.

— Майор Фишър.

— Алекс — измърка глас, който никога нямаше да забрави.

— Лейди Вирджиния, каква приятна изненада.

— Вирджиния — настоя тя, което със сигурност означаваше, че е намислила нещо. — Питам се дали случайно не смятате да посетите Лондон през следващите две седмици?

— Ще бъда в Лондон в четвъртък, за да се видя... Имам среща в десет на Итън Скуеър.

— Е, както знаете, аз живея зад ъгъла на Кадоган Гардънс. Защо не отскочите за едно питие? Да кажем, по обед? Имам едно предложение, което може да ви допадне. В интерес и на двама ни е.

— Четвъртък, в дванайсет. С нетърпение очаквам да се видим... Вирджиния.

— Можете ли да обясните защо акциите на компанията се качват стабилно през последния месец? — попита Мартинес.

— Първото предварително запазване на места на „Бъкингам“ върви много по-добре от очакваното — каза Фишър. — Чух, че почти всички билети за първото плаване са продадени.

— Това е добра новина, майоре, защото не искам на кораба да има и една празна каюта, когато потегли за Ню Йорк. — Фишър се канеше да попита защо, когато Мартинес добави: — Всичко готово ли е за церемонията по кръщаването?

— Да, след като „Харланд и Волф“ завършат изпитанията и корабът бъде предаден официално, ще бъде обявена дата за церемонията по кръщаването. Всъщност в момента нещата вървят доста по-добре за компанията.

— Няма да е за дълго — увери го Мартинес. — Въпреки това, майоре, трябва да продължите да подкрепяте вярно председателя, така че когато балонът гръмне, никой да не поглежда към вас. — Фишър се

изсмя нервно. — И гледайте да ми звъннете веднага след края на предстоящото заседание на борда, защото не мога да направя следващия си ход, докато не разбера датата на церемонията.

— С какво е толкова важна датата? — попита Фишър.

— Всяко нещо с времето му, майоре. Щом всичко си дойде по местата, вие ще бъдете първият информиран.

На вратата се почука и влезе Диего.

— Да изчакам ли?

— Не, майорът тъкмо си тръгваше. Нещо друго, Алекс?

— Нищо — каза Фишър, като се чудеше дали не трябва да каже на дон Педро за срещата си с лейди Вирджиния. Реши да не го прави. В края на краищата може и да нямаше нищо общо с Барингтънови или Клифтънови. — Ще ви звънна веднага щом науча датата.

— Гледайте да го направите, майоре.

— Той има ли представа какво кроим? — попита Диего, след като Фишър излезе.

— Абсолютно никаква, и смятам нещата да си останат така. В края на краищата едва ли ще гори от желание да сътрудничи, ако открие, че ще изгуби работата си. Интересува ме нещо по-важно. Намери ли парите, които ми трябва?

— Да, но излиза солено. Банката се съгласи да увеличи овърдрафта ти с още сто хиляди, но настоява на допълнителни гаранции, докато лихвите са толкова високи.

— Акциите ми не са ли достатъчна гаранция? В края на краищата те са почти на цената, на която ги купих.

— Не забравяй, че трябваше да платиш и на шофьора, което се оказа доста повече, отколкото се бяхме разбрали.

— Копелета — изруга Мартинес, който не бе казал на синовете си за заплахата, която му бе отправил Кевин Рафърти, ако не плати навреме. — Но аз все още имам половин милион в сейфа за спешни случаи.

— При последната проверка бяха малко над триста хиляди. Дори започвам да се питам дали тази вендета срещу Барингтънови и Клифтънови си заслужава, при положение че има реален шанс накрая да фалираме.

— Не се бой от това — каза дон Педро. — На онези нещастници не им стиска да се изправят срещу мен, когато се стигне до

конфронтация, а не забравяй, че вече ударихме два пъти. — Той се усмихна. — Джесика Клифтън се оказа бонус, а след като продам всичките си акции, ще мога да потопя мисис Клифтън заедно с останалите от безценното й семейство. Всичко се свежда до избора на момента, а аз ще държа хронометъра.

— Алекс, колко се радвам, че наминахте. Отдавна не сме се виждали. Нека ви наляя питие — каза Вирджиния, докато отиваше към бюфета. — Любимото ви беше джин и тоник, ако не ме лъже паметта?

Алекс беше впечатлен, че помни — не се бяха виждали, откакто лейди Вирджиния бе станала причината той да изгуби мястото си в борда преди близо девет години. Той обаче помнеше последните й думи, когато се разделиха: „И когато казвам сбогом, наистина имам предвид сбогом“.

— Как я карат семейство Барингтън, когато са отново в борда?

— Компанията тъкмо преодоля най-тежкия си период и продажбата на билети за първото плаване на „Бъкингъм“ върви изключително добре.

— Мисля да си запазя апартамент за първото плаване до Ню Йорк. Това ще ги накара да се замислят.

— Ако го направите, едва ли ще ви поканят на капитанската маса — отбеляза Фишър, на когото идеята му хареса.

— Когато стигнем Ню Йорк, скъпи, всички ще искат да седят единствено на моята маса.

Фишър се разсмя.

— Това ли е причината да поискате да се видим?

— Не, нещо по-важно — каза Вирджиния и потупа канапетото. — Седнете до мен. Трябва ми помощ за един малък проект, по който работя, а вие, майоре, с военното си минало и бизнес опита си сте идеалният човек за целта.

Алекс отпиваше от питието си и слушаше изумен онова, което му предлагаше Вирджиния. Канеше се да отхвърли цялата идея, когато тя отвори чантата си, извади чек за 250 паунда и му го подаде. Единственото, което можеше да види пред себе си, беше купчина кафяви пликове.

— Не мисля, че...

— И ще получите още двеста и петдесет, когато работата бъде свършена.

Алекс видя изход и каза твърдо:

— Не, Вирджиния, благодаря. Предпочитам пълната сума предварително. Може би сте забравили какво се случи последния път, когато направихме подобна сделка.

Вирджиния скъса чека и макар че отчаяно се нуждаеше от пари, Алекс изпита облекчение. Но за негова изненада тя отвори отново чантата си, извади чековата си книжка и написа „Платимо на майор А. Фишър, петстотин паунда“. После подписа чека и го подаде на Алекс.

По обратния път към Бристол Алекс си помисли дали да не скъса чека, но мислите му все се връщаха към неплатените сметки, заплахата за съд, забавените издръжки и неотворените кафяви пликове, които го чакаха на бюрото.

След като осребри чека и плати сметките си, той прие, че връщане назад няма. Прекара следващите два дни в планиране на цялото начинание, сякаш беше военна кампания.

Ден първи, разузнаване на Бат.

Ден втори, подготовка в Бристол.

Ден трети, изпълнение в Бат.

В неделя вече съжаляваше, че изобщо се е съгласил да участва, но дори не му се мислеше как би си отмъстила Вирджиния, ако се откаже в последния момент и не върне парите.

В понеделник сутринта пропътува тринайсетте мили до Бат. Паркира на градския паркинг, мина по моста и през курортната част и стигна до центъра. Не му трябваше карта, тъй като бе посветил по-голямата част от уикенда в запомняне на пътя, докато не бе в състояние да го измине със затворени очи. Посветеното на подготовка време рядко е изгубено, както често казваше някогашният му командир.

Започна мисията си на главната улица, като спираше само когато стигаше до някой магазин или при новите супермаркети. Вътре внимателно проверяваше рафтовете и ако търсената стока бе налице, купуваше половин дузина. След като приключи с първата част от операцията, му оставаше само да посети друго заведение, хотел „Ейнджъл“, за да провери къде се намират обществените телефони.

След това мина обратно по моста до паркинга, сложи двете торби в багажника на колата си и потегли за Бристол.

Щом стигна до дома си, прибра колата в гаража и извади торбите. Докато вечеряше доматиена супа „Хайнц“ и пирожка с кайма, отново си повтори какво трябва да направи на следващия ден. През нощта се буди на няколко пъти.

След закуска седна зад бюрото си и прочете протоколите от последното заседание на борда, като непрекъснато си казваше, че не би могъл да го направи.

В 10:30 влезе в кухнята, взе празна бутилка за мляко от перваза и я изми. Уви бутилката в кърпа за бърсане на съдове, постави я в умивалника и взе малък чук от горното чекмедже. Започна да троши бутилката на парчета, като после разби парчетата на все по-малки и по-малки.

След края на операцията се чувстваше уморен и като всеки уважаващ се работник си направи почивка. Наля си бира, направи си сандвич със сирене и домати и седна да прочете сутрешния вестник. Ватиканът настояваше противозачатъчните хапчета да бъдат забранени.

След четирийсет минути се зае отново със задачата си. Постави двете пазарски торби на работната повърхност, извади трийсет и шестте малки бурканчета и ги нареди в три спретнати редици като войници на парад. Разви капачката на първото и поръси малко стъкла отгоре, сякаш добавяше подправка. После отново зави здраво капачката и повтори упражнението трийсет и пет пъти, преди да върне бурканчетата в торбите и да ги прибере в шкафа под мивката.

След това изсипа остатъка от стъклената прах в мивката и продължи да чисти, докато не се увери, че не са останали никакви следи от нея. Излезе от къщата, отиде до края на улицата, влезе в местния клон на „Барклис“ и развали банкнота от един паунд на двайсет монети от по един шилинг. На връщане си купи новия брой на „Бристол Ивнинг Нюз“. Щом се прибра у дома, си направи чай. Отиде в кабинета си, седна зад бюрото и позвъни на справки. Попита за пет лондонски номера и един в Бат.

На следващия ден сложи двете торби в багажника на колата и потегли към Бат. След като паркира в ъгъла на градския паркинг, извади торбите и се върна в центъра, като влизаше във всеки магазин,

от който бе купил бурканите, и тайно, подобно на крадец, ги върна по лавиците. След като остави трийсет и петия в последния магазин, занесе трийсет и шестия на щанда и поиска да се види с управителя.

— Някакъв проблем ли има, сър?

— Не искам да става скандал — каза Алекс, — но вчера купих този буркан рибен пастет „Бингам“, който ми е любим, между другото. И когато се прибрах у дома, открих в него парченца стъкло.

Управителят остана шокиран, когато Алекс разви капачката и го покани да огледа съдържанието. Ужаси се още повече, когато потопи пръст в пастета и се поряза.

— Не съм по оплакванията — каза Алекс, — но може би няма да е зле да проверите другата си стока и да съобщите на доставчика.

— Ще го направя незабавно, сър. — Управителят се поколеба, после попита нервно: — Желаете ли да направите официално оплакване?

— Не, не — отвърна Алекс. — Сигурен съм, че е случайност, а и не искам да ви създавам неприятности.

Стисна ръката на благодарния управител и тъкмо се канеше да излезе, когато онзи каза:

— Най-малкото, което можем да направим за вас, сър, е да ви върнем парите.

Алекс не искаше да се задържа, тъй като се опасяваше, че някой може да го е запомнил, но си даде сметка, че ако си отиде, без да вземе парите, може да събуди подозрения. Той се обърна, а управителят отвори касата, извади един шилинг и му го даде.

— Благодаря — каза Алекс, взе шилинга и тръгна към вратата.

— Съжалявам, че ви притеснявам отново, сър, но ще бъдете ли така добър да разпишете една разписка?

Алекс се върна с неохота, надраска на мястото за подпис „Самюъл Оукшот“ — първото име, което му дойде наум — и бързо си тръгна. Щом се озова навън, пое по по-заобиколен маршрут, отколкото беше планирал, за да се увери, че никой не го следи. Накрая влезе в хотела, отиде право при телефоните и постави монетите от по един шилинг на рафта. Извади от джоба си лист и набра първия номер в списъка.

— „Дейли Мейл“ — каза нечий глас. — Новини или реклама?

— Новинарският — каза Алекс, след което го помолиха да изчака, докато го свържат с репортер от новинарския отдел.

Разговаря с дамата няколко минути за неприятния инцидент, който бе имал с рибен пастет „Бингам“, любимата му марка.

— Ще ги съдите ли? — попита тя.

— Още не съм решил — каза Алекс, — но със сигурност ще се консултирам с адвоката си.

— Как казахте, че е името ви, сър?

— Самюъл Оукшот — повтори той и се усмихна при мисълта как би реагирал покойният директор на училището, ако можеше да разбере какви ги върши.

След това позвъни на „Дейли Експрес“, „Нюз Кроникъл“, „Дейли Телеграф“, „Таймс“, а за всеки случай и на „Бат Еко“. Последното му позвъняване, преди да се върне в Бристол бе до лейди Вирджиния.

— Знаех, че мога да разчитам на вас, майоре — каза тя. — Наистина трябва да се видим някога. Винаги е толкова забавно с вас.

Алекс прибра в джоба си двата останали шилинга, излезе от хотела и се върна на паркинга. По пътя обратно към Бристол реши, че няма да е зле да избягва Бат в близко бъдеще.

На следващата сутрин Вирджиния поръча да ѝ купят всички вестници без „Дейли Уъркър“.

Остана довольна от отразяването на „Скандала с рибения пастет Бингам“ („Дейли Мейл“). „Мистър Робърт Бингам, председател на борда на компанията, излезе със заявление, в което потвърди, че цялата партида от пастета е изтеглена от търговската мрежа и няма да бъде сменена, докато не се проведе пълно изследване“ („Таймс“).

„Служител от Министерството на земеделието, рибната промишленост и храните увери обществеността, че предстои проверка на фабриката на «Бингам» в Гримсби от инспектори по безопасност на храните“ („Дейли Експрес“). „Акциите на «Бингам» падат с пет шилинга от отварянето на борсата“ („Файненшъл Таймс“).

След като изчете всички публикации, Вирджиния можеше само да се надява, че Робърт Бингам ще се досети кой е замислил всичко това. Какво ли не би дала да закуси тази сутрин в Мейбълторп Хол и да

слуша реакцията на Присила на злощастния инцидент. Погледна часовника си и, уверена, че Робърт вече е заминал за фабриката, вдигна телефона и набра номер в Линкълншър.

— Скъпа Присила, обаждам се само да ти кажа колко съжалявам за тази неприятна история в Бат. Какъв ужас само!

— Колко мило от твоя страна да се обадиш, скъпа — отвърна Присила. — В моменти като този човек разбира кои са истинските му приятели.

— Можеш да си сигурна, че винаги съм на линия, ако имаш нужда от нещо. Моля те, предай съчувствията ми и най-добрите ми пожелания на Робърт. Надявам се да не е разочарован, че вече не е на опашката за рицарско звание.

28.

Когато Ема зае мястото си начело на заседателната маса, всички станаха. От известно време тя с нетърпение очакваше този момент.

— Господа, позволете да открия заседанието, като съобщя на борда, че вчера цената на акциите ни достигна печелившата стойност и акционерите ни ще получат дивиденди за първи път от три години.

Чуха се одобрителни възгласи, съпроводени с усмивки на лицата на всички директори, с изключение на един.

— След като неприятностите останаха в миналото, да продължим към бъдещето. Вчера получих предварителния доклад на Министерството на транспорта за годността на „Бъкингам“. С няколко малки модификации и след завършването на изпитанията би трябвало към края на месеца да получим пълен сертификат. След получаването му корабът ще напусне Белфаст и ще отплава за Ейвънмаут. Господа, възнамерявам да проведем следващото заседание на борда на мостика на „Бъкингам“, за да можем да направим обиколка на кораба и да видим с очите си за какво сме похарчили парите на акционерите ни.

— Зная, че бордът ще се зарадва да научи също, че в началото на седмицата секретарят на компанията получи обаждане от Кларънс Хаус, че Нейно Величество кралицата майка се е съгласила да изпълни церемонията по кръщаването на кораба на двайсет и първи септември — продължи тя. — Господа, едва ли ще е преувеличение да кажа, че следващите три месеца ще бъдат сред най-натоварените в историята на компанията, тъй като въпреки огромния успех с продаването на билетите за първото пътуване, за което са останали свободни само няколко каюти, това не решава бъдещето на компанията в дългосрочен план. И тъй, готова съм да отговарям на въпросите ви. Адмирале?

— Госпожо председател, позволете първо да ви поздравя и да кажа, че макар да ни предстои още път до спокойните води, днес определено е най-радостният ден, който мога да си спомня през двайсет и двете ми години в този борд. Позволете обаче бързо да продължа с основните точки от маршрута, както се изразяваме във флота. Избрахте ли капитан от тримата кандидати, одобрени от борда?

— Да, адмирале. Окончателният ни избор е капитан Николас Търнбул от Кралския флот, който до неотдавна бе първи офицер на „Куин Мери“. Имаме голям късмет, че си осигурихме службата на такъв опитен офицер, който наред с всичко друго е роден и израснал в Бристол. Освен това разполагаме с пълния състав офицери, много от които са служили при капитан Търнбул или в Кралския флот, или по-късно в „Кюнард“.

— А останалият екипаж? — попита Анскот. — В края на краищата това е круизен кораб, а не разрушител.

— Точно така, мистър Анскот. Мисля, че ще откриете, че повечето длъжности са заети, като се започне от машинното отделение и се свърши с кухните. Все още има няколко свободни места, но тъй като имаме най-малко по десет кандидатури на ден, можем да си позволим да сме изключително взискателни при подбора си.

— Какво е съотношението екипаж пътници? — попита Добс.

За първи път на Ема ѝ се наложи да направи справка с бележките си.

— Екипажът се състои от двайсет и петима офицери, двеста и петдесет матроси, триста стюарди и обслужващ персонал, а също така корабен лекар и сестра. Корабът е разделен на три класи — първа, втора и туристическа. Има места за сто и двама пътници в първа класа, като цените за първото плаване до Ню Йорк варират от четирийсет и пет паунда за каюта до шестдесет паунда за апартамент; двеста четирийсет и две места във втора класа на цена около трийсет паунда всяко и триста и шестдесет места в туристическата класа на цена десет паунда, по трима души в каюта. Ако желаете повече подробности, мистър Добс, ще намерите всичко във втория раздел на синята папка пред вас.

— Тъй като се очаква голям интерес около церемонията по кръщаването на двайсет и първи септември и първото плаване до Ню Йорк през следващия месец — каза Фишър, — кой ще поеме връзките с пресата и обществеността?

— Спряхме се върху „Дж. Уолтър Томпсън“, които направиха най-добрата презентация — каза Ема. — Те вече уредиха екип на Би Би Си да заснеме филм за кораба по време на едно от изпитанията и направиха профил на капитан Търнбул за „Сънди Таймс“.

— По мое време никога не съм се занимавал с подобни неща — изсумтя адмиралът.

— И основателно. Тогава не искахме врагът да знае къде сме, докато сега искаме нашите пътници не само да знаят къде сме, но и да знаят, че не биха могли да се намират в по-сигурни ръце.

— Какъв процент от каютите трябва да бъде зает, за да се оправдаят разходите за едно плаване? — попита Седрик Хардкасъл, който явно не се интересуваше от рекламата и връзките с обществеността, а от крайния резултат.

— Шейсет процента, като се вземат предвид само разходите по поддръжката. Но ако искаме да си възстановим инвестираните средства в рамките на десет години, какъвто бе планът на Рос Бюканан, когато той бе председател на борда, през този период ще трябва да са заети осемдесет и шест процента от местата. Така че няма място за самодоволство, мистър Хардкасъл.

Алекс си записваше всички дати и числа, които смяташе, че ще представляват интерес за дон Педро, макар че все още нямаше представа защо те са толкова важни и какво имаше предвид дон Педро с онова „когато балонът гръмне“.

През следващия час Ема продължи да отговаря на въпроси и Алекс с огромна неохота трябваше да признае — макар че никога не би го споменал пред дон Педро — че представянето ѝ е блестящо.

След като Ема закри заседанието с думите „Ще се видим на общото годишно събрание на дваисет и четвърти август“, Алекс бързо напусна залата и излезе от сградата. Докато го гледаше от прозореца как излиза през портала, Ема си припомни за пореден път, че нито за миг не може да си позволи да прояви непредпазливост.

Алекс спря пред „Лорд Нелсън“ и тръгна към телефонната кабина с готови четири пенса.

— Корабът ще бъде кръстен от кралицата майка на дваисет и първи септември, а първото плаване до Ню Йорк все още се планира за дваисет и девети октомври.

— Ще се видим в кабинета ми утре сутринта в десет — отвърна дон Педро и връзката прекъсна.

Алекс с удоволствие би му казал поне веднъж: „Съжалявам, друже, но не става. Имам една много по-важна среща по това време“, но знаеше, че в десет часа без една минута ще бъде на Итън Скуеър 44.

Аркадия Меншгънс 24

Бридж стрийт

Бристол

Скъпа мисис Клифтън,

С голямо съжаление се налага да подам оставката си като директор в борда на „Барингтън Шипинг“. По времето, когато колегите ми гласуваха за построяването на „Бъкингъм“, Вие твърдо се противопоставихте на идеята и гласувахте против. Сега разбирам, макар и със закъснение, че преценката Ви е била основателна. Както посочихте тогава, рискуването на такава голяма част от резервите на компанията спокойно може да се превърне в решение, за което да съжаляваме.

Откакто Рос Бюканан реши, че трябва да напусне заради последвалите неуспехи (напълно основателно според мен), трябва да призная, че се борихте мъжки компанията да остане платежоспособна. Но когато съобщихте на борда, че ако искаме да възвърнем инвестициите си, трябва да пълним 86% от каютите през следващите десет години, освен ако не вдигнем цените, осъзнах, че проектът е обречен, и се опасявам, че същото се отнася и за компанията.

Естествено, надявам се да греша, тъй като би било изключително тъжно да видя как такава чудесна стара кампания като „Барингтън“ рухва или дори стига до фалит, да не дава господ. Но тъй като смятам, че това е твърде вероятно, първата ми отговорност трябва да бъде към акционерите и затова нямам друг избор, освен да подам оставката си.

Искрено Ваш,

Алекс Фишър (майор от запаса)

— И очаквате да пратя това писмо на мисис Клифтън на двайсет и първи август, само три дни преди общото годишно събрание?

— Да, точно това очаквам — каза Мартинес.

— Но ако го направя, цената на акциите ще се срина и може дори да завлече компанията.

— Бързо се ориентирате, майоре.

— Но вие инвестирахте в „Барингтън“ над два милиона паунда. Ще изгубите цяло състояние.

— Не и ако продам всичките си акции няколко дни преди да оповестите писмото пред пресата.

Алекс го гледаше втренчен.

— А — рече Мартинес, — най-сетне схванахте. Разбирам, майоре, че в личен план новината не е добра, тъй като не само ще изгубите единствения си източник на доходи, но и може да се окаже трудно да си намерите друга работа на вашата възраст.

— Меко казано — отвърна Алекс. — След като пратя това — добави той и размаха писмото пред дон Педро, — никоя компания не би помислила да ме покани в борда си. И напълно основателно.

— Затова смятам, че е справедливо — продължи дон Педро, без да обръща внимание на избухването му, — че трябва да бъдете компенсиран за лоялността ви, особено след като минахте през такъв скъп развод. Затова, майоре, смятам да ви платя пет хиляди паунда в брой, за които не е нужно да научават нито бившата ви съпруга, нито данъчните.

— Много щедро от ваша страна — каза Алекс.

— Така е. За целта обаче ще трябва да предадете това писмо на председателя на борда в петък преди заседанието, тъй като ми казаха, че съботните и неделните вестници ще проявят жив интерес към историята. Освен това трябва да сте на разположение за интервюта в петък, за да изразите безпокойството си относно бъдещето на „Барингтън“, така че когато мисис Клифтън открие общото годишно събрание в понеделник сутринта, всички журналисти да задават само един въпрос.

— Колко дълго би могла да оцелее компанията? — каза Алекс. — Но предвид обстоятелствата, дон Педро, се питам дали не бихте могли да ми дадете две хиляди аванс, а остатъка след като изпратя писмото и дам интервютата?

— Няма начин, майоре. Все още ми дължите хиляда за гласуването на жена ви.

— Мистър Мартинес, осъзнавате ли какъв удар ще бъде това за „Барингтън Шипинг“?

— Не ви плащам да ме съветвате, мистър Ледбъри, така че просто изпълнете нареждането ми. Ако не можете да го направите, ще се наложи да потърся някой, който може.

— Но има голяма вероятност да изгубите значителна сума, ако изпълня инструкциите ви дословно.

— Парите са мои, пък и в момента акциите на „Барингтън“ вървят над цената, на която ги купих, така че съм уверен, че ще си възвърна по-голямата част от сумата. В най-лошия случай може да изгубя няколко паунда.

— Но ако ми позволите да продам акциите за един по-дълъг период, да кажем месец и половина или дори два, има по-голяма вероятност да възстановя първоначалната ви инвестиция, а може би дори да ви осигуря малка печалба.

— Ще харча парите си така, както ми се харесва.

— Но дългът ми като доверено лице е да защитавам позициите на банката, особено като се има предвид, че в момента сте превишили кредита си с един милион и седемстотин трийсет и пет хиляди паунда.

— Сумата е покрита от стойността на акциите, които при сегашната цена биха ми донесли повече от два милиона.

— В такъв случай поне ми позволете да се обърна към семейство Барингтън и да попитам дали...

— В никакъв случай не бива да се свързвате с никого от семейство Барингтън или Клифтън — извика дон Педро. — Ще пуснете всичките ми акции на пазара веднага щом борсата отвори в понеделник, седемнайсети август, и ще приемете всяка цена, която се предлага тогава. Инструкциите ми едва ли могат да бъдат по-ясни.

— Къде ще бъдете на този ден, мистър Мартинес, ако ми се наложи да се свържа с вас?

— Точно там, където бихте очаквали да откриете всеки джентълмен — на лов за яребици в Шотландия. Няма да има начин да

се свържете с мен и именно това е причината да избира мястото. Толкова е затънтено, че дори не носят сутрешните вестници.

— Щом инструкциите ви са такива, мистър Мартинес, ще напиша писмо в този смисъл, така че да няма неразбирателства по-нататък. Ще ви го изпратя следобед на Итън Скуеър по куриер, за да го подпишете.

— Ще го направя с удоволствие.

— И след като трансакцията ни приключи, мистър Мартинес, може би няма да е зле да помислите дали да не прехвърлите сметката си в някоя друга банка.

— Ако все още сте запазили работата си, мистър Ледбъри, ще го направя.

29.

Сюзан паркира колата на една странична уличка и зачака. Знаеше, че поканата за официалната вечеря на полка е между 19:30 и 20:00 ч., и тъй като почетен гост щеше да бъде фелдмаршалът, бе сигурна, че Алекс няма да закъснее.

В 19:10 пред бившия ѝ семеен дом спря такси. След няколко секунди се появи Алекс. Беше с вечерен костюм с медали от три кампании. Сюзан забеляза, че вратовръзката му е накриво, а едно от копчетата на яката му липсва; не се сдържа и се разсмя, когато видя обувките без връзки, които със сигурност нямаше да изкарат цял живот. Алекс се качи на задната седалка и таксито потегли към Уелингтън Роуд.

Сюзан изчака още малко, премести колата на главната улица, слезе и отвори вратата на гаража. После паркира ягуара вътре. Според условията на развода тя трябваше да върне неговата гордост и радост, но отказа да го направи, докато той не изплати забавените месечни издръжки. Беше осребрила последния му чек сутринта, като се чудеше откъде ли е намерил парите. Адвокатът на Алекс я бе посъветвал да върне колата, докато той е на официалната вечеря. Това бе едно от малкото неща, по които двете страни имаха съгласие.

Тя слезе от колата, отвори багажника и извади макетен нож и кутия боя. Остави боята на земята, отиде отпред и заби ножа в едната гума. Отстъпи крачка и изчака съскането да спре, след което продължи със следващата. Когато и четирите гуми бяха надупчени, насочи вниманието си към боята.

Отвори кутията, изправи се на пръсти и бавно изля гъстата течност на покрива на колата. След като се убеди, че в кутията не е останала нито капка, отстъпи назад и се наслади на начина, по който боята бавно се стича от двете страни и по предното и задното стъкло. Би трябвало да е изсъхнала преди Алекс да се прибере от вечерята. Сюзан бе посветила доста време на избора на подходящия цвят, който най-добре ще отива на яркозеленото, и накрая се спря на лилавия. Резултатът се оказа по-приятен, отколкото беше очаквала.

Майка ѝ беше прекарала часове над изписаните с дребен шрифт условия на развода и бе посочила, че Сюзан трябва да върне колата, но без да се казва в какво точно състояние.

Мина известно време преди Сюзан да се застави да излезе от гаража и да се качи на третия етаж, където смяташе да остави ключовете от колата на бюрото в кабинета му. Единственото ѝ разочарование бе, че няма да може да види физиономията на Алекс, когато отвори вратата на гаража на сутринта.

Влезе в апартамента със стария си ключ, довольна, че Алекс не е сменил бравата. Отиде в кабинета му и хвърли ключовете на бюрото. Канеше се да си тръгне, когато видя някакво писмо с характерния му почерк. Любопитството ѝ надделя. Тя се наведе и бързо прочете поверителното съобщение, после седна на стола му и го прочете още веднъж, този път по-бавно. Не можеше да повярва, че Алекс е готов да жертва мястото си в борда на „Барингтън“ от принципи съображения. В края на краищата той нямаше никакви принципи и мястото в борда бе единственият му източник на доходи, освен мизерната военна пенсия. От какво смяташе да живее? И най-вече как щеше да изплаща месечната ѝ издръжка без редовната си заплата?

Прочете писмото за трети път, като се питаше дали не пропуска нещо. Не можеше да разбере защо носи дата 21 август. Ако искаш да подадеш оставка по принципи съображения, защо да чакаш две седмици, преди ясно да изразиш позицията си?

Когато Сюзан се върна в Бърнам он Сий, без да е проумяла на какво е попаднала, Алекс все още слушаше внимателно фелдмаршала.

Себастиан вървеше бавно по Бонд стрийт, възхищаваше се на различните луксозни стоки по витрините и се чудеше дали някога ще може да си позволи някоя от тях.

Мистър Хардкасл неотдавна му беше повишил заплата. Себастиан вече изкарваше по 20 паунда седмично, което го правеше „човек, правец по хилядарка годишно“, както се изразяваха в Сити. Освен това имаше и нова длъжност, младши директор — не че титлите означаваха нещо в банковия свят, освен ако не си председател на борда.

В далечината забеляза полюшваща се на вятъра табела — „Галерия за изящни изкуства Агню, основана 1817 г.“. Никога не бе влизал в частна художествена галерия и дори не беше сигурен дали са отворени за широката публика. Беше посещавал Кралската академия, „Тейт“ и Националната галерия с Джесика, която не спираше да говори нито за миг, докато го мъкнеше из залите. Понякога направо го подлудяваше. Сега му се искаше да е до него и да го подлудява. Не минаваше нито ден, нито час, без да чувства липсата ѝ.

Отвори вратата на галерията и влезе. За момент остана да стои и да оглежда просторното помещение, чиито стени бяха покрити с великолепни картини, някои от които разпозна — Констабъл, Мънингс и Стъбс.

И внезапно тя се появи от нищото, по-прекрасна от първия път, когато я видя онази вечер в „Слейд“, когато Джесика отнесе всички награди в деня на завършването.

Докато вървеше към него, гърлото му пресъхна. Как се обръща човек към богиня? Бе с жълта рокля, проста, но елегантна, а косата ѝ бе в онзи нюанс на естественото русо, за който всяка жена, освен шведка, би платила цяло състояние — и мнозина го правеха. Днес косата ѝ беше прибрана в официална и професионална прическа, а не падаше на голите ѝ рамене както предишния път. Себастиан искаше да ѝ каже, че не е дошъл да гледа картините, а просто да я види. Ама че хилаво обяснение. Дори не беше истина.

— Мога ли да ви помогна? — попита тя.

Първата изненада бе, че е американка — ясно си личеше, че не е дъщеря на мистър Агню, както беше предположил първоначално.

— Да — каза той. — Питам се дали нямате картини на Джесика Клифтън?

Тя като че ли се изненада, но се усмихна.

— Да, имаме. Бихте ли ме последвали?

„До края на света.“ Още по-жалък отговор, за който се радваше, че не е изрекъл на глас. Някои мъже си мислят, че една жена може да бъде също толкова прекрасна и когато вървиш зад нея. На Себастиан изобщо не му пукаше, докато я следваше надолу към друго голямо помещение, пълно със също толкова хипнотизиращи картини. Благодарение на Джесика разпозна Мане, Тисо и любимата ѝ художничка Берта Моризо. Ако беше тук, нямаше да спре да бърби.

Богинята отключи една врата, която Себастиан не беше забелязал и която водеше към по-малка странична стая. Той влезе след нея и видя, че стаята е пълна с редици подвижни рафтове. Тя избра един, дръпна го и разкри страната, посветена на маслените картини на Джесика. Себастиан впери поглед в деветте спечелили награди творби от изложбата по случай завършването, както и в дузината графики и акварели, които не бе виждал никога, но които бяха също толкова грабващи. За момент изпита въодушевление, след което краката му се подкосиха. Той се хвана за рафта, за да се задържи.

— Добре ли сте? — попита тя, а професионалният ѝ тон се смени с по-мек и загрижен.

— Ужасно съжалявам.

— Защо не поседнете? — предложи тя, взе един стол и го сложи зад него.

Себастиан седна, тя хвана ръката му, сякаш е старец, и на него изведнъж му се прииска да не го пуска. Защо мъжете се влюбват толкова бързо и безпомощно, а жените са много по-предпазливи и разумни?

— Ще ви донеса вода — каза тя и го остави, преди да успее да ѝ отговори.

Себастиан отново погледна картините на Джесика, като се мъчеше да реши дали има любима и се питаше дали може да си я позволи, ако я открие. После тя се появи с чаша вода, следвана от възрастен мъж, когото Себастиан помнеше от вечерта в „Слейд“.

— Добро утро, мистър Агню — каза той и стана.

Собственикът на галерията го погледна изненадан. Явно не го беше познал.

— Срегнахме се в „Слейд“, сър, когато дойдохте на церемонията по случай завършването.

Агню отново го изгледа озадачено, но после се сети.

— А, да, спомних си. Вие сте братът на Джесика.

Себастиан се почувства пълен глупак, докато сядаше и отпускаше глава върху ръцете си. Тя пристъпи до него и сложи ръка на рамото му.

— Джесика беше най-прекрасният човек, когото съм срещала — каза му тя. — Ужасно съжалявам.

— А аз съжалявам, че се представих като такъв глупак. Искях само да разбера дали продават нейни картини.

— Всичко в тази галерия се продава — каза Агню, като се мъчеше да разведри обстановката.

— Колко струват те?

— Всичките ли?

— Всичките.

— Не съм ги оценил все още, тъй като се надявахме Джесика да стане един от редовните художници на галерията, но за съжаление... Зная какво ми струваха. Петдесет и осем паунда.

— А каква е реалната им цена?

— Толкова, колкото е готов да плати купувачът — отвърна Агню.

— Бих дал всяко свое пени, за да се сдобия с тях.

Мистър Агню го погледна с надежда.

— И колко точно са всичките ви пенита, мистър Клифтън?

— Проверих банковата си сметка тази сутрин, защото знаех, че ще дойда тук. — Двамата го зяпнаха. — Имам четирийсет и шест паунда, дванайсет шилинга и шест пенса, но тъй като работя в банката, имам право на овърдрафт.

— В такъв случай цената е четирийсет и шест паунда, дванайсет шилинга и шест пенса, мистър Клифтън.

Ако имаше някой, който изглеждаше по-изненадан и от Себастиан, това бе асистентката, която никога не бе виждала мистър Агню да продава картина на по-ниска цена от онази, на която я е купил.

— Но при едно условие.

Себастиан се зачуди дали собственикът не е размислил.

— И какво е то, сър?

— Ако някога решите да продадете някои от картините на сестра ви, първо трябва да ги предложите на мен на същата цена, за която сте ги купили.

— Разбрахме се, сър — каза Себастиан, докато си стискаха ръцете. — Но никога не бих ги продал — добави той. — Никога.

— В такъв случай ще помоля мис Съливан да напише фактура за четирийсет и шест паунда, дванайсет шилинга и шест пенса. — Тя кимна и излезе. — Нямам желание отново да ви разплаквам, млади

човече, но в моята професия човек се смята за късметлия, ако успее да попадне на талант като Джесика два, може би три пъти в живота си.

— Много мило от ваша страна, сър — отвърна Себастиан, докато мис Съливан се връщаше с кочана фактури.

— Моля да ме извините — каза мистър Агню. — Следващата седмица организирам голяма изложба, а още не съм приключил с оценяването.

Себастиан седна и написа чек за 46 паунда, 12 шилинга и 6 пенса, откъсна го и го подаде на асистентката.

— Ако имах толкова пари, аз също щях да ги купя — каза тя. — О, ужасно съжалявам — побърза да добави, когато Себастиан сведе глава. — Сега ли ще ги вземете, сър, или ще се върнете по-късно?

— Ще дойда утре, стига, разбира се, да работите в събота.

— Да, работим — каза тя. — Но аз имам няколко почивни дни, така че ще помоля мисис Кларк да ви обслужи.

— Кога се връщате на работа?

— В четвъртък.

— Тогава ще дойда в четвъртък сутринта.

Тя се усмихна, този път по различен начин, след което го поведе обратно горе. Едва сега Себастиан видя за първи път статуята, поставена в ъгъла на галерията.

— „Мислителят“ — каза той.

Тя кимна.

— Някои казват, че това е най-великата творба на Роден. Знаете ли, че първоначалното ѝ име било „Поетът“?

Тя го погледна с изненада.

— И ако не ме лъже паметта, ако отливката е направена приживе, тя би трябвало да е дело на Алекс Рудие.

— Сега вече парадирате с познанията си.

— Виновен — призна Себастиан. — Но имам основания да си спомням точно тази творба.

— Джесика ли?

— Не, този път не. Мога ли да попитам за номера на отливката?

— Пети от общо девет.

Себастиан се опита да запази спокойствие, тъй като трябваше да научи отговорите на още някои въпроси, но не искаше да буди подозрения.

— Кой е бил предишният собственик? — попита той.

— Нямам представа. В каталога е записана като собственост на джентълмен.

— Какво означава това?

— Че въпросният джентълмен не иска да се разчува, че разпродава колекцията си. Имаме много подобни клиенти, наричаме ги СРД — смърт, развод и дълг. Но трябва да ви предупредя, че няма да успеете да убедите мистър Агню да ви продаде „Мислителя“ за четирийсет и шест паунда, дванайсет шилинга и шест пенса.

Себастиан се разсмя.

— Каква е цената? — попита той, докосвайки сгънатата дясна ръка на статуята.

— Мистър Агню още не е приключил с оценяването на колекцията, но ако желаете, мога да ви дам каталог и покана за частния оглед на седемнайсети август.

— Благодаря — каза Себастиан, докато вземаше каталога. — Очаквам с нетърпение да ви видя отново в четвъртък.

Тя се усмихна.

— Освен ако... — Той се поколеба, но тя не му помогна. — Освен ако не се съгласите да вечеряме заедно утре вечер?

— Предложението е неустойимо — каза тя. — Но по-добре аз да избира ресторанта.

— Защо?

— Защото зная колко пари са останали в банковата ви сметка.

30.

— Но защо му е да продава колекцията си? — учуди се Седрик.

— Явно му трябват пари.

— Това е ясно, Себ, но не мога да разбера *защо* му трябват парите. — Седрик продължи да прелиства страниците на каталога, но така и не намери отговор, докато не стигна до „Панаир при Ермитаж край Понтоаз“ на Камий Писаро на задната страница. — Може би е време да поискам една услуга.

— Какво имате предвид?

— Кого, не какво — каза Седрик. — Мистър Стивън Ледбъри, управителят на „Мидланд Банк“, Сейнт Джеймс.

— Защо точно той? — попита Себастиан.

— Той е банкерът на Мартинес.

— Откъде знаете?

— Когато седиш до майор Фишър на заседанията на борда в продължение на повече от пет години, можеш да научиш страшно много неща, стига да си търпелив и да си готов да слушаш един самотник. — Седрик звънна на секретарката си. — Бихте ли ме свързали със Стивън Ледбъри от „Мидланд“? — После се обърна отново към Себастиан. — Откакто открих, че Ледбъри е банкер на Мартинес, му подхвърлям по някой и друг кокал. Може би е време да ми върне един от тях.

Телефонът на бюрото му иззвъня.

— Мистър Ледбъри на първа линия.

— Благодаря — каза Седрик и изчака прещракването, след което включи спикърфона. — Добър ден, Стивън.

— Добър ден, Седрик. Какво мога да направя за вас?

— По-скоро какво аз мога да направя за вас, стари друже.

— Някаква новина ли? — с надежда попита Ледбъри.

— По-скоро е от категорията „да си покриеш гърба“. Чувам, че един от не особено здравословните ви клиенти разпродава художествената си колекция в галерия „Агню“ на Бонд стрийт. Тъй като в каталога творбите са описани като „собственост на

джентълмен“, което е погрешно определение във всяко едно отношение, предполагам, че поради една или друга причина той не иска да научавате за това.

— Какво ви кара да смятате, че въпросният джентълмен има сметка в централния клон на Уест Енд?

— Седя до представителя му в борда на „Барингтън Шипинг“.

Последва дълга пауза. Накрая Ледбъри каза:

— А, значи казвате, че е обявил за продан цялата си колекция в „Агню“?

— От Мане до Роден. Каталогът в момента е пред мен и направо не мога да повярвам, че по стените на дома му на Итън Скуеър е останало нещо. Желаете ли да ви пратя каталога?

— Не, не си правете труда, Седрик. „Агню“ е само на двеста метра по улицата, така че ще се отбия и ще го взема лично. Много мило, че ме уведомихте. Отново съм ви длъжник. Ако мога да се отплатя по някакъв начин...

— Ами като го споменавате, Стивън, мога да ви помоля за една малка услуга, щом така и така се чуваме по телефона.

— Само кажете.

— Ако вашият „джентълмен“ реши да се освободи от акциите си на „Барингтън Шипинг“, имам клиент, който може да прояви интерес.

Последва нова дълга пауза, след която Ледбъри попита:

— Този клиент по някаква случайност да е член на семействата Барингтън или Клифтън?

— Не, не ги представлявам. Мисля, че тяхната банка е „Барклис“ в Бристол, докато моят клиент е от Северна Англия.

Отново дълго мълчание.

— Къде ще бъдете в девет часа в понеделник, седемнайсети август?

— В кабинета си — отвърна Седрик.

— Добре, може пък да ви звънна в девет и една минута и евентуално да върна няколко услуги.

— Браво на вас, Стивън. А сега на по-важни теми — какъв е хендикапът ви на голф?

— Все още единайсет, но имам чувството, че ще бъде дванайсет в началото на следващия сезон. Не ставам по-млад.

— За всички ни се отнася — отвърна Седрик. — Направете добра тренировка през уикенда и с нетърпение очаквам да се чуем отново... — той погледна календара — след десет дни. — Натисна копчето отстрани на апарата и погледна младшия директор. — Кажете ми какво научи от това, Себ.

— Че Мартинес може да пусне всичките си акции на „Барингтън“ на пазара в девет часа на седемнайсети август.

— Точно една седмица преди майка ти да открие общото годишно събрание.

— Ох, по дяволите — изпъшка Себастиан.

— Радвам се, че се сети какво е намислил Мартинес. Но никога не забравяй, че от всеки разговор, колкото и незначителен да изглежда, можеш да получиш информацията, която търсиш. Мистър Ледбъри беше така добър да ми предостави две такива скъпоценни перли.

— Каква е първата?

Седрик погледна бележника си и прочете на глас:

— „Не си правете труда, Седрик. «Агню» е само на двеста метра по улицата, така че ще се отбия и ще го взема лично.“ Какво ни казва това?

— Че не е имал представа, че Мартинес продава колекцията си.

— Да, това със сигурност, но и нещо по-важно — че поради някаква причина фактът, че продава, го безпокои, в противен случай щеше да прати човек от екипа си да вземе каталога. Но не. „Ще го взема лично.“

— А втората перла?

— Попита ме дали банката представлява семействата Клифтън или Барингтън.

— Какво значение има това?

— Ако бях казал да, разговорът щеше да приключи на мига. Сигурен съм, че Ледбъри е получил инструкции да пусне на пазара акциите, но не и да ги продава на член на семейството.

— Това важно ли е?

— Мартинес явно не иска семейството да е наясно с действията му. Очевидно се надява да възвърне по-голямата част от инвестициите си в „Барингтън“ в навечерието на общото годишно събрание и като че ли е сигурен, че когато дойде време за него, цената на акциите ще се е сринала, без да му се налага да губи твърде много свои пари. Ако

прецени момента внимателно, всеки акционер ще се опитва да се отърве от акциите си на „Барингтън“, което със сигурност ще докара на заседанието глутница журналисти, желаещи да научат дали компанията не е изправена пред банкрут. В такъв случай новина номер едно няма да бъде кръщаването на „Бъкингъм“ от кралицата майка.

— Можем ли да направим нещо, за да предотвратим това? — попита Себастиан.

— Да, но по отношение на времето трябва да сме по-точни дори от Мартинес.

— Нещо не ми се връзва напълно. Щом изглежда вероятно Мартинес да върне повечето си пари при продажбата на акциите, защо му трябва да продава и колекцията си?

— Съгласен съм, че това е загадка. И имам чувството, че ако я решим, всичко друго ще си дойде на мястото. Възможно е също да намерим още едно-две парчета от пъзела, ако поразпиташ младата дама, която ще водиш на вечеря утре. Но не забравяй какво ти казах току-що — непредпазливият коментар често се оказва толкова важен, колкото е отговорът на пряко зададен въпрос. Между другото, как се казва младата дама?

— Не зная — отвърна Себастиан.

Сюзан Фишър седеше на петия ред на претъпканата зала и внимателно слушаше речта на Ема Клифтън за живота ѝ като председател на борда на голяма корабна компания, изнасяна на годишната среща на Асоциацията на питомките на „Ред Мейдс“. Макар че Ема все още изглеждаше чудесно, Сюзан видя, че около очите ѝ са започнали да се появяват малки бръчки и че гъстата ѝ черна коса, за която ѝ завиждаха съученичките ѝ, се нуждае от малко помощ, за да запази естествения си блясък и да не разкрива пораженията, нанесени от мъката и напрежението.

Сюзан винаги идваше на събиранията на някогашните съученички и чакаше с особено нетърпение точно тази среща, тъй като беше голяма почитателка на Ема Барингтън, откакто я помнеше. Тя бе първенец, беше спечелила място в Оксфорд и бе станала първата жена председател на борда на публична компания.

Едно нещо в речта на Ема обаче я озадачаваше. Писмото с оставката на Алекс предполагаше, че компанията е взела поредица лоши решения и може да се изправи пред банкрут, докато Ема оставяше впечатлението, че първата продажба на билети за „Бъкингъм“ е безпрецедентен успех и че бъдещето пред „Барингтън“ е светло. Не можеше и двете неща да са верни и Сюзан изобщо не се съмняваше в кое от тях ѝ се иска да вярва.

По време на приема след речта ѝ бе невъзможно да приближи до Ема, тъй като тя бе заобиколена от стари приятелки и нови почитателки. Сюзан не си направи труда да чака на опашка, а реши да се види с някои от връстниците си. Всеки път, когато се повдигаше темата, тя се опитваше да избягва въпросите за Алекс. След около час реши да си тръгне, тъй като бе обещала да се върне у дома навреме, за да приготи вечеря на майка си. Тъкмо излизаше от залата, когато някой зад нея каза:

— Здравей, Сюзан.

Тя се обърна и видя Ема Барингтън да върви към нея.

— Не бих могла да произнеса тази реч, ако не беше ти. Постъпката ти беше много храбра, защото мога само да си представя какво ли е имал да ти каже Алекс, когато се е прибрал у дома онзи следобед.

— Не изчаках да разбера — каза Сюзан. — Вече бях решила да го напусна. И сега, когато зная колко добре се справя компанията, съм още по-доволна, че те подкрепих.

— Все още ни чакат шест месеца изпитания — призна Ема, — но ако минем през това, ще се чувствам много по-уверена.

— Сигурна съм, че ще се справите — рече Сюзан. — Мога само да съжалявам, че Алекс обмисля да подаде оставка в такъв важен момент от историята на компанията.

Ема тъкмо се канеше да се качи в колата си, но се закова на място и се обърна към нея.

— Алекс обмисля да подаде оставка ли?

— Предположих, че знаеш.

— Нямах представа — каза Ема. — Кога ти го каза?

— Не ми е казвал. Случайно видях писмото на бюрото му и останах изненадана, защото зная, че му харесва да е в борда. Но тъй

като писмото носеше дата двајсет и първи август, може би все още не е решил окончателно.

— Май ще е по-добре да поговоря с него.

— Не, моля те, недей — замоли се Сюзан. — Писмото не е било предназначено за моите очи.

— Тогава ще си остане между нас. Но все пак, можеш ли да си спомниш причините, поради които се оттегля?

— Не си спомням точните думи, но беше нещо в смисъл, че основният му дълг е към акционерите и че е въпрос на принцип някой да им каже, че компанията може би е изправена пред банкрут. Но след като чух речта ти, това ми се струва безсмислено.

— Кога ще се видиш отново с Алекс?

— Надявам се, че никога — каза Сюзан.

— Тогава може ли разговорът да си остане между нас?

— Да, моля. Не искам да научава, че съм ти казала за писмото.

— И аз — рече Ема.

— Къде ще бъдете в девет сутринта в понеделник, седемнайсети?

— Където можете да ме намерите всяка сутрин в девет: следя двете хиляди буркана рибен пастет, излизащи всеки час от фабриката. Но все пак къде искате да бъда?

— По-близо до някой телефон, защото ще се обадя да ви посъветвам да направите значителна инвестиция в една корабна компания.

— Значи малкият ви план сработва.

— Все още не съм — отвърна Седрик. — Трябва да се направят някои фини настройки, но дори след това ще трябва да внимавам с уцелването на подходящия момент.

— Ако го направя, това ще ядоса ли лейди Вирджиния?

— Направо ще посинее, драги.

Бингам се разсмя.

— В такъв случай ще стоя до телефона в девет без една в понеделник — той погледна работния си календар, — седемнайсети август.

— Да не би да поръча най-евтиното нещо от менюто, защото аз плащам сметката?

— Разбира се, че не — каза Себастиан. — Доматената супа и марулята винаги са ми били любими.

— Тогава нека опитам да позная какво още ти е любимо — каза Саманта и погледна сервитьора. — Сан Даниел с пъпеш и бифтек и за двама ни.

— Как ще желаете бифтека, мадам?

— Средно опечен, ако обичате.

— А вие, сър?

— Как ще желая бифтека си, мадам? — имитира Себастиан и й се усмихна.

— За него също средно опечен.

— И тъй...

— Как...

— Не, първо ти — каза тя.

— И тъй, какво води едно американско момиче в Лондон?

— Баща ми прави дипломатическа кариера и неотдавна беше назначен тук, така че реших, че ще е забавно да прекарам една година в Лондон.

— А майка ти с какво се занимава, Саманта?

— Сам. Всички освен майка ми ме наричат Сам. Баща ми се надявал да съм момче.

— Е, претърпял е зрелищен провал.

— Това вече е флирт.

— Е, с какво се занимава майка ти? — повтори Себастиан.

— Тя е старомодна, просто се грижи за баща ми.

— Надявам се да намеря някоя като нея.

— Желая ти късмет.

— Защо художествена галерия?

— Учих история на изкуството в Джорджтаун и след завършването реших да си взема една година почивка.

— И какво смяташ да правиш от тук нататък?

— Ще започна да работя по дисертацията си през септември.

— На каква тема?

— „Рубенс — художник или дипломат?“

— Не е ли бил и двете?

— Ще се наложи да почакаш две години, за да разбереш.

— В кой университет? — попита Себастиан с надеждата, че тя няма да се връща в Америка след няколко седмици.

— В Лондон или Принстън. Предложиха ми място и в двата, но все още не съм решила. А ти?

— Не ми предложиха място в нито един от двата.

— Не, глупчо, ти какво правиш?

— Започнах в банката след една година почивка — каза той, докато сервитьорът поставяше пред тях две чинии с шунка и пъпеш.

— Значи не си продължил в университет?

— Дълга история — каза Себастиан. — Може би друг път ще ти разкажа — добави, докато я чакаше да вдигне ножа и вилицата си.

— А, значи си сигурен, че ще има друг път.

— Абсолютно. Трябва да мина през галерията в четвъртък да взема картините на Джес, а в понеделник по твоя покана ще бъда на представянето на колекцията на неизвестния джентълмен. Или вече е известен?

— Не, единствено мистър Агню знае кой е. Мога само да ти кажа, че няма да присъства на откриването.

— Явно не иска никой да научава кой е.

— Или къде е — каза Сам. — Дори не мога да се свържа с него и да му кажа как е минало откриването, защото щял да отсъства за няколко дни. Отивал на лов в Шотландия.

— Става все по-любопитно и по-любопитно — каза Себастиан, докато вдигаха празните им чинии.

— А баща ти с какво се занимава? — попита тя.

— Разказва разни безкрайни истории.

— Това не се ли отнася за повечето мъже?

— Да, но на него му плащат.

— В такъв случай явно е много успешен.

— Номер едно в списъка на бестселъри на „Ню Йорк Таймс“ — гордо каза Себастиан.

— Хари Клифтън, разбира се!

— Нима си чела книгите на баща ми?

— Не, признавам, че не съм, но майка ми направо ги поглъща. Дори ѝ подарих „Уилям Уоруик и двуострият меч“ за Коледа — каза

тя, докато им поднасяха бифтеците. — По дяволите! Забравих да поръчам вино.

— И вода става — успокой я Себастиан.

Сам игнорира думите му и каза на сервитьора:

— Половин бутилка фльори.

— Ама че си деспотична.

— Защо винаги наричат някоя жена деспотична, а мъжът, който прави същото, се смята за решителен, властен и проявяващ лидерски качества?

— Ти си феминистка?

— И защо да не съм след онова, което вие сте сторили през последните хиляда години? — отвърна Саманта.

— Случайно да си чела „Укротяване на опърничавата“? — попита Себ и се ухили.

— Написана от мъж преди четиристотин години, когато на жените дори не им разрешавали да играят главната роля. А ако Кейт бе жива днес, сигурно щеше да е премиер.

Себастиан избухна в смях.

— Трябва да те запозная с майка си, Саманта. Тя е също толкова деспотична... извинявай, решителна като теб.

— Казах ти, че само майка ми ме нарича Саманта. И баща ми, когато ми е ядосан.

— Майка ти вече ми харесва.

— А твоята майка?

— Обожавам я.

— Не, глупчо, тя с какво се занимава?

— Работи в една корабна компания.

— Звучи интересно. Какво по-точно?

— Работи в кабинета на председателя на борда — каза той, докато Саманта опитваше виното.

— Точно както го искаше той — каза на сервитьора, който напълни чашите им, и вдигна своята. — Как казват англичаните?

— Наздраве — отвърна Себастиан. — А американците?

— За теб, хлапе.

— Ако искаше да се направиш на Хъмфри Богарт, опитът беше ужасен.

— Е, разкажи ми за Джесика. Винаги ли е било очевидно колко е талантилива?

— Всъщност не, защото поначало нямаше с кого да се сравнява. Е, поне докато не влезе в „Слейд“.

— Не мисля, че и тогава нещата са се променили — отбеляза Сам.

— Винаги ли си се интересувала от изкуство?

— Отначало исках да стана художничка, но боговете решиха друго. Винаги ли си искал да станеш банкер?

— Не. Смятах да вляза в дипломатическия корпус като баща ти, но не се получи.

Сервитьорът се появи отново и попита, докато вземаше празните им чинии:

— Желаете ли десерт, мадам?

— Не, благодаря — каза Себастиан. — Не може да си го позволи.

— Но аз бих искала...

— Тя би искала сметката — каза Себастиан.

— Да, сър.

— А сега кой е деспотичен? — попита Саманта.

— Не мислиш ли, че разговорите на първите срещи са шантави?

— Това първа среща ли е?

— Надявам се — каза Себастиан и се зачуди дали ще посмее да докосне ръката ѝ.

Саманта му се усмихна толкова топло, че той се престраши да попита:

— Мога ли да ти задам един личен въпрос?

— Разбира се, Себ.

— Имаш ли си приятел.

— Да, имам — доста сериозно отвърна тя.

Себастиан не бе в състояние да скрие разочарованието си.

— Разкажи ми за него — смотолеве той, докато сервитьорът се връщаше със сметката.

— Ще дойде в галерията в четвъртък да вземе едни картини. Освен това го поканих на откриването на изложбата на Тайнствения колекционер следващия понеделник. И се надявам, че дотогава ще има достатъчно в банковата си сметка, за да ме покани той на вечеря.

Себастиан се изчерви, докато тя подаваше на сервитьора два паунда.

— Задръжете рестото.

— За първи път ми е — призна Себастиан.

Саманта се усмихна, протегна ръка през масата и докосна неговата.

— И на мен.

СЕБАСТИАН КЛИФТЪН
1964

31.

Неделя вечерта

Седрик огледа масата, но не заговори, докато всички не седнаха.

— Съжалявам, че ви свиках толкова спешно, но Мартинес не ми остави друг избор. — Всички изведнъж застанаха нащрек. — Имам основания да смятам — продължи той, — че Мартинес планира да пусне за продажба всичките си акции в „Барингтън“, когато фондовата борса започне работната си седмица утре. Надява се да възвърне колкото се може повече от първоначалната си инвестиция, докато цената на акциите е висока, и в същото време да постави компанията на колене. Предприема тази стъпка точно една седмица преди общото годишно събрание, точно когато се нуждаем най-много от публично доверие. Ако успее да изпълни замисъла си, „Барингтън“ може да банкрутира само за дни.

— Това законно ли е? — попита Хари.

Седрик се обърна към сина си, който седеше от дясната му страна.

— Той ще наруши закона само ако смята да изкупи акциите обратно на по-ниска цена — каза Арнолд. — Но очевидно планът му не е такъв.

— Но възможно ли е цената на акциите наистина да бъде ударена толкова лошо? В края на краищата той е единственият, който пуска дяла си на пазара.

— Ако всеки акционер, имащ представител в борда на компания, пусне повече от милион акции на пазара без предупреждение или обяснения, в Сити ще предположат най-лошото и всички ще се втурнат да се отърват от своите акции. Цената им може да падне двойно за часове и дори за минути. — Седрик замълча, за да вникнат в думите му, след което добави: — Ние обаче все още не сме победени, тъй като имаме преимущество.

— И какво е то? — попита Ема, като се мъчеше да запази спокойствие.

— Знаем точно какво е намислил, затова можем да го изиграем в собствената му игра. Но ако искаме да го направим, ще трябва да действаме бързо и можем да се надяваме на успех само ако всички около тази маса са склонни да приемат препоръките ми и рисковете, които вървят с тях.

— Преди да ни кажете какво имате предвид — рече Ема, — трябва да ви предупредя, че това не е единственото, което Мартинес е планирал за тази седмица. — Седрик я погледна изненадано. — Алекс Фишър ще подаде оставка от борда в петък, само три дни преди общото годишно събрание.

— Толкова лошо ли е това? — попита Джайлс. — В края на краищата Фишър никога не е подкрепял нито теб, нито компанията.

— При нормални обстоятелства щях да се съглася с теб, Джайлс, но в писмото си, което още не съм получила, макар да знам, че ще бъде от петък, Фишър твърди, че е бил оставен без друг избор, освен да подаде оставка, тъй като смята, че компанията е изправена пред банкрут и че негов дълг е да защити интересите на акционерите.

— Това ще е първата му подобна проява — отбеляза Джайлс. — Във всеки случай това просто не е вярно и би трябвало лесно да бъде опровергано.

— Така си мислиш, Джайлс — рече Ема. — Колко от колегите ти в Камарата на общините продължават да вярват, че си получил инфаркт в Брюксел, въпреки че го отрече хиляда пъти?

Джайлс не отговори.

— Откъде знаете, че Фишър ще подава оставка, щом не сте получили писмото? — попита Седрик.

— Не мога да отговоря на този въпрос, но ви уверявам, че източникът ми е абсолютно сигурен.

— Значи Мартинес смята да ни удари в понеделник, когато пусне за продажба акциите си — каза Седрик. — И след това да нанесе втори удар в петък с оставката на Фишър.

— Което ще ни остави без друг избор, освен да отложим церемонията по кръщаването с кралицата майка, да не говорим за датата на първото плаване — каза Ема.

— Гейм, сет и мач за Мартинес — обади се Себастиан.

— Как ще ни посъветвате да постъпим, Седрик? — попита Ема, без да обръща внимание на коментара на сина си.

— Да го изритаме в топките — каза Джайлс. — За предпочитане когато не гледа.

— Аз самият едва ли бих могъл да се изразя по-добре — каза Седрик. — И, честно казано, имах наум точно това. Да приемем, че Мартинес смята да пусне на пазара всичките си акции след осем дни и четири дни по-късно да продължи с оставката на Фишър, като с този двоен удар се надява да събори компанията и да принуди Ема да се оттегли. За да предотвратим това, трябва да нанесем първия удар, при това да го нанесем мръснишки и там, където най-малко очаква. Ето защо смятам да продам всичките си триста и осемдесет хиляди акции този петък, на всяка цена, която ми се предложи.

— Но как ще ни помогне това? — попита Джайлс.

— Надявам се това да доведе до падане на цената на акциите до понеделник, така че когато пусне своите в девет часа сутринта, Мартинес да изгуби цяло състояние. И точно тогава възнамерявам да го сритам в топките, защото вече имам купувач, готов да изкупи неговите милион акции на новата ниска цена, така че те да не бъдат на пазара за повече от няколко минути.

— Това ли е човекът, когото не познаваме, но който мрази Мартинес не по-малко от нас? — попита Хари.

Арнолд Хардкасл постави ръка върху ръката на баща си и прошепна:

— Не отговаряй на този въпрос, тате.

— Дори да успеете да го направите — каза Ема, — все пак ще се наложи седмица по-късно да обясня на пресата и акционерите на общото годишно събрание защо цената на акциите е паднала.

— Не и ако аз се върна на пазара веднага щом акциите на Мартинес са изкупени и не започна да купувам агресивно и спра едва когато цената се върне на сегашните си нива.

— Но нали казахте, че е незаконно.

— Когато казах „аз“, имах предвид...

— Нито дума повече, тате — твърдо се намеси Арнолд.

— Но ако Мартинес открие какво сте замислили... — започна Ема.

— Няма да позволим да научава, защото ще действаме по неговия график, както ще обясни Себ — каза Седрик.

Себастиан стана от мястото си и се обърна към първата си и най-сериозна аудитория в Уест Енд.

— Мартинес смята да прекара уикенда в лов на яребици в Шотландия и няма да се върне в Лондон до вторник сутринта.

— Откъде си сигурен в това, Себ? — попита баща му.

— Цялата му колекция произведения на изкуството ще бъде обявена за продан в „Агню“ в понеделник вечерта, а той е казал на собственика на галерията, че няма да може да присъства на откриването, тъй като няма да е в града.

— Вижда ми се странно, че не иска да е в града в деня, в който ще се отърве от всичките си акции и продава колекцията си — каза Ема.

— Лесно може да се обясни — каза Седрик. — Ако „Барингтън“ изглежда загазила, той ще иска да е колкото се може по-далеч, за предпочитане някъде, където никой няма да може да се свърже с него, и ще остави вас на лаещата преса и разгневените акционери.

— Знаем ли къде точно в Шотландия ще се намира? — попита Джайлс.

— Засега не — каза Седрик. — Снощи обаче се обадох на Рос Бюканан. Той самият е първокласен ловец и ми каза, че има не повече от шест хотела и ловни хижи северно от границата, които Мартинес би сметнал за достатъчно добри за него, за да отпразнува славната си победа. Рос смята да прекара следващите два дни в обикаляне на всички тях, докато не открие къде точно си е направил резервация Мартинес.

— Ние можем ли да помогнем с нещо? — попита Хари.

— Просто се дръжте нормално. Особено вие, Ема. Трябва да давате вид, че се готвите за общото годишно събрание и пускането на „Бъкингъм“ на вода. Оставете фината настройка на операцията на Себ и мен.

— Но дори да успеете да изпълните номера с акциите, това пак не решава проблема с оставката на Фишър — каза Джайлс.

— Вече задействах план за справяне с Фишър.

Всички го погледнаха с очакване.

— Няма да ни кажете какво сте замислили, нали? — каза накрая Ема.

— Няма — отвърна Седрик. — Моят юрист — добави той и докосна ръката на сина си — ме посъветва да не го правя.

32.

Вторник следобед

Седрик вдигна телефона и веднага позна леко заваления шотландски акцент.

— Мартинес е направил резервация в „Гленливън Лодж“ от петък, четиринайсети, до понеделник, седемнайсети.

— Мястото изглежда доста отдалечено.

— Насред нищото е.

— Какво друго открихте?

— Посещава „Гленливън“ със синовете си два пъти годишно, през март и през август. Винаги резервират едни и същи три стаи на втория етаж и се хранят в апартамента на дон Педро, никога в трапезарията.

— Разбрахте ли кога ги очакват?

— Да. Ще пътуват със спален вагон четвъртък срещу петък и шофьорът на хотела ще ги вземе в пет и половина сутринта. Ще пристигнат в „Гленливън“ за закуска. Мартинес обича пушена съомга, препечен черен хляб и английски мармалад.

— Впечатлен съм. Колко път бихте, за да научите всичко това?

— Над триста мили из възвишенията и проверяване на няколко хотела и хижи. След няколко малки на бара в „Гленливън“ знам дори кой е любимият му коктейл.

— Значи с малко късмет ще имам свобода на действие от момента, когато шофьорът на хотела ги вземе в петък сутринта до връщането им в Лондон във вторник вечерта.

— Освен ако не стане нещо непредвидено.

— Винаги става и няма причина да смятаме, че този път ще бъде изключение.

— Сигурен съм, че сте прав — каза Рос. — Поради което ще съм на гара Уейвърли в петък сутринта и веднага щом тримата потеглят за „Гленливън“, ще ви се обадя. После ще трябва само да изчакате борсата да отвори в девет и да започнете да продавате.

— Ще се връщате ли в „Гленливън“?

— Да, резервирах стая там, но с Джийн ще се регистрираме чак следобед. Надявам се да прекараме спокоен уикенд сред природата. Ще ви звънна само ако изникне нещо спешно. Иначе няма да ме чуете до вторник сутринта, при това едва след като видя как тримата се качват във влака обратно за Лондон.

— И дотогава ще бъде твърде късно за Мартинес да направи каквото и да било.

— Е, такъв е план А.

Сряда сутрин

— Нека за момент помислим какво би могло да се оплеска — каза Диего.

— Какво имаш предвид? — попита дон Педро.

— Противниците може да са разбрали какво сме намислили и само да чакат да се забутаме някъде в Шотландия, за да се възползват от отсъствието ни.

— Но ние винаги държим всичко в семейството — каза Луис.

— Ледбъри не е от семейството, а знае, че ще продаваме акциите си в понеделник сутринта. Фишър също не е от семейството и няма да се чувства задължен към нас, след като връчи писмото с оставката си.

— Сигурен ли си, че не преувеличаваш? — попита дон Педро.

— Възможно е. Но въпреки това предпочитам да дойда в „Гленливън“ един ден по-късно. Така ще знам каква е цената на акциите на Барингтън при затварянето на пазара в петък вечерта. Ако продължават да са над цената, на която ги купихме, ще се чувствам по-спокоен за пускането на повече от милион акции на борсата в понеделник сутринта.

— Ще изпуснеш цял ден лов.

— За предпочитане е пред загубата на два милиона паунда.

— Прав си. Ще се погрижа шофьорът да те вземе от Уейвърли в събота сутринта.

— Защо не покрием всичките си позиции, за да сме сигурни, че никой не ни крои номер? — каза Диего.

— И какво предлагаш?

— Обади се в банката и кажи на Ледбъри, че си размислил и че в крайна сметка няма да продаваш акциите в понеделник.

— Но аз нямам друг избор, ако искам планът ми да има някакви шансове за успех.

— Пак ще продадем акциите. Ще дам инструкции на друг брокер малко преди да замина за Шотландия в петък вечерта, при това само ако цената им не е паднала. По този начин няма как да изгубим.

Четвъртък сутрин

Том паркира даймлера пред „Агню“ на Бонд стрийт.

Седрик беше освободил Себастиан за един час, за да може да вземе картините на Джесика, и дори му бе позволил да използва колата му, за да се върне бързо в офиса. Себастиан почти изтича в галерията.

— Добро утро, сър.

— „Добро утро, сър“? Не бяхте ли вие дамата, с която вечерях в събота?

— Да, но галерията си има правила — прошепна Сам. — Мистър Агню не одобрява персонала да фамилиарничи с клиентите.

— Добро утро, мис Съливан. Дойдох да взема картините си — каза Себастиан, като се мъчеше да звучи като клиент.

— Разбира се, сър. Бихте ли ме последвали?

Себастиан я последва долу и не каза нито дума, докато тя не отключи вратата на хранилището, където го чакаха няколко грижливо опаковани картини, подпрени на стената. Сам взе две, а Себастиан успя да награби три. Отнесоха ги горе и ги сложиха в багажника на колата. Докато се връщаха, мистър Агню излезе от кабинета си.

— Добро утро, мистър Клифтън.

— Добро утро, сър. Дойдох да взема картините.

Агню кимна и Себастиан последва Саманта надолу по стълбите. Когато я настигна, тя вече бе взела още две картини. Имаше още две, но Себастиан взе само едната, тъй като търсеше повод отново да слезе долу с нея. Когато се качиха горе, мистър Агню не се виждаше никакъв.

— Не можа ли да вземеш последните две? — каза Сам. — Голям слабак си.

— Права си — ухилено отвърна Себастиан.

— В такъв случай по-добре да ида да я взема.

— А аз по-добре да дойда да ви помогна.

— Колко мило от ваша страна, сър.

— За мен е удоволствие, мис Съливан.

Щом се озоваха в хранилището, Себастиан затвори вратата и попита:

— Свободна ли си довечера?

— Да, но ще трябва да ме вземеш оттук. Още не сме приключили с подготовката за изложбата в понеделник, така че няма да мога да се измъкна по-рано от осем.

— Значи в осем ще бъда отпред — каза той, прегърна я през кръста и се наведе напред...

— Мис Съливан?

— Да, сър. — Сам бързо отвори вратата и изтича обратно горе.

Себастиан я последва, като се опитваше да изглежда небрежен, и със закъснение си спомни, че никой от двамата не е взел последната картина. Втурна се обратно надолу, грабна картината и бързо се върна. Мистър Агню разговаряше със Сам. Тя не го погледна, когато той мина покрай нея.

— Бих искал да прегледаме отново списъка, след като приключите с клиента.

— Да, сър.

Том тъкмо слагаше последната картина в багажника, когато Саманта излезе на тротоара.

— Харесвам колелата — каза тя. — И шофьора, който върви с тях. Не е зле за някой, който не може да си позволи да изведе на вечеря момиче от магазин.

Том се ухили и ѝ отдаде шеговито чест, след което седна зад волана.

— Нито колелата, нито шофьорът са мои, за съжаление — каза Себастиан. — Колата е на шефа ми и той ми я зае едва когато му казах, че имам романтична среща с прекрасна млада жена.

— Не беше особено романтична — отбеляза тя.

— Довечера ще положя повече усилия.

— Очаквам го с нетърпение, сър.

— Искане ми се да беше по-скоро, но тази седмица... — каза той без повече обяснения, докато затваряше багажника. — Благодаря за помощта, мис Съливан.

— За мен беше удоволствие, сър. Надявам се да се видим отново.

Четвъртък следобед

— Седрик, обаждат се Стивън Ледбъри от „Мидланд“.

— Добро утро, Стивън.

— Въпросният джентълмен ми се обади току-що, за да ми каже, че е променил решението си. В крайна сметка няма да продава акциите си на „Барингтън“.

— Обясни ли защо? — попита Седрик.

— Каза ми, че вече вярва в дългосрочното бъдеще на компанията и предпочита да задържи дяла си в нея.

— Благодаря, Стивън. Моля ви да ме уведомите, ако има някакви промени.

— Със сигурност, защото още не съм върнал дълга си към вас.

— О, напротив — каза Седрик без повече обяснения, затвори и си записа трите думи, които му казваха всичко, което му беше нужно.

Четвъртък вечер

Себастиан пристигна на Кингс Крос малко след седем. Изкачи стъпалата до първото ниво и застана в сянката на големия четиристранен часовник, откъдето имаше ясен изглед към „Нощният шотландец“, стоящ на пети перон в очакване да превози 130 пътници до Единбург.

Седрик му беше казал, че иска да е сигурен, че и тримата са се качили на влака, преди да пусне акциите си на пазара. Себастиан гледаше как дон Педро Мартинес с цялата надута самоувереност на блискоизточен владетел и синът му Луис излизат на перона минути преди заминаването. Отидоха до другия край на влака и влязоха в първокласния вагон. Защо Диего не беше с тях?

След малко кондукторът изсвири два пъти със свирката си, размахва зеленото си флагче и „Нощният шотландец“ започна пътуването си на север само с двама Мартинес на борда. След като белият пушек от комина изчезна в далечината, Себастиан изтича към най-близкия телефон и набра личния номер на мистър Хардкасл.

— Диего не се качи във влака.

— Втората му грешка — каза Седрик. — Искам да се върнеш незабавно в офиса. Изникна нещо друго.

На Себастиан му се искаше да каже на Седрик, че има среща с прекрасна млада жена, но сега не беше време да му напомня, че може да има и личен живот. Набра номера на галерията, пхна четири пенса в апарата, натисна бутон А и зачака, докато от другия край на линията не се чу характерният глас на мистър Агню.

— Мога ли да говоря с мис Съливан?

— Мис Съливан вече не работи тук.

Четвъртък вечер

Само една мисъл се въртеше в главата на Себастиан, докато Том го караше обратно към банката. Какво искаше да каже мистър Агню с това „Мис Съливан вече не работи тук“? Защо Сам беше напуснала работата, която ѝ харесваше толкова много? Невъзможно бе да са я изхвърлили, нали? Можеше да се е разболяла, но той беше там сутринта. Още не беше разрешил загадката, когато Том спря пред главния вход на „Фартингс“. И което бе по-лошо, Себ нямаше как да се свърже с нея.

Взе асансьора до последния етаж и тръгна направо към кабинета на председателя. Почука на вратата, влезе и завари провеждаща се среща.

— Извинете, ще...

— Не, Себ, влизай — каза Седрик. — Помниш сина ми — добави той, докато Арнолд Хардкасл вървеше енергично към него.

— Отговаряй единствено на въпросите, които ти се задават, и не казвай нищо повече — прошепна му Арнолд, докато се ръкуваха.

Себастиан погледна другите двама в стаята. Никога досега не ги беше виждал. Те не направиха опит да му стиснат ръката.

— Арнолд е тук, за да те представлява — каза Седрик. — Вече казах на инспектора, че съм сигурен, че има просто обяснение.

Себастиан нямаше представа за какво говори Седрик.

По-възрастният от двамата непознати направи крачка напред.

— Аз съм детектив инспектор Росиндейл от полицейския участък на Савил Роу и трябва да ви задам няколко въпроса, мистър Клифтън.

От романите на баща си Себастиан знаеше, че детектив инспекторите не се занимават с дребни престъпления. Той кимна, но изпълни инструкциите на Арнолд и не каза нищо.

— По-рано през деня посетихте ли галерия „Агню“?

— Да.

— Каква беше целта на посещението ви?

— Да взема едни картини, които купих миналата седмица.

— И бяхте обслужен от някоя си мис Съливан?

— Да.

— Къде са картините сега?

— В багажника на колата на мистър Хардкасл. Смятах по-късно да ги откарам в апартамента си.

— Така ли? Къде е колата сега?

— Паркирана е пред банката.

Детектив инспекторът се обърна към Седрик Хардкасл.

— Мога ли да взема ключовете на колата, сър?

Седрик погледна към Арнолд, който кимна.

— У шофьора ми са — каза Седрик. — Той е долу и чака да ме откара у дома.

— С ваше разрешение, сър, ще слеза да проверя дали картините са в багажника, както твърди мистър Клифтън.

— Нямаме възражения — каза Арнолд.

— Сержант Уебър, ще останете тук — каза Росиндейл. — И гледайте мистър Клифтън да не напуска помещението.

Младият полицаи кимна.

— Какво става, по дяволите? — попита Себастиан, след като детектив инспекторът излезе.

— Справяш се чудесно — каза Арнолд. — Но мисля, че предвид обстоятелствата е най-добре да не казваш нищо повече — добави той, като гледаше право към младия полицаи.

— Обаче — каза Седрик, като застана между полицаи и Себастиан, — аз бих искал да помоля изпечения престъпник да потвърди, че във влака са се качили само двама души.

— Да, дон Педро и Луис. Диего го нямаше никакъв.

— Играят точно според плана ни — каза Седрик, докато Росиндейл се връщаше, понесъл три опаковани картини. Следваха го

сержант и полицаи, които носеха другите шест. Подпряха всички картини на стената.

— Това ли са деветте пакета, които взехте от галерията с помощта на мис Съливан? — попита детектив инспекторът.

— Да — без никакво колебание отвърна Себастиан.

— Ще ми позволите ли да ги разопаковам?

— Да, разбира се.

Тримата полицаи почнаха да свалят кафявата опаковъчна хартия. Изведнъж Себастиан ахна и посочи една от картините.

— Сестра ми не е рисувала тази.

— Но въпреки това е великолепно — отбеляза Арнолд.

— Не бих могъл да кажа, сър — каза Росиндейл. — Но мога да потвърдя — добави той, гледайки етикета отзад, — че картината не е нарисувана от Джесика Клифтън, а от Рафаело и според мистър Агню струва най-малко сто хиляди паунда. — Себастиан гледаше объркано, но не каза нищо. — И имаме основания да смятаме — продължи Агню, като гледаше Себастиан, — че вие в съучастничество с мис Съливан сте откраднали това ценно произведение на изкуството под претекст, че вземате картините на сестра си.

— Но това е абсолютно безсмислено — каза Арнолд преди Себастиан да успее да отговори.

— Моля, сър?

— Помислете, детектив инспектор. Ако клиентът ми, с помощта на мис Съливан, наистина е откраднал Рафаело от галерията, както твърдите, щяхте ли да очаквате да намерите картината в багажника на колата на работодателя му няколко часа по-късно? Или намеквате, че шофьорът на председателя също е замесен, а може би дори и самият председател?

— Мистър Клифтън — каза Росиндейл, като погледна бележника си, — призна, че е възнамерявал да отнесе картините в апартамента си по-късно вечерта.

— Не смятате ли, че един Рафаело би изглеждал малко не на място в ергенски апартамент във Фулам?

— Изобщо не е смешно, сър. Мистър Агню, който съобщи за кражбата, е високоуважаван търговец на произведения на изкуството от Уест Енд и...

— Това не е кражба, детектив инспектор, освен ако не можете да докажете, че картината е взета умишлено. А тъй като дори не попитахте клиента ми за неговата версия, не виждам как бихте могли да стигнете до подобно заключение.

Полицаят се обърна към Себастиан, който броеше картините.

— Виновен съм — каза Себастиан. Детективът се усмихна. — Не в кражба, а в увлечение.

— Може би ще обясните.

— На изложбата по случай завършването на „Слейд“ сестра ми Джесика Клифтън беше изложила девет картини, а тук са само осем. Значи ако другата е все още в галерията, то вината е моя — взел съм погрешната картина и се извинявам, просто е станала грешка.

— Грешка за сто хиляди паунда — каза Росиндейл.

— Не ми се иска да бъда обвинен в лекомислие, детектив инспектор — каза Арнолд, — но ще си позволя да вметна, че е доста необичайно един изпечен престъпник да оставя на местопрестъплението улики, които водят право към него.

— Не знаем, че случаят е такъв, мистър Хардкасл.

— В такъв случай нека всички да идем в галерията и да видим дали липсващата картина на Джесика Клифтън, собственост на клиента ми, е все още там.

— Това няма да е достатъчно, за да се убедя в невинността му — каза Росиндейл, хвана твърдо Себастиан за ръката, изведе го навън и не го пусна, докато не го настани на задната седалка на полицейската кола, с по един як полицаи от двете му страни.

Себастиан си мислеше само на какво ли е подложена Саманта. По пътя към галерията попита детектив инспектора дали тя ще е там.

— Мис Съливан в момента е в участъка на Савил Роу и е подложена на разпит от един от хората ми.

— Но тя е невинна — каза Себастиан. — Ако някой трябва да бъде обвиняван, това съм аз.

— Трябва да ви напомня, сър, че от галерията, в която е била асистентка, е изчезнала картина за сто хиляди паунда, открита в багажника на кола, където сте я поставили вие.

Себастиан си спомни съвета на Арнолд и не каза нищо повече.

След двамадесет минути спряха пред „Агню“. Колата на председателя ги следваше, със Седрик и Арнолд на задната седалка.

Детектив инспекторът слезе с картината на Рафаело в ръце, а единият полицай натисна звънеца. Мистър Агню се появи бързо, отключи вратата и се загледа с обич в шедьовъра, сякаш виждаше отдавна изгубеното си дете.

Себастиан обясни какво се е случило според него.

— Това лесно може да се докаже или отхвърли — каза Агню и без нито дума повече ги поведе в мазето и отключи вратата на хранилището, където няколко увити картини очакваха новите си собственици.

Себастиан затаи дъх, докато мистър Агню внимателно проверяваше етикетите и най-сетне стигна до един с името Джесика Клифтън.

— Ще бъдете ли така добър да я разопаковате? — каза Росиндейл.

— Разбира се. — Мистър Агню внимателно махна опаковъчната хартия и разкри графика на Себастиан.

Арнолд избухна в смях.

— Обзалагам се, че е озаглавена „Портрет на изпечен престъпник“.

Дори детектив инспекторът си позволи да се усмихне криво, но въпреки това напомни на Арнолд:

— Не бива да забравяте, че мистър Агню повдигна обвинението.

— И несъмнено ще го оттегля, тъй като стана ясно, че не е имало намерение за кражба. Всъщност — каза Агню, обръщайки се към Себастиан, — дължа извинение на вас и на Сам.

— Това означава ли, че тя ще се върне на работа?

— Категорично не — твърдо рече Агню. — Приемам, че не е участвала в престъпление, но си остава виновна в голямо нехайство или глупост. А и двамата знаем, мистър Клифтън, че тя изобщо не е глупава.

— Но нали аз взех погрешната картина.

— А тя ви е позволила да я изнесете от галерията.

Себастиан се намръщи.

— Мистър Росиндейл, мога ли да дойда с вас до участъка? Бяхме се разбрали да заведе Саманта на вечеря.

— Не виждам причина да не го направите.

— Благодаря за помощта, Арнолд — каза Себастиан и стисна ръката на кралския съветник. После се обърна към Седрик и добави: — Съжалявам, че ви причиних толкова много неприятности, сър.

— Гледай да си в офиса в седем сутринта. Както знаеш, утре е много важен ден за всички ни. И ще си позволя да отбележа, Себ, че трябваше да избереш по-подходяща седмица за кражба на Рафаело.

Всички се разсмяха, с изключение на мистър Агню, който все още държеше шедьовъра. Той върна картината в хранилището, заключи два пъти и ги поведе горе.

— Благодаря ви, детектив инспектор — каза той, докато Росиндейл излизаше от галерията.

— За мен бе удоволствие, сър. Радвам се, че всичко завърши добре.

Когато Себастиан се качи на задната седалка на полицейската кола, детектив инспектор Росиндейл се обърна към него.

— Ще ви кажа защо бях така убеден, че сте откраднали картината, млади човече. Приятелката ви пое вината върху себе си, което обикновено означава, че защитава някого.

— Не съм сигурен, че ще ми остане приятелка след всичко, на което я подложих.

— Ще я освободя колкото се може по-бързо — каза Росиндейл. — След обичайните бумацини — добави с въздишка той, докато колата спираше пред участъка.

Себастиан последва полицаите в сградата.

— Заведете мистър Клифтън долу при килиите, докато се оправя с документите.

Младият сержант поведе Себастиан надолу по стъпалата, отключи вратата на една килия и се дръпна, за да му направи място. Саманта се беше сгушила в края на тънък дюшек, със свити до брадичката колене.

— Себ! И теб ли арестуваха?

— Не — каза той, докато я прегръщаше за първи път. — Не мисля, че биха ни сложили в една и съща килия, ако ни смятаха за лондонска версия на Бони и Клайд. След като намери картината на Джесика в хранилището, мистър Агню прие, че просто съм направил грешка, и оттегли всички обвинения. Боя се обаче, че ти изгуби работата си. Заради мен.

— Не мога да го виня — рече Саманта. — Трябваше да внимавам, а не да флиртувам. Но започвам да се питам докъде ще стигнеш, за да не ме заведеш на вечеря.

Себастиан я пусна, погледна я в очите и нежно я целуна.

— Казват, че едно момиче винаги помни първата целувка с мъжа, в което се е влюбило, и трябва да признае, че ще ми е доста трудно да забравя тази — каза тя.

Вратата на килията се отвори.

— Свободна сте, мис — каза младият сержант. — Съжалявам за грешката.

— Вината не е ваша — каза Саманта.

Сержантът ги поведе нагоре и им отвори вратата на участъка.

Себастиан излезе на тротоара и хвана Саманта за ръка. В същото време пред сградата спря тъмносин кадилак.

— Ох, по дяволите — каза Саманта. — Забравих. Полицаяте ми позволиха да се обадя по телефона и аз звъннах в посолството. Казаха ми, че родителите ми са на опера, но ще ги вземат по време на антракта. Ох, по дяволите — повтори тя, докато мистър и мисис Съливан слизаха от колата.

— Какво става, Саманта? — попита мистър Съливан, след като я целуна по бузата. — С майка ти ужасно се разтревожихме.

— Съжалявам — каза Сам. — Всичко се оказа една ужасно глупава грешка.

— Слава богу — каза майка ѝ и погледна младия мъж, който държеше ръката на дъщеря ѝ. — А това кой е?

— О, това е Себастиан Клифтън. Човекът, за когото ще се омъжа.

33.

Петък сутрин

— Прав бяхте. Диего ще вземе нощния влак от Кингс Крос и ще се присъедини към баща си и Луис в „Гленливън Лодж“ утре сутринта.

— Откъде сте толкова сигурен?

— От рецепцията казали на жена ми, че сутринта щяла да го чака кола, която да го откара направо в хижата за закуска. Мога да отида до Единбург утре сутринта и да проверя.

— Не е нужно. Себ ще е на Кингс Крос довечера, за да се увери, че се качва на влака. Разбира се, стига да не го арестуват за кражба на Рафаело.

— Не ви разбрах — каза Рос.

— Ще ви обясня друг път. Още се опитвам да разбера какъв е план Б.

— Е, не можете да рискувате да продавате акциите си, докато Диего е все още в Лондон, защото ако цената внезапно падне, дон Педро ще се досети какво сте замислили и няма да пусне своите акции на пазара.

— В такъв случай съм победен, защото няма смисъл да купувам акциите на Мартинес на пълната им цена. Той едва ли би могъл да се надява на нещо по-добро.

— Още не сме победени. Хрумнаха ми две идеи, които можете да обмислите. Разбира се, стига да сте готов да поемете страхотен риск.

— Слушам ви — каза Седрик, взе писалка и отвори бележника си.

— В осем сутринта в понеделник, един час преди отварянето на борсата, можете да се свържете с основните брокери в Сити и да им кажете, че вие сте купувачът на дяловете на „Барингтън“. Когато в девет Мартинес пусне своите милион акции, брокерите ще се обадят най-напред на вас, тъй като комисионата от продажбата на такъв обем ще е огромна.

— Но ако цената на акциите все още е висока, единственият, който ще спечели от това, ще е Мартинес.

— Казах, че имам две идеи — напомни Рос.

— Извинете — каза Седрик.

— Това, че фондовата борса затваря в четири следобед в петък, не означава, че не можете да продължите да търгувате. Нюйоркската борса ще остане отворена още пет часа, а борсата в Лос Анджелис — още осем. И ако дотогава не сте се освободили от всичките си акции, борсата в Сидни отваря в полунощ в неделя. А дори и след това да са ви останали още няколко акции, Хонконг с радост ще ви помогне да се отървете от тях. Така че когато борсата в Лондон отвори в девет часа в понеделник, по моя преценка акциите на „Барингтън“ ще се продават на около половината от цената, на която се предлагат днес.

— Блестящо — каза Седрик. — С изключение на това, че не познавам брокери в Ню Йорк, Лос Анджелис, Сидни и Хонконг.

— Нужен ви е само един — отвърна Рос. — Ейб Коен от „Коен, Коен и Яблон“. Подобно на Синатра, той работи само нощем. Просто му кажете, че имате триста и осемдесет хиляди акции на „Барингтън“ и че искате да се освободите от тях до понеделник сутринта лондонско време. Повярвайте ми, ще будуват през целия уикенд, за да си изработи комисионата. Имайте обаче предвид, че ако Мартинес разбере какво правите и не пусне акциите си на пазара в понеделник сутринта, ще изгубите доста пари, а той ще отбележи поредната си победа.

— Зная, че ще пусне акциите си на пазара в понеделник — каза Седрик. — Казал е на Стивън Ледбъри, че се е отказал да продава, защото вече вярвал в „дългосрочното бъдеще“ на компанията, а това е нещо, в което определено не вярва.

— Това е риск, който не би поел никой самоуважаващ се шотландец.

— И риск, който един скучен и досаден йоркшърец е решил да поеме.

Петък вечер

Себастиан дори не беше сигурен, че ще го познае. В края на краищата бяха минали повече от седем години от последната му среща с Диего в Буенос Айрес. Помнеше, че е по-висок от Бруно и определено по-слаб от Луис, когото бе виждал неотдавна. Диего си падаше по елегантните дрехи — двуредни костюми от Савил Роу и

широки пъстри копринени вратовръзки. Черната му коса бе намазана с „Брилкрийм“.

Себ се появи на Кингс Крос един час преди заминаването на влака и отново зае позиция в сянката на големия четиристранен часовник.

„Нощният шотландец“ очакваше пътниците си на перона. Неколцина вече пристигаха — от онези, които предпочитаха да чакат, отколкото да рискуват да закъснеят. Себастиан подозираше, че Диего е от онези, които се качват в последния момент, защото обичат да си губят времето.

Докато чакаше, мислите му се насочиха към Сам и най-щастливата седмица в живота му. Как беше извадил такъв късмет? Откри, че се усмихва всеки път, когато си помисли за нея. Онази вечер отидоха на вечеря и той отново не плати; бяха в един шикозен ресторант на Мейфеър, „При Скот“, където менюто беше без изписани цени. Но от друга страна, мистър и мисис Съливан явно искаха да опознаят мъжа, за когото щеше да се омъжва дъщеря им — дори тя просто да се шегуваше.

Себастиан бе доста изнервен — меко казано. В края на краищата за по-малко от седмица бе станал причина за арестуването на Саманта и изхвърлянето ѝ от работа. Когато обаче сервираха пудинга (и този път той хапна пудинг), цялото „объркване“, както го наричаха вече, се бе превърнало от възвишена мелодрама в долнопробен фарс.

Себастиан започна да се отпуска, когато мисис Съливан му каза колко ѝ се иска да посети Бристол и да види града, в който работи детектив сержант Уилям Уоруик. Той обеща да я заведе на „Обиколката Уоруик“ и когато вечерта приключи, не се съмняваше, че мисис Съливан е много по-запозната с произведенията на баща му, отколкото самият той. След като се сбогуваха с родителите на Сам, двамата отидоха пеша до апартамента ѝ на Пимлико подобно на влюбени, които не искат вечерта да свършва.

Сега Себастиан стоеше в сянката на часовника, който започна да отброява кръглия час.

— Влакът на трети перон тръгва в двацет и два часа и трийсет и пет минути и ще пътува без междинни спирки до Единбург — обяви напрегнат глас, който звучеше така, сякаш се явяваше на прослушване

за говорител на Би Би Си. — Първа класа е в предната част, трета е отзад, вагон-ресторантът е по средата.

Себастиан не се съмняваше в коя класа ще пътува Диего.

Опита да пропъди Сам от мислите си и да се съсредоточи. Оказа се сложна задача. Минаха пет, десет, петнайсет минути и макар че на трети перон вече пристигаше постоянен поток пътници, Диего не се виждаше никакъв. Себастиан знаеше, че Седрик е зад бюрото си и с нетърпение очаква телефонното обаждане, което да потвърди, че Диего се е качил във влака. Едва след това можеше да даде зелена светлина на Ейб Коен.

Седрик вече беше решил, че ако Диего не се появи, играта няма да си заслужава свещта, както се изразяваше мистър Шерлок Холмс. Не можеше да рискува и да пусне всичките си акции на пазара, докато Диего е в Лондон, защото ако го направеше, Мартинес щеше да е онзи, който ще духне свещта.

Минаха двамайсет минути и макар че перонът вече бе пълен с хора и носачи, помъкнали тежки куфари, от сеньор Диего Мартинес все още нямаше и следа. Себастиан започна да се отчайва, когато видя, че кондукторът слиза от задния вагон със зелено флагче в едната ръка и свирка в другата. Себ погледна към голямата черна стрелка на часовника, която се местеше на всеки шейсет секунди. 10:22. Нима целият труд на Седрик щеше да се окаже напразен? Веднъж беше казал на Себастиан, че когато започнеш някакъв проект, винаги трябва да си готов да приемеш, че шансът ти за успех е едно към пет. Нима този проект щеше да попадне в групата на четирите от общо пет? Себастиан си помисли за Рос Бюканан. Дали той не чакаше в „Гленливън Лодж“ някой, който нямаше да се появи? После си помисли за майка си, която можеше да изгуби най-много от всички.

И тогава на перона се появи човек, който привлече вниманието му. Носеше куфар, но Себастиан не можеше да е сигурен дали е Диего, защото стилната кафява шапка и вдигнатата кадифена яка на дългото му черно палто скриваха лицето му. Мъжът подмина трета класа и продължи към предната част на влака, което вдъхна у Себастиан малко повече надежда.

Един носач вървеше по перона срещу него и затваряше вратите на първокласния вагон една по една — бам, бам, бам. Когато видя приближаващия мъж, спря и му задържа вратата отворена. Себастиан

излезе от сянката на часовника и се опита да разгледа по-добре закъснелия пътник. Мъжът с куфара тъкмо се канеше да се качи, когато се обърна и погледна нагоре към часовника. Поколеба се. Себастиан замръзна, но след това мъжът се качи. Носачът затръшна вратата.

Диего беше сред последните качили се във влака и Себастиан не помръдна от мястото си, докато „Нощният шотландец“ не излезе от гарата, бавно набирайки скорост за дългото си пътуване към Единбург.

Себ потръпна, обзет от опасения. Разбира се, че Диего не би могъл да го познае толкова отдалеч, пък и нали той се оглеждаше за него, а не обратното. Бавно тръгна към телефоните в края на чакалните с монети в ръка. Набра личния номер. Познатият рязък глас отговори още на първото позвъняване.

— Едва не изпусна влака, появи се в последния момент. Но сега пътува за Единбург.

Себастиан чу как Седрик изпуска с облекчение затаения си дъх.

— Приятен уикенд, момчето ми — каза Седрик. — Заслужи си го. Но гледай в понеделник да си в офиса в осем сутринта, защото имам специална работа за теб. И дотогава стой по-далеч от художествени галерии.

Себастиан се разсмя, затвори и позволи на мислите си отново да се насочат към Сам.

Веднага щом приключи разговора със Себастиан, Седрик набра номера, даден му от Рос Бюканан.

— Коен — каза глас от другата страна.

— Потвърждавам продажбата. Каква беше цената при затварянето на лондонската борса?

— Два паунда и осем шилинга — каза Коен. — Качи се с един шилинг през деня.

— Добре, в такъв случай пускам на пазара всички триста и осемдесет хиляди акции и искам да ги продам на най-добрата възможна цена. Не забравяйте, че трябва да съм се отървал от тях преди отварянето на лондонската борса в понеделник сутринта.

— Разбрано, мистър Хардкасл. Колко често искате да ви докладвам през уикенда?

— В осем сутринта в събота и по същото време в понеделник.

— Добре че не съм ортодоксален евреин — каза Коен.

34.

Събота

Оказа се нощта на първите неща.

Себастиан заведе Сам на китайски ресторант в Сохо и плати сметката. След вечерята отидоха пеша до Лестър Скуеър и се наредиха на опашка за кино. Саманта страшно хареса избора от Себастиан филм и на излизане от „Одеон“ призна, че преди идването си в Англия не била чувала за Иън Флеминг, Шон Конъри и дори за Джеймс Бонд.

— Къде си живяла? — шеговито попита Себастиан.

— В Америка, с Катрин Хепбърн, Джими Стюарт и един млад актьор, Стив Маккуин, който превзе с щурм Холивуд.

— Никога не съм чувал за него — каза Себастиан и я хвана за ръка. — Имаме ли нещо общо?

— Джесика — тихо каза тя.

Себастиан се усмихна. Тръгнаха пеша към апартамента ѝ на Пимлико, като се държаха за ръце и бъбреха.

— Чувала ли си за Бийтълс?

— Естествено. Джон, Пол, Джордж и Ринго.

— А за Гунс?

— Не.

— Значи никога не си попадала на Блуботъл или Мориарти?

— Мориарти не беше ли големият противник на Шерлок Холмс?

— Не, той е противоположността на Блуботъл.

— А ти чувал ли си за Литъл Ричард? — попита тя.

— Не, но пък съм чувал за Клиф Ричард.

От време на време спираха да се целунат и когато най-сетне стигнаха пред жилищната сграда на Сам, тя извади ключа си и отново го целуна нежно — за лека нощ.

На Себастиан му се искаше да го покани на кафе, но надеждите му не се оправдаха.

— До утре — каза му тя.

За първи път през живота си Себ не бързаше за никъде.

Когато Диего пристигна в „Гленливън Лодж“, дон Педро и Луис бяха излезли на лов. Диего не забеляза възрастния джентълмен с плисирана пола, който седеше в кожено кресло с висока облегалка, четеше „Скотсман“ и изглеждаше едва ли не като част от мебелировката.

Час по-късно, след като разопакова багажа си, изкъпа се и се преоблече, Диего слезе долу по голф панталони, кафяви кожени ботуши и ловен елек, като явно се мъчеше да изглежда по истински англичанин и от англичаните. Един „Ланд Роувър“ чакаше да го откара сред хълмовете при баща му и брат му, за да се включи в лова. Когато потегли, Рос все още седеше в креслото. Ако беше малко по-наблюдателен, Диего щеше да забележи, че старецът продължава да чете същата страница от същия вестник.

— Каква беше цената на акциите, когато борсата затвори? — бе първият въпрос на дон Педро, когато синът му слезе от колата.

— Два паунда и осем шилинга.

— С един шилинг нагоре. Значи все пак можеше да дойдеш още вчера.

— Цената на акциите обикновено не се вдига в петък — отвърна Диего, докато прислужникът му подаваше пушка.

Ема прекара по-голямата част от сутринта в подготвяне на първата чернова на речта, която се надяваше да произнесе на общото годишно събрание след девет дни. Наложи се да остави празни места, които можеха да се попълнят по-нататък през седмицата, а в един-два случая само часове преди началото на събранието.

Беше благодарна за всичко, което правеше Седрик, но никак не й харесваше, че не може да играе по-съществена роля в драмата, развиваща се в Лондон и Шотландия.

Хари беше излязъл да крои фабули. Докато другите мъже прекарваха съботите в гледане на футбол през зимата и крикет през лятото, той излизаше на дълги разходки из имението и мислеше, така че когато вземеше писалката в понеделник, вече да знае как точно

Уилям Уоруик е разгадал случая. Хари и Ема вечеряха у дома и си легнаха малко след като изгледаха „Случаите на д-р Финли“. Ема още мислеше върху речта си, когато най-сетне заспа.

Джайлс направи обичайната си среща в събота сутринта и изслуша оплакванията на осемнайсет избиратели, включващи въпроси от неспособността на общината да се справи с прибирането на отпадъците до това как е възможно стар възпитаник на Итън като сър Алек Дъглас-Хоум да започне да разбира проблемите на работещия човек.

След края на срещата агентът му го заведе в кръчмата на седмицата „Нова Скотия“ на пинта ейл и корнуолски пай, за да го видят избирателите. Поне двайсетина от тях се почувстваха длъжни да споделят с местния депутат вижданията си по безброй въпроси, преди Джайлс и Гриф да успеят да продължат към Аштън Гейт за приятелската среща между „Бристол Сити“ и „Бристол Ровърс“, която завърши нула на нула и изобщо не беше приятелска.

Над шест хиляди запалняковци гледаха мача и когато съдията обяви края на срещата, зрителите изобщо не се съмняваха кой отбор подкрепя Джайлс, който носеше открито шалчето си на червени и бели ивици; Гриф редовно му напомняше, че 90% от избирателите му подкрепят „Бристол Сити“.

Докато излизаха от стадиона, трябваше да изслушат още мнения, невинаги ласкателни.

— Ще се видим по-късно — каза му Гриф.

Джайлс се върна в Барингтън Хол да вечеря с Гуинет, чиято бременност вече беше напреднала. Не размениха нито дума за политика. Джайлс не искаше да я оставя, но малко след девет чу приближаващата по алеята кола, целуна жена си и когато отвори вратата, агентът му вече стоеше на прага.

Гриф го помъкна в клуба на докерите, където Джайлс изигра две партии снукър и една дартс, която изгуби. Почерпи момчетата с няколко питиета, но тъй като датата за следващите избори още не беше обявена, не можеше да бъде обвинен в купуване на гласове.

Когато най-сетне закара депутата обратно в Барингтън Хол, Гриф му напомни, че на следващата сутрин трябва да присъства на три

църковни служби и да седи сред избиратели, които не бяха отишли на сутрешната му среща, не бяха гледали местното дерби и не присъстваха в докерския клуб. Когато си легна малко преди полунощ, Джайлс откри, че Гуинет вече е заспала.

Грейс прекара съботата в четене на есета на студенти, някои от които най-сетне бяха проумели, че след по-малко от година ще се изправят пред изпитната комисия. Емили Галиер, една от най-умните й студентки, която можеше и да вземе изпита, сега беше изпаднала в паника. Надяваше се да покрие тригодишния конспект за три срока. Грейс не изпитваше съчувствие към нея. Продължи с есето на Елизабет Рътлидж, друго умно момиче, което не бе спряло да работи от деня, в който бе пристигнало в Кеймбридж. Елизабет също се бе паникьосала, тъй като се тревожеше, че няма да завърши с отличната оценка, която очакваха всички. Грейс силно й съчувстваше. В края на краищата тя самата бе имала същите опасения през последната си година.

Легна си малко след един, след като приключи с последното есе. Заспа дълбоко.

Когато телефонът иззвъня, Седрик седеше зад бюрото си вече повече от час. Той вдигна и не се изненада, когато чу гласа на Ейб Коен точно когато часовниците в Сити започнаха да отброяват осем.

— Успях да пласирам сто осемдесет и шест хиляди акции в Ню Йорк и Лос Анджелис. Цената падна от два паунда и осем шилинга на един паунд и осемнайсет шилинга.

— Не е зле като начало, мистър Коен.

— Две борси минаха, остават още две, мистър Хардкасл. Ще ви се обадя в осем сутринта в понеделник, за да ви кажа колко са купили австралийците.

Седрик излезе от кабинета си малко след полунощ и когато се прибра у дома, дори не се обади на Берил, която сигурно вече спеше. Тя отдавна бе приела, че единствената любовница на съпруга ѝ е мис Фартингс. Седрик си легна и започна да се върти неспокойно: мислеше

си за следващите трийсет и шест часа и си даваше сметка защо през изминалите четирийсет години нито веднъж не беше рискувал.

След обяда Рос и Джийн Бюканан излязоха на дълга разходка сред хълмовете.

Върнаха се към пет, когато Рос отново „застъпи на пост“. Единствената разлика бе, че този път четеше стар брой на „Кънтри Лайф“. Не помръдна от мястото си, докато не видя дон Педро и синовете му да се връщат. Двама от тримата изглеждаха доста доволни, но Диего беше нещо начумерен. Всички се качиха в апартамента на дон Педро и не се появиха повече.

Рос и Джийн вечеряха в трапезарията и в десет без двацет се качиха в стаята си. Както винаги четеха половин час — тя Жоржет Хейер, а той Алистър Маклейн. След като най-сетне угаси светлината с обичайното „Лека нощ, мила“, Рос потъна в дълбок сън. В края на краищата нямаше какво повече да направи, освен да се увери, че семейство Мартинес не са заминали за Лондон преди понеделник сутринта.

Когато дон Педро и синовете му седнаха да вечерят, Диего бе определено необщителен.

— Да не ти е криво, че застрелях повече птици от теб? — подразни го баща му.

— Нещо не е наред — каза Диего. — Само че не се сещам какво.

— Е, да се надяваме да се сетиш до утре, така че всички да се насладим на един хубав лов през деня.

След като вечерята приключи, към девет и половина Диего се прибра в стаята си. Легна на леглото и се опита да си спомни пристигането си на Кингс Крос кадър по кадър, сякаш гледаше филм. Беше обаче толкова уморен, че потъна в сън.

Събуди се със стряскане в 6:25, с един-единствен кадър в главата.

35.

Неделя вечер

След следобедната си разходка с Джийн Рос жадуваше за гореща вана, чаша чай и парче кейк, преди да се върне на поста си.

Не се изненада, че докато вървяха по алеята към „Гленливън“, видя как шофьорът на хотела слага куфар в багажника на колата. В края на краищата неколцина гости напускаха след лова през почивните дни. Рос се интересуваше само от един гост, който щеше да остане тук до вторник, така че не обърна внимание на ставащото.

Докато се качваха по стълбите към стаята си на първия етаж, Диего Мартинес се размина забързано с тях, като вземаше по две стъпала наведнъж, сякаш закъснява за среща.

— О, оставих вестника си долу — каза Рос. — Джийн, ти се качвай, идвам след малко.

Обърна се и се опита да не зяпа Диего, който говореше с рецепционистката. Рос тръгна бавно към салона за чай, а Диего излезе от хотела и се качи на задната седалка на чакащата го кола. Рос смени посока и скорост, тръгна към изхода и стигна навреме да види как колата се отдалечава по алеята. Забърза обратно към рецепцията. Младото момиче му се усмихна.

— Да, мистър Бюканан?

Нямаше време за празни приказки.

— Току-що видях мистър Диего Мартинес да заминава. Смятах да го покана да вечеря с мен и жена ми довечера. Ще се върне ли?

— Не, сър. Брюс го кара към Единбург да хване нощния влак до Лондон. Но дон Педро и мистър Луис Мартинес ще са тук до вторник, така че ако искате да вечеряте с тях...

— Трябва спешно да се обадя по телефона.

— За жалост нямаме връзка, мистър Бюканан. И сигурно няма да я възстановят до утре сутринта, както обясних на мистър Мартинес...

Рос, който по принцип беше възпитан човек, се обърна и се втурна към изхода. Изтича навън, скочи в колата си и потегли. Не

направи опит да настигне Диего, тъй като не искаше той да разбере, че го следят.

Умът му работеше на пълни обороти. Първо обмисли практическите проблеми. Да спре и да звънне на Седрик, за да му каже какво е станало? Отхвърли тази идея — в края на краищата основният му приоритет беше в никакъв случай да не изпуска влака за Лондон. Ако имаше време, щеше да звънне на Седрик от Уейвърли, за да го предупреди, че Диего се връща в Лондон един ден по-рано.

Следващата му мисъл бе да се възползва от членуването си в борда на „Бритиш Рейлуейс“ и да принуди бюро за резервации да откаже билет на Диего. Но това нямаше да свърши никаква работа, защото Диего щеше да отседне в някой хотел в Единбург и да се свърже с брокера си преди отварянето на борсата утре сутринта, щом открие, че цената на акциите на „Барингтън“ е паднала през уикенда; така щеше да има достатъчно време да отмени всички планове за пускането на акциите на баща си на пазара. Не, по-добре беше да го остави да се качи на влака и тогава да мисли как да действа нататък — не че имаше някаква представа какво да прави.

Излезе на главния път за Единбург и продължи да се движи с шейсет мили в час. Нямаше да има проблем да се качи в спалния вагон, тъй като там винаги имаше запазени места за членове на борда на директорите. Надяваше се само никой от колегите му да не пътува за Лондон тази нощ.

Изруга, когато тръгна по обиколния път покрай залива — мостът над Фърт ъф Форт щеше да бъде отворен след седмица. Стигна покрайнините на града, а още не беше решил как да се справи с Диего, когато се качат във влака. Искаше му се Хари Клифтън да беше тук. Досега той щеше да измисли поне няколко сценария. А ако това беше роман, щеше просто да пречука Диего.

Двигателят се задави и Рос се намръщи и погледна таблото. На индикатора за бензин светеше червена лампичка. Той изруга, удари едно волана и започна да се оглежда за бензиностанция. Около миля по-нататък задавянето се превърна в кашлица, колата намали ход и накрая спря край пътя. Рос си погледна часовника. До заминаването на влака оставаха още четирийсет минути. Той изскочи навън и се затича, докато не спря задъхан до табела с надпис „Център — 3 мили“.

Времето, когато пробягваше три мили за по-малко от четирийсет минути, отдавна бе в миналото.

Застана край пътя и се опита да хване автостоп. Сигурно представляваше странна гледка със зеленото си сако от туид, пола на клана Бюканан и дългите зелени чорапи. Правеше нещо, което не бе правил, откакто бе студент в „Сейнт Андрю“ — а дори и тогава стопът не му се удаваше много.

Смени тактиката и започна да търси такси. Това се оказа поредната неблагоприятна задача в неделя вечерта в тази част на града. И тогава забеляза спасителя си — червен автобус, който се движеше към него с голяма табела, на която пишеше ЦЕНТЪР. Докато го подминаваше, Рос се обърна и се затича към спирката, като се надяваше, молеше се шофьорът да се смили над него и да изчака. Молитвите му получиха отговор и той се качи и рухна на предната седалка.

— До коя спирка? — попита кондукторът.

— Гара Уейвърли — изпъшка Рос.

— Шест пенса.

Рос извади портфейла си и му даде банкнота от десет шилинга.

— Не мога да ви върна.

Рос пребърка джобовете си за дребни, но беше оставил монетите в хотелската стая. Те не бяха единственото, което бе оставил там.

— Задръжете рестото — каза той.

Изуменият кондуктор прибра банкнотата и побърза да се омете преди пътникът да е размислил. В края на краищата Коледа обикновено не идва през август.

Автобусът измина само няколко метра, когато Рос видя бензиностанция — „Макфърсънс“, работеща денонощно. Изруга отново. Изруга и за трети път, защото беше забравил, че автобусите спират на спирки и не те откарват право там, накъдето си се запътил. Поглеждаше часовника си на всяка спирка и на всеки червен светофар, но нито часовникът му се забавяше, нито автобусът започна да се движи по-бързо. Когато най-сетне стигнаха гарата, оставаха само осем минути. Нямаше достатъчно време да звъни на Седрик. Докато слизаше от автобуса, кондукторът застана мирно и му отдаде чест като на генерал на строеви преглед.

Рос бързо влезе в гарата и забърза към влака, с който беше пътувал неведнъж. Всъщност беше пътувал толкова често, че спокойно можеше да вечеря, да пийне с удоволствие и после да проспи всичките 330 мили въпреки тракането на колелата. Имаше обаче чувството, че тази нощ няма да мигне.

На бариерата го посрещнаха с нов, още по-изискан военен поздрав. Контрольорите на Уейвърли се гордееха, че разпознават директорите на компанията от трийсет крачки.

— Добър вечер, мистър Бюканан — каза контрольорът. — Не знаех, че ще пътувате с нас тази нощ.

На Рос му идеше да отговори, че не е планирал да пътува, но вместо това просто отвърна на поздрава, продължи към другия край на перона и се качи на влака само минути преди потеглянето му.

Докато вървеше по коридора към купето на директорите, срещна главния стюард.

— Добър вечер, Ангъс.

— Добър вечер, мистър Бюканан. Не видях името ви в списъка на гостите от първа класа.

— Знам — каза Рос. — Реших да пътувам в последния момент.

— Боя се, че директорското купе... — сърцето на Рос се сви — не е оправено, но ако пийнете нещо във вагон-ресторанта, ще се погрижа незабавно.

— Благодаря, Ангъс, точно това смятах да направя.

Първото нещо, което Рос видя на влизане във вагон-ресторанта, бе привлекателната млада жена на бара. Той си поръча уиски със сода и седна на стола до нея. Помисли си за Джийн и се почувства виновен, че я е зарязал. До утре сутринта нямаше как да ѝ съобщи къде е. После си спомни и нещо друго, което бе зарязал. Дори не беше обърнал внимание на коя улица е колата му.

— Добър вечер, мистър Бюканан — каза жената за най-голяма изненада на Рос. Той я погледна отново, но не я позна. — Аз съм Кити — добави тя и му протегна облечена в ръкавица ръка. — Виждам ви редовно в този влак, но пък вие сте директор на „Бритиш Рейлуейс“.

Рос се усмихна и отпи от питието си.

— И с какво се занимавате, че пътувате така редовно до Лондон и обратно?

— На свободна практика съм — каза Кити.

— Какъв по-точно е бизнесът ви? — попита Рос, но точно тогава стюардът се появи до него.

— Купето ви е готово, сър.

Рос допи уискито си и каза:

— Беше ми приятно, Кити.

— И на мен, мистър Бюканан.

— Каква очарователна млада дама, Ангъс — каза Рос, докато вървеше след стюарда към купето си. — Тъкмо щеше да ми каже защо пътува толкова често с този влак.

— Сигурен съм, че не знам, сър.

— Сигурен съм, че знаете, Ангъс, защото „Нощният шотландец“ просто няма тайни от вас.

— Ами, нека просто кажем, че тя е много популярна сред някои от редовните ни пътници.

— Да не би да намеквате...

— Точно така, сър. Пътува два-три пъти седмично. Много дискретно и...

— Ангъс! Това е „Нощният шотландец“, а не нощен клуб.

— Всички трябва да си изкарваме хляба, сър, и ако нещата вървят добре за Кити, всички имат полза.

Рос избухна в смях.

— Някой от другите директори знае ли за нея?

— Един или двама. За тях има специална тарифа.

— Дръжте се прилично, Ангъс.

— Извинете, сър.

— А сега сериозно. Искам да видя списъка на всички пътници от първа класа. Може да има някой, с когото бих желал да вечерям.

— Разбира се, сър. — Ангъс извади лист от клипборда си и го подаде на Бюканан. — Ще запазя обичайната ви маса.

Рос прокара пръст по списъка и откри, че мистър Д. Мартинес е в купе №4.

— Бих искал да поговоря с Кити — каза той, докато връщаше списъка на Ангъс. — Без никой да забележи.

— Винаги съм самата дискретност — каза Ангъс, като скри усмивката си.

— Не е това, за което си мислите.

— Никога не е, сър.

— Искам също да запазите масата ми за мистър Мартинес от четвърто купе.

— Разбрано, сър — отвърна Ангъс, вече напълно озадачен.

— Ще запазя малката ви тайна, Ангъс, ако вие запазите моята.

— Разбира се, сър, стига да знам каква е тя.

— Ще разберете, преди да стигнем до Лондон.

— Ще ида да доведа Кити, сър.

Докато очакваше младата дама, Рос се опита да подреди мислите си. Засега бе измъдрил само тактика на забавяне, но тя можеше да му осигури достатъчно време, за да измисли нещо по-ефективно. Вратата на купето му се плъзна и Кити се вмъкна вътре.

— Радвам се да ви видя, мистър Бюканан — каза тя, седна срещу него и кръстоса крак върху крак, разкривайки края на чорапите си. — Какво ще обичате?

— Зависи — отвърна Рос. — Колко взимате?

— Зависи от това какво искате.

Рос й каза какво точно иска.

— Пет паунда, сър, в аванс.

Рос отвори портфейла си, извади банкнота от пет паунда и й я подаде.

— Ще направя всичко по силите си — обеща Кити, повдигна полата си още малко и пхна банкнотата в единия си чорап. После изчезна също така дискретно, както се бе появила.

Рос натисна червения бутон до вратата и след секунди стюардът се появи.

— Запазихте ли масата ми за мистър Мартинес?

— Да, сър. Освен това ви намерих място в другия край на вагон-ресторанта.

— Благодаря, Ангъс. Искам Кити да бъде настанена срещу мистър Мартинес. Всичко, което си поръча, да бъде на моя сметка.

— Разбрано, сър. А мистър Мартинес?

— Той ще плати вечерята си, но искам да получи най-добрите вина и силни напитки, като ясно му се покаже, че са от заведението.

— И тях ли да пишем на ваша сметка, сър?

— Да. Но той не бива да разбира. Надявам се да спи дълбоко през нощта.

— Мисля, че започвам да разбирам, сър.

След като стюардът си тръгна, Рос се запита дали Кити ще се справи. Ако успееше да напие Мартинес така, че той да остане в купето си сутринта, щеше да е свършила работата си и Рос с радост би й платил още една петачка. Особено му бе харесала идеята й да го закопчае с белезници за леглото и да постави табелката „Не безпокойте“ на вратата. Никой нямаше да заподозре нищо, защото пътниците можеха да останат във влака до 9:30 и мнозина предпочитаха да поспят, преди да се насладят на късна закуска.

Рос излезе от купето си малко след осем, отиде във вагон-ресторанта и мина покрай Кити, която седеше срещу Диего Мартинес. Докато се разминаваха, чу как главният сомелиер ги запознава със списъка с вината.

Ангъс беше настанил Рос в дъното на вагона с гръб към Мартинес и макар ужасно да му се искаше да се озърне през рамо, Бюканан прояви по-голяма твърдост от жената на Лот и не го направи. След като си допи кафето и отказа обичайното бренди, подписа сметката и стана. Със задоволство установи, че обичайната му маса вече е празна. Доволен от себе си, Рос едва не изприпка до купето си.

Триумфът му се изпари, когато отвори вратата и видя седящата вътре Кити.

— Какво правиш тук? Нали...

— Не успях да събудя интереса му, мистър Бюканан — каза тя. — А опитах всичко, от връзване до ученически униформи. Първо, той не пие. Някаква религиозна глупост. И много преди да поднесат основното ястие стана ясно, че жените не представляват интерес за него. Съжалявам, сър, но благодаря за вечерята.

— Аз ти благодаря, Кити. Много съм ти благодарен — отвърна той, докато сядаше срещу нея.

Кити повдигна полата си, извади банкнотата от чорапа си и му я подаде.

— Категорично не — твърдо заяви той. — Заслужи си ги.

— Винаги бих могла... — каза тя, пхна ръка под шотландската му пола и бавно плъзна пръсти нагоре по бедрото му.

— Не, Кити, благодаря — каза той и вдигна очи към тавана в шеговит ужас. Точно тогава му хрумна втората идея и той върна банкнотата на Кити.

— Нали не сте от онези смахнатите, мистър Бюканан?

— Трябва да призная, Кити, че ще предложи нещо наистина смахнато.

Тя изслуша внимателно каква услуга се очаква от нея.

— По кое време искате да го направя?

— Около три, три и половина.

— Къде?

— Най-добре в тоалетната.

— И колко пъти?

— Мисля, че веднъж ще е достатъчно.

— И няма да имам неприятности, нали, мистър Бюканан? Защото доходът ми тук е постоянен, а повечето джентълмени от първа класа не са много взискателни.

— Имаш думата ми, Кити. Само веднъж и не е нужно никой да научава, че имаш пръст в тази работа.

— Много сте мил, мистър Бюканан — каза тя, целуна го по бузата и се измъкна навън.

Рос не беше сигурен какво ли щеше да стане, ако беше останала още минута-две в купето. Позвъни на стюарда и зачака.

— Надявам се, че сте доволен, сър? — каза Ангъс, щом се появи.

— Още не мога да кажа със сигурност.

— Мога ли да направя нещо друго за вас, сър?

— Да, Ангъс. Трябва ми правилникът на железниците.

— Ще трябва да изчакате малко, сър — отвърна озадаченият Ангъс.

След двайсетина минути стюардът се върна с дебел червен том, чиито страници явно не бяха прелиствани много често, и Рос се настрои за нощно четене.

Първо прегледа съдържанието и откри трите части, които трябваше да проучи най-внимателно, сякаш отново беше студент в „Сейнт Андрю“ и се готвеше за изпит. Към три часа беше прочел и отбелязал всички важни места. През следващите трийсет минути се опита да ги запомни наизуст.

В 3:30 затвори дебелия том, облегна се и зачака. Нито за миг не си помисли, че Кити може да го разочарова. 3:30, 3:35, 3:40. Изведнъж вагонът рязко подскочи и той едва не отлетя от мястото си. Последва оглушителен писък на спирачки, влакът бързо започна да намалява и накрая спря. Рос излезе в коридора. Главният стюард тичаше към него.

— Какво става, Ангъс?

— Някакъв идиот, ще ме прощавате, сър, е дръпнал аварийната спирачка.

— Дръжте ме в течение.

— Слушам, сър.

Рос поглеждаше часовника си на всеки няколко минути, сякаш така можеше да накара времето да потече по-бързо. Неколцина пътници бяха излезли в коридора и се опитваха да разберат какво става. Минаха петнайсетина минути преди главният стюард да се появи отново.

— Някой е дръпнал внезапната спирачка в тоалетната, мистър Бюканан. Явно я е сбъркал с верижката на казанчето. Няма нищо страшно, сър, стига да потеглим в близките дваайсет минути.

— Защо дваайсет? — попита Рос, макар да бе наясно защо.

— Ако се забавим повече, влакът от Нюкасъл ще ни задмине и тогава ще загазим.

— Защо?

— Ще трябва да се мъкнем зад него и със сигурност ще закъснеем, защото той спира на осем гари оттук до Лондон. Случи се преди две години, когато някакъв ненормалник дръпна спирачката. Пристигнахме на Кингс Крос с цял час закъснение.

— Само един час?

— Да, стигнахме в Лондон след осем и четирийсет. Не искаме това да се повтаря, нали, сър? Така че, с ваше позволение, ще се погрижа да потеглим.

— Един момент, Ангъс. Установихте ли кой е дръпнал спирачката?

— Не, сър. Сигурно е духнал веднага щом е осъзнал грешката си.

— Съжалявам, че трябва да го кажа, Ангъс, но според член 436 от правилника сте длъжен да откриете виновника преди влакът да продължи.

— Но това може да отнеме цяла вечност, сър, и се съмнявам, че ще има някакъв резултат.

— Ако не е имало основателна причина за дърпането на спирачката, извършителят трябва да бъде глобен пет паунда и докладван на властите — каза Рос; продължаваше да цитира правилника. — Така гласи член 47в.

— Позволете да изразя възхищението си от уменията и паметта ви, сър. Поискахте правилника само няколко часа преди инцидента.

— Благодаря. Въпреки това съм сигурен, че бордът би очаквал от нас да спазваме правилата, независимо от неудобствата.

— Щом казвате, сър.

— Да, казвам.

Рос започна да наднича нервно през прозореца и след дваайсет минути, когато „Нюкаслският летец“ профуча покрай тях с продължително изсвирване, се усмихна. Въпреки това си даваше сметка, че ако пристигнат на Кингс Крос в 8:40, както предвиждаше Ангъс, Диего ще има предостатъчно време да стигне до някоя телефонна кабина, да се обади на брокера си и да отмени пускането на акциите преди отварянето на борсата в девет.

— Готови сме, сър — каза Ангъс. — Ако позволите, ще кажа на машиниста да потегля, защото един от пътниците заплашва да съди компанията, ако влакът не стигне в Лондон преди девет.

Не беше нужно Рос да пита кой точно пътник отправя заплахите.

— Действайте, Ангъс — с неохота каза той и затвори вратата на купето си. Не беше сигурен как точно би могъл да забави влака поне с още дваайсет минути.

„Нощният шотландец“ направи няколко непредвидени спирания, тъй като „Нюкаслският летец“ спираше да сваля и качи пътници в Дърам, Дарлингтън, Йорк и Донкастър.

На вратата се почука и стюардът влезе в купето.

— Какво ново, Ангъс?

— Мъжът, който недоволстваше от забавянето, пита дали може да слезе от влака при спирането Питърбъро.

— Не може — каза Рос. — По разписание влакът не спира в Питърбъро, а освен това ще се намираме извън гарата, което означава, че животът му ще бъде изложен на риск.

— Член 49в?

— Така че ако опита да напусне влака, ваше задължение е да го задържите насила. Член 49д. В края на крайщата — добави Рос, — не искаме пътникът да загине, нали?

— Не искаме ли, сър?

— Колко още спирки има след Питърбъро?

— Нито една, сър.

— По кое време смятате, че ще пристигнем на Кингс Крос?

— Около осем и четирийсет. Най-късно осем и четирийсет и пет.

Рос въздъхна дълбоко и промърмори под нос:

— Толкова близко и в същото време толкова далеч.

— Простете, че питам, сър — каза Ангъс, — но по кое време вие бихте искали да пристигнем в Лондон?

Рос потисна усмивката си.

— Няколко минути след девет ще е просто идеално.

— Ще видя какво мога да направя, сър — каза главният стюард и излезе от купето.

През останалия път влакът се движеше с постоянна скорост, но най-неочаквано спря само на няколкостотин метра преди Кингс Крос.

— Говори стюардът — разнесе се глас от говорителите. — Извиняваме се за закъснението, но то се получи поради обстоятелства извън нашия контрол. Надяваме се, че всички пътници ще могат да слязат след няколко минути.

Рос можеше само да се пита как Ангъс е успял да добави още половин час към пътуването. Излезе в коридора и го видя да успокоява група разгневени пътници.

— Как го направихте, Ангъс? — прошепна Рос.

— На нашия перон има друг влак, който заминава за Дърам в девет и пет. За най-голямо съжаление, пътниците няма да могат да слязат преди девет и четвърт. Съжалявам за неудобството, сър — добави той по-високо.

— Хиляди благодарности, Ангъс.

— За мен беше удоволствие, сър. О, не! — възкликна Ангъс и се втурна към прозореца. — Той е.

Рос погледна през прозореца. Диего Мартинес тичаше презглава по релсите към гарата. Рос си погледна часовника — 8:53.

Понеделник сутрин

Седрик влезе в кабинета си още преди седем, макар да знаеше, че телефонът ще звънне чак в осем.

— Успях да се отърва от всички, мистър Хардкасл — каза Ейб Коен точно в осем часа. — Честно казано, никой не може да проумее защо цената е толкова ниска.

— Каква беше последната цена? — попита Седрик.

— Един паунд и осем шилинга.

— Чудесно, Ейб. Рос беше прав — вие сте просто най-добрият.

— Благодаря, сър. Надявам се само да има някаква причина да изгубите всичките тези пари. — И преди Седрик да успее да отговори, добави: — Отивам да подремна.

Седрик си погледна часовника. Борсата щеше да отвори след четирийсет и пет минути. На вратата се почука, Себастиан влезе с поднос с кафе и бисквити и седна от другата страна на бюрото.

— Как мина? — попита Седрик.

— Обадох се на четиринайсет от най-големите брокери да им кажа, че ако на пазара излязат акции на „Барингтън“, купуваме.

— Добре. — Седрик отново си погледна часовника. — Рос не се обажда, така че явно все още имаме шанс.

Започна да пие кафето си, като на всеки няколко минути проверяваше колко е часът.

Когато стотици часовници по Скуеър Майл започнаха да отброяват девет, Седрик стана, за да посрещне химна на Сити. Себастиан остана седнал, без да откъсва поглед от телефона, като мислено му заповядваше да звънне. След три минути апаратът се подчини. Седрик се завтече към слушалката и едва не я изпусна.

— Търсят ви от „Кейпълс“, сър — каза секретарката му. — Да ви свържа ли?

— Веднага.

— Добро утро, мистър Хардкасл. Обажда се Дейвид Александър от „Кейпълс“. Зная, че не сме обичайният ви брокер, но плъзна слух, че искате да купувате акции на „Барингтън“, така че реших да ви уведомя, че имаме нареждане за пускане на голяма партида с инструкции от клиента да продаваме на цената, на която отваря борсата. Питам се дали все още проявявате интерес.

— Възможно е — каза Седрик с надеждата, че гласът му е прозвучал спокойно.

— Акции обаче трябва да се продават при едно условие — каза Александър.

— И какво е то? — поинтересува се Седрик, макар отлично да знаеше отговора.

— Нямаме право да продаваме на представители на семейство Барингтън или Клифтън.

— Моят клиент е от Линкълншър и мога да ви уверя, че няма минали или настоящи връзки с което и да е от тези семейства.

— В такъв случай ще ви ги продам с радост, сър.

Седрик се почувства като тийнейджър, опитващ се да сключи първата си сделка.

— И каква е цената, мистър Александър? — попита той, благодарен, че брокерът от „Кейпълс“ не може да види избилата на челото му пот.

— Един паунд и девет шилинга. Цената скочи с един шилинг след отварянето на борсата.

— Колко акции предлагате?

— Разполагаме с един милион и двеста хиляди, сър.

— Купувам ги всичките.

— Правилно ли ви чух, сър?

— Определено.

— В такъв случай имам нареждане за един милион и двеста хиляди акции на „Барингтън Шипинг“ на цена един паунд и девет шилинга. Приемате ли трансакцията, сър?

— Да, приемам я — каза председателят на „Фартингс Банк“, като се мъчеше да звучи надут.

— Сделката е приключена, сър. Акциите вече са на името на „Фартингс Банк“. По-късно сутринта ще ви пратя документите за подпис.

Връзката прекъсна.

Седрик скочи и заудря въздуха с юмрук, сякаш „Хъдърсфийлд Таун“ са спечелили купата. Себастиан щеше да се присъедини към него, но телефонът иззвъня отново.

Той грабна слушалката, заслуша се за момент и бързо я подаде на Седрик.

— Дейвид Александър е. Казва, че е спешно.

ДИЕГО МАРТИНЕС
1964

36.

Понеделник, 8:53

Диего Мартинес си погледна часовника. Не можеше да си позволи да чака повече. Огледа пълния коридор, за да се увери, че стюарда го няма, отвори прозореца, завъртя дръжката отвън, отвори вратата и скочи от влака.

— Не можете да правите това! — извика някой.

Нямаше смисъл да си губи времето и да му казва, че вече го е направил.

Затича се към осветената гара и след около двеста метра перонът се появи пред него. Не можеше да види изумените лица на пътниците, които го гледаха от прозорците на вагоните, докато профучаваше покрай тях.

— Сигурно е въпрос на живот и смърт — предположи един от тях.

Без да спира да тича, Диего измъкна портфейла си и извади билета си много преди да стигне бариерата. Контрольорът го погледна.

— Казаха ми, че „Нощният шотландец“ ще пристигне най-малко след петнайсет минути.

— Къде е най-близкият телефон? — извика Диего.

— Ето там. — Контрольорът посочи редица червени кабинки. — Не можете да ги пропуснете.

Диего се втурна през пълната чакалня, като вадеше монети от джоба на панталоните си. Спря пред шестте кабинки. Три бяха заети. Той отвори вратата на едната свободна и провери дребните, но нямаше четири пенса, а само три.

— Прочетете новините! — чу глас наблизко.

Рязко се обърна, видя вестникарчето и се затича към него. Пререди дългата опашка и подаде на момчето половин کرونا.

— Искam едно пени.

— Веднага — каза момчето, което предположи, че господинът има спешна нужда да посети тоалетната, и бързо му даде едно пени.

Диего се втурна обратно към кабините и не чу вестникарчето да казва: „Рестото, сър“ и „Забравихте си вестника!“. Отвори вратата на първата кабина и бе посрещнат от надпис „НЕ РАБОТИ“. Напъха се в следващата, докато една стресната жена отваряше вратата. Вдигна слушалката, пхна четирите пенса в черната кутия и набра СИТИ 416. Секунди по-късно чу сигнал за свободно.

— Вдигай, вдигай, вдигай! — извика той.

Най-сетне в слушалката прозвуча глас.

— „Кейпъл и компания“. С какво мога да ви помогна?

Диего натисна А и чу как монетите падат в кутията.

— Свържете ме с мистър Александър.

— Кой мистър Александър? А., Д. или У?

— Момент. — Диего остави слушалката върху апарата, извади от портфейла си визитката на мистър Александър и бързо взе отново слушалката. — Чувате ли ме?

— Да, сър.

— Дейвид Александър.

— В момента не е на разположение. Да ви свържа ли с друг брокер?

— Не, свържете ме незабавно с Дейвид Александър — настоя Диего.

— Но той разговаря с друг клиент.

— Тогава прекъснете разговора. Спешно е.

— Нямам право да прекъсвам разговори, сър.

— Можеш и ще го направиш, глупачке, освен ако не искаш от утре да си търсиш работа.

— За кого да предам? — попита разтрепераният глас.

— Просто ме свържи! — извика Диего.

Чу се изщракване, после глас:

— Чувате ли ме, мистър Хардкасл?

— Не, не ви чува. Обаждат се Диего Мартинес, мистър Александър.

— А, добро утро, мистър Мартинес. Обаждате се точно навреме.

— Кажете ми, че не сте продали акциите на „Барингтън“ на баща ми.

— Всъщност току-що го направих. Несъмнено ще се зарадвате да научите, че един клиент купи всички милион и двеста хиляди

акции. При нормални обстоятелства това можеше да отнеме две, може би три седмици. И дори ги продадох с един шилинг над цената им при отварянето на борсата.

— За колко ги продадохте?

— За един паунд и девет шилинга. Нарездането е пред мен.

— Но те струваха два паунда и осем шилинга, когато борсата затвори в петък следобед!

— Така е, но явно е имало оживена търговия с акции на компанията през уикенда. Предположих, че ще сте в течение, и затова така се зарадвах, че успях да се освободя така бързо от тях.

— Защо не опитахте да се свържете с баща ми, за да го предупредите, че цената се е сринала? — изкрещя Диего.

— Баща ви ясно заяви, че няма да е на разположение през уикенда и че няма да се връща в Лондон до утре сутринта.

— Но когато видяхте, че цената пада, защо не използвахте здравия си разум и не изчакахте първо да говорите с него?

— Писмените инструкции на баща ви са пред мен, мистър Мартинес. Няма как да бъдат по-ясни. Цялото му дялово участие в „Барингтън“ трябва да бъде пуснато на пазара при отварянето на борсата днес сутринта.

— Чуйте ме добре, Александър. Нарездам ви да отмените продажбата и да върнете акциите му.

— Боя се, че не мога да го направя, сър. Трансакцията е уговорена и няма начин да се отмени.

— Документите оформени ли са?

— Не, сър, но това ще бъде направено преди края на работния ден.

— Тогава не ги оформяйте. Кажете на купувача, че е станала грешка.

— Сити не работи по този начин, мистър Мартинес. След като трансакцията е уговорена, няма връщане назад, в противен случай пазарът щеше да е в непрекъснат хаос.

— Казвам ви, Александър, отменете продажбата или ще съдя компанията ви за неизпълнение на нареждания.

— А аз ви казвам, мистър Мартинес, че ако го направя, ще бъда изправен пред Съвета на фондовата борса и ще изгубя лиценза си.

Диего смени тактиката.

— Акциите от член на семейство Барингтън или Клифтън ли бяха купени?

— Не, сър. Изпълнихме дословно инструкциите на баща ви.

— Тогава кой ги е купил?

— Председателят на уважавана йоркшърска банка от името на свой клиент.

Диего реши, че е време да опита друг подход, който винаги досега бе работил безотказно.

— Ако успеете да забутате някъде нареждането, мистър Александър, ще ви дам сто хиляди паунда.

— Ако го направя, мистър Мартинес, не само ще изгубя лиценза си, но и ще вляза в затвора.

— Парите ще са в брой, така че никой няма да разбере.

— Аз обаче знам — каза Александър. — И ще съобщя за този разговор на баща ми и брат ми на следващата среща на съдружниците. Искam да го кажа съвсем ясно, мистър Мартинес. Тази фирма вече няма да работи с вас, нито с друг член на семейството ви. Приятен ден, сър.

Връзката прекъсна.

— Коя новина да бъде първа, добрата или лошата?

— По принцип съм оптимист, така че да започнем с добрата.

— Успяхме. Вече сте горд собственик на един милион и двеста хиляди акции на „Барингтън Шипинг“.

— А лошата?

— Трябва ми чек за един милион седемстотин и четирийсет хиляди, но ще останете доволен да чуете, че акциите скочиха с четири шилинга, откакто ги купихте, така че вече сте направили добра печалба.

— Благодарен съм ви, Седрик. И както се разбрахме, ще покрия всички загуби, които сте претърпели през уикенда. Мисля, че е съвсем честно. И сега какво следва?

— Утре ще пратя в Гримсби един от младшите ни директори, Себастиан Клифтън, с всички бумаги за подписване. Тъй като става дума за голяма сума, предпочитам да не оставям документите на прищевките на пощенската служба.

— Ако става дума за брата на Джесика, нямам търпение да се срещна с него.

— Точно той е. Би трябвало да пристигне при вас утре по обед и след като подпишете всичко, ще се върне в Лондон.

— Кажете му, че подобно на вас му предстои чревоугодническо изживяване с най-добрата риба и пържени картофи на света, поднесени върху вчерашен „Гримсби Ивнинг Телеграф“. Определено няма да го водя в скъпи ресторанти с покривки и чинии.

— Щом беше добро за мен, ще бъде добро и за него — каза Седрик. — Очаквам с нетърпение да се видим идния понеделник на общото годишно събрание.

— Въпреки всичко ни остават още няколко проблема — каза Себастиан, след като Седрик затвори телефона.

— Какви по-точно?

— Макар че цената на акциите вече започна да се покачва, не бива да забравяме, че писмото на Фишър с оставката му ще бъде пратено на пресата в петък. Твърдението на член на борда, че компанията е изправена пред фалит, може да доведе до сриване на акциите.

— Това е една от причините утре да пътуваш за Гримсби — каза Седрик. — Фишър има среща с мен в дванайсет, а по това време ти ще се наслаждаваш на най-добрата риба и пържени картофи в страната, с грахово пюре като допълнително.

— А каква е другата причина? — попита Себастиан.

— Искам да си по-далеч, когато се срещна с Фишър. Присъствието ти може само да му напомни на чия страна съм всъщност.

— Той няма да е лесен противник — предупреди Себ. — Вуйчо ми Джайлс на няколко пъти се увери в това.

— Нямам намерение да се отнасям към него като към лесен противник — каза Седрик. — Тъкмо обратното. Някакви други проблеми?

— Три всъщност. Дон Педро Мартинес, Диего Мартинес и донякъде Луис Мартинес.

— Имам достоверна информация, че с тези тримата на практика е свършено. Дон Педро е изправен пред банкрут, Диего всеки момент може да бъде арестуван за опит за даване на подкуп, а Луис не е в

състояние да издуха и носа си, ако баща му не му държи носната кърпичка. Според мен съвсем скоро ще видим тези трима господа да поемат на еднопосочно пътуване до Аржентина.

— Въпреки това имам чувството, че дон Педро ще опита да си отмъсти до последно, преди да си тръгне.

— Не мисля, че точно сега би посмял да припари до Барингтънови или Клифтънови.

— Не мислех за семейството си.

— Не е нужно да се безпокоиш за мен — каза Седрик. — Мога да се грижа за себе си.

— Не мислех и за вас.

— Тогава за кого?

— За Саманта Съливан.

— Не ми се вярва, че дори той ще е склонен да поеме такъв риск.

— Мартинес не мисли като вас...

Понеделник вечер

Дон Педро беше толкова бесен, че мина известно време преди да си възвърне дар слово.

— Как са успели да го направят? — остро попита той.

— След затварянето на борсата в петък и заминаването ми за Шотландия — каза Диего — някой е започнал да продава голям брой акции на „Барингтън“ в Ню Йорк и Лос Анджелис, а после и в Сидни след отварянето на тамошната борса, като се е отървал от последните няколко в Хонконг, докато всички ние сме спали.

— Спали във всяко едно отношение — каза дон Педро. Отново последва дълго мълчание и отново никой не посмя да наруши тишината. — И колко изгубих? — попита накрая той.

— Над един милион паунда.

— Разбра ли кой е продавал акциите? Защото се обзалагам, че е същият, който е изкупил моите тази сутрин на половин цена.

— Мисля, че е някакъв Хардкасл, който беше на телефона, когато прекъснах разговора на Дейвид Александър.

— Седрик Хардкасл — каза дон Педро. — Йоркшърски banker, който членува в борда на „Барингтън“ и винаги подкрепя председателя. Ще съжалява.

— Татко, това не е Аржентина. Ти изгуби почти всичко, а и без това знаем, че властите само търсят повод да те депортират. Може би е време да сложиш край на тази вендета.

Диего видя полетялата към него ръка, но не трепна.

— Да не си посмял да казваш на баща си какво може и какво не може да прави. Ще замина тогава, когато поискам, а не по-рано. Ясно ли е? — Диего кимна. — Има ли друго?

— Не съм съвсем сигурен, но мисля, че забелязах Себастиан Клифтън на Кингс Крос, когато се качих на влака, макар че беше доста далеч.

— Защо не провери?

— Защото влакът всеки момент щеше да замине и...

— Дори са се сетили, че не могат да продължат с плана си, ако не се качиш на влака. Умно — каза дон Педро. — Значи трябва да са имали и човек в „Гленливън“, който е следил всяка наша стъпка. Как иначе биха разбрали, че се връщаш в Лондон?

— Сигурен съм, че никой не ме проследи, когато напуснах хотела. Проверих на няколко пъти.

— Но явно някой е знаел, че си във влака. Прекалено съвпадение е, че *точно* в нощта, в която пътуваш ти, влакът закъснява с час и половина за първи път от години. Помниш ли да е ставало нещо необичайно по време на пътуването?

— Някаква курва, Кити, се опита да ме свали, после някой дръпна внезапната спирачка...

— Прекалено много съвпадения.

— По-късно я видях да си шепне с главния стюард, а той се усмихна и се отдалечи.

— Проститутка и стюард не могат да спрат сами „Нощният шотландец“ за час и половина. Не, на влака трябва да е имало някой с истинска власт, който да дърпа конците. — Отново последва дълго мълчание. — Мисля, че са се усетили, но този път ще се погрижа да не се усетят. За целта ще трябва да сме толкова добре организирани, колкото са и те.

Диего не изрази мнение. Разговорът се беше превърнал в монолог.

— Колко пари в брой са ми останали?

— Около триста хиляди при последната ми проверка — каза Карл.

— И художествената ми колекция снощи е била изложена за продажба. Агню ме увери, че би трябвало да ми донесе повече от милион. Значи все още имам предостатъчно ресурси да се справя с тях. Никога не забравяйте, че няма значение колко дребни сблъсъци губиш, стига да победиш в решителното сражение.

Диего сметна, че моментът не е подходящ да напомня на баща си кой от двамата генерали е изказал това мнение при Ватерлоо.

Дон Педро затвори очи, облегна се в креслото си и се умълча. Отново никой не посмя да прекъсне мислите му. Внезапно очите му се отвориха и той изпъна гръб.

— Сега слушайте внимателно — каза дон Педро и се обърна към по-малкия си син. — Луис, от теб искам да актуализираш досието на Себастиан Клифтън.

— Татко — започна Диего, — предупредиха ни...

— Млъквай. Ако не искаш да участваш в екипа ми, можеш да се пръждосаш още сега.

Диего не помръдна, но усети обидата по-силно и от плесника.

Дон Педро отново насочи вниманието си към Луис.

— Искам да знам къде живее, къде работи и кои са приятелите му. Мислиш ли, че ще успееш да се справиш с това?

— Да, татко — отвърна Луис.

Диего не се съмняваше, че ако брат му имаше опашка, щеше да я размахва.

— Диего — продължи дон Педро, обръщайки се към големия си син, — ти ще идеш в Бристол и ще посетиш Фишър. Не му казвай, че ще пътуваш, по-добре да го изненадаш. Сега е още по-важно в петък сутринта да връчи писмото с оставката си на мисис Клифтън, а след това да съобщи и на пресата. Искам бизнес редакторът на всеки национален вестник да получи копие и очаквам Фишър да бъде на разположение на всеки журналист, който реши да го интервюира. Вземи хиляда паунда. Нищо не съсредоточава Фишър по-добре от вида на пари в брой.

— Може вече да са го купили — предположи Диего.

— Тогава вземи две хиляди. — Дон Педро се обърна към най-верния си съюзник. — Карл, най-доброто съм запазил за теб. Вземи

нощния влак до Единбург и открий онази курва. И когато го направиш, дай ѝ нощ, която никога няма да забрави. Не ми пука как ще действаш, но искам да знам кой е направил така, че влакът да закъснее с час и половина. Ще се срещнем отново утре вечер. Така ще мога да мина през галерията на Агню и да видя как вървят продажбите. — Дон Педро помълча известно време и после добави: — Имам чувството, че за това, което съм наумил, ще са ни нужни много пари в брой.

37.

Вторник сутрин

— Имам подарък за теб.

— Нека позная.

— Не, ще трябва да почакаш и да видиш.

— А, значи било от онези подаръци.

— Да, признавам, че всъщност още го нямам, но...

— Но след като си прекара добре с мен, ще трябва да *почакам* и да видя?

— Схващаш. Но в моя защита ще кажа, че се надявам да го взема днес от...

— „Тифани“?

— Ами, не...

— „Оспри“?

— Не точно.

— „Картие“?

— Това беше вторият ми избор.

— А какъв е първият?

— „Бингам“.

— „Бингам“ на Бонд стрийт ли?

— Не, „Бингам“ от Гримсби.

— И с какво са известни те? С диаманти? Кожи? Парфюми? — с надежда попита тя.

— С рибен пастет.

— Един или два буркана?

— Като начало един, тъй като тепърва предстои да видя как ще се развият отношенията ни.

— Предполагам, че това е горе-долу всичко, на което може да се надява едно уволнено от магазин момиче — каза Саманта, докато ставаше от леглото. — А само като си помисля, че си мечтаех да стана любовница.

— Това по-нататък, когато стана председател на борда на банката — отвърна Себастиан и я последва в банята.

— Може и да не съм склонна да чакам толкова дълго — предупреди го Саманта, докато заставаеше под душа.

Понечи да дръпне завесата, но Себастиан се вмъкна при нея.

— Няма достатъчно място за двамата — каза тя.

— Някога да си се любила под душ?

— Почакай и ще видиш.

— Майоре, благодаря ви, че намерихте време да се срещнете с мен.

— Няма защо, Хардкасл. И без това бях в Лондон по работа, така че времето съвпадна.

— Да ви предложи кафе, друже?

— Черно и без захар, благодаря — каза Фишър, докато се настаняваше от другата страна на бюрото.

Седрик натисна един бутон на телефона си.

— Мис Клъф, две черни кафета без захар и бисквити... Вълнуващи времена, Фишър, не мислите ли?

— Какво по-точно имате предвид?

— Кръщаването на „Бъкингъм“ от кралицата майка следващия месец, разбира се. Както и първото плаване, което би трябвало да открие цяла нова ера пред компанията.

— Да се надяваме — каза Фишър. — Макар че все още има няколко трудности за преодоляване, преди да съм се убедил напълно.

— Което е и причината да поискам да поговорим, друже.

На вратата се почука и мис Клъф влезе в кабинета с поднос и две чаши кафе. Остави едната пред майора, а другата пред председателя, а между двете — чиния курабийки.

— Позволете да кажа направо колко съжалявам, че мистър Мартинес реши да продаде целия си дял в „Барингтън“. Питам се дали можете да хвърлите известна светлина върху решението му.

Фишър рязко остави чашата си в чинийката, като разля няколко капки.

— Нямах представа!

— Ужасно съжалявам, Алекс. Мислех, че ви е съобщил, преди да предприеме подобно крайно решение.

— Кога е станало?

— Вчера сутринта, веднага след отварянето на фондовата борса. Това е и причината да ви звънна. — Фишър приличаше на лисица, внезапно попаднала под светлината на приближаващи фарове. — Вижте, бих искал да обсъдя нещо с вас. — Фишър си остана все така втрещен, което позволи на Седрик да удължи агонията му още мъничко. — През октомври ще навърша шейсет и пет и макар да нямам намерението да се оттегля от поста си в банката, възнамерявам да се освободя от някои странични занимания, сред които и членството ми в борда на „Барингтън“.

Фишър напълно забрави за кафето и заслуша внимателно всяка дума на Седрик.

— Предвид това реших да се оттегля от борда и да направя място за някой по-млад.

— Съжалявам да го чуя — каза Фишър. — Винаги съм смятал, че внасяте мъдрост и благоразумие в дискусиите ни.

— Много мило от ваша страна. Точно затова исках да се видим.

Фишър се усмихна, чудейки се дали пък...

— Алекс, наблюдавах ви внимателно през последните пет години и останах силно впечатлен от лоялната ви подкрепа за председателя, особено като се има предвид, че когато се състезавахте срещу нея за председателското място, тя спечели единствено благодарение на решаващия глас на предишния председател.

— Никога не бива да позволяваме личните чувства да пречат на интересите на компанията.

— Аз самият едва ли бих могъл да се изразя по-добре, Алекс, поради което се надявах, че ще успея да ви убедя да заемете мястото ми в борда, след като вече няма да представлявате интересите на мистър Мартинес.

— Това е много щедро предложение, Седрик.

— Не, всъщност е доста егоистично, тъй като ако смятате, че можете да се справите, това ще гарантира стабилността и бъдещето както на „Барингтън“, така и на „Фартингс“.

— Да, разбирам.

— Освен хилядата паунда годишно, които получавате в момента като директор, „Фартингс“ ще ви плаща още толкова, за да представлявате интереса на банката. Но пък ще искам пълен доклад след всяко заседание на борда, което ще изисква да идвате в Лондон и

да преспивате тук. Разбира се, всички разходи ще бъдат поети от банката.

— Това е изключително щедро от ваша страна, Седрик, но ще ми трябва малко време да си помисля — каза майорът, като явно се бореше с изникналия проблем.

— Разбира се, че ще ви трябва — съгласи се Седрик, който чудесно знаеше какъв е проблемът.

— Кога искате да знаете решението ми?

— До края на седмицата. Бих искал да решим въпроса преди общата годишна среща следващия понеделник. Първоначално смятах да помоля сина си Арнолд да ме замести, но това беше преди да си дам сметка, че може да се окажете на разположение.

— До петък ще съм решил.

— Много добре, Алекс. Веднага ще напиша писмо, потвърждаващо предложението, и довечера ще ви го пусна по пощата.

— Благодаря, Седрик. Определено ще го обмисля сериозно.

— Отлично. А сега няма да ви задържам повече, защото май казахте, че имате среща в Уестминстър, ако си спомням правилно.

— Точно така — каза Фишър, бавно стана и стисна ръката на Седрик, който го изпрати до вратата.

Седрик се върна при бюрото си, седна и започна да пише писмото си до майора, като се питаше дали предложението му няма да се окаже по-изкушаващо от онова, което несъмнено щеше да му направи Мартинес.

Червеният ролс-ройс спря пред галерия „Агню“ и дон Педро слезе и погледна витрината, където имаше портрет на мисис Кейтлин Нютън, прекрасната любовница на Тисо. Усмихна се, когато видя червената точка.

Усмивката му стана по-широка, след като влезе в галерията. Не от вида на толкова много великолепни картини и скулптури, а от изобилието червени точки до тях.

— Мога ли да ви помогна, сър? — попита жена на средна възраст.

Дон Педро се запита какво ли е станало с красивото момиче, което го беше посрещнало при предишното му идване в галерията.

— Искам да говоря с мистър Агню.

— Не съм сигурна дали е на разположение в момента. Може би аз ще мога да ви помогна.

— Ще бъде на разположение за мен — каза дон Педро. — В края на краищата това представление е мое — добави той и вдигна високо ръце, сякаш благославяше паство.

Жената бързо отстъпи назад и без нито дума повече почука на вратата на кабинета на мистър Агню и изчезна вътре. След секунди собственикът се появи и каза малко сковано:

— Добър ден, мистър Мартинес.

Дон Педро реши, че поведението му е проява на типичната английска сдържаност.

— Виждам, че продажбите вървят добре, но каква сума сте събрали дотук?

— Ако обичате да влезем в кабинета ми, за да поговорим насаме.

Дон Педро го последва през галерията, като броеше червените точки, но изчака вратата на кабинета да се затвори, преди да повтори въпроса си.

— Каква сума събрахте дотук?

— Малко над сто и седемдесет хиляди при откриването снощи, а днес сутринта се обади един джентълмен, за да запази двете картини на Бонар и Утрило, с които сумата със сигурност ще надхвърли двеста хиляди. Освен това от Националната галерия проявиха интерес към Рафаело.

— Добре, защото са ми нужни сто хиляди още сега.

— Боя се, че това е невъзможно, мистър Мартинес.

— Защо? Парите са си мои.

— Опитвам се да се свържа с вас от няколко дни, но вие бяхте на лов в Шотландия.

— Защо да не мога да си взема парите? — остро попита Мартинес. В тона му вече се долавяше заплахата.

— Миналия петък ни посети някой си мистър Ледбъри от „Мидланд Банк“ в Сейнт Джеймс. Дойде с техния юрист, който ни нареди да прехвърляме всички събрани суми от продажбата директно на банката.

— Няма правото да го прави. Тази колекция е моя.

— Показаха редовни документи, подписани от вас, според които цялата колекция, изброена творба по творба, е гаранция срещу взет заем.

— Но аз върнах заема вчера.

— Юристът се върна малко преди откриването вчера вечерта със съдебна заповед да не прехвърлям пари на никого, освен на банката. Трябва да посоча, мистър Мартинес, че в „Агню“ не обичаме да правим бизнес по този начин.

— Веднага ще взема писмо, което ви освобождава от нареждането. Когато се върна, искам да ми връчите чек за сто хиляди паунда.

— С нетърпение ще ви очаквам, мистър Мартинес.

Дон Педро излезе от галерията, без да му стисне ръката и без да каже нито дума повече. Закрачи енергично към Сейнт Джеймс, а лимузината го следваше на няколко метра.

Когато стигна банката, дон Педро влезе и тръгна право към кабинета на управителя, преди някой да успее да го попита кой е и с кого иска да се срещне. Не почука, а нахълта направо вътре. Мистър Ледбъри седеше зад бюрото си и диктуваше нещо на секретарката си.

— Добър ден, мистър Мартинес — каза Ледбъри, сякаш го беше очаквал.

— Вън — каза дон Педро на секретарката и тя бързо излезе, без дори да погледне управителя.

— Какви игрички играете, Ледбъри? Идвам от „Агню“. Отказват да ми дадат парите от продажбата на личната ми колекция и твърдят, че вие сте виновникът.

— Боя се, че колекцията вече не е ваша — каза Ледбъри. — И то от доста време. Явно сте забравили, че я прехвърлихте на банката, след като увеличихме овърдрафта ви за пореден път. — Отвори горното чекмедже на малък зелен шкаф и извади една папка.

— А парите от продажбата на акциите ми от „Барингтън“? Сумата възлиза на повече от три милиона.

— Което ви оставя с овърдрафт — Ледбъри прелисти няколко страници в папката — от седемстотин седемдесет и две хиляди четиристотин и петдесет паунда в края на работния ден вчера. За да не ви поставям отново в неудобно положение, позволете да ви напомня, че наскоро подписахте и лична гаранция, която включва къщата ви в

провинцията и онази на Итън Скуеър четирийсет и четири. И трябва да ви уведомя, че ако продажбата на колекцията ви не покрие сегашния овърдрафт, ще се наложи да ви попитаме с кой от двата имота желаете да се простите най-напред.

— Не можете да го направите.

— Мога, мистър Мартинес, и ако се наложи, ще го направя. И следващия път, когато се видим — каза Ледбъри, докато вървеше към вратата, — бъдете така добър да си запишете час при секретарката ми. Позволете да ви напомня, че това е банка, а не казино. — Отвори вратата. — Приятен ден, сър.

Мартинес се изниза от кабинета на управителя, помъкна се по коридора и излезе навън. Ролс-ройсът го чакаше отпред. Мартинес се запита дали все още притежава колата.

— Закарай ме у дома — каза той.

Когато изкачиха Сейнт Джеймс, лимузината зави наляво, спусна се по Пикадили и продължи покрай гара Грийн Парк, от която излизаше поток хора. Сред тях имаше млад мъж, който пресече улицата, зави наляво и тръгна към Албъмаръл стрийт.

Когато влезе в „Агню“ за трети път за по-малко от седмица, Себастиан възнамеряваше да остане там само няколко минути, колкото да прибере картината на Джесика. Можеше да я вземе още когато полицията го върна при галерията, но тогава умът му беше зает изцяло от мисли за заключената в килията Сам.

И сега беше разсеян, но не от мисли за спасяването на бедстваща девица, а от превъзходните произведения на изкуството, които бяха изложени. Спря да се възхити на „Мадоната от Богота“, която бе негова за няколко часа, и се опита да си представи какво ли е да напишеш чек за 100 000 паунда и да знаеш, че няма да го отхвърлят.

Стана му смешно, че „Мислителят“ на Роден е бил оценен на 150 000 паунда. Много добре помнеше как дон Педро беше купил статуята в „Сотбис“ за 120 000, което беше истински рекорд за Роден по онова време. Но тогава дон Педро си бе мислил, че в статуята има осем милиона във фалшиви банкноти от по пет паунда. Точно тогава бяха започнали неприятностите за Себастиан.

— Добре дошли отново, мистър Клифтън.

— Боя се, че пак аз съм виновен. Забравих да взема картината на сестра си.

— Така е. Тъкмо помолих асистентката си да я донесе.

— Благодаря, сър — каза Себастиан.

Заместницата донесе опакованата картина и мистър Агню внимателно провери етикета, преди да я предаде на Себастиан.

— Да се надяваме, че този път не е Рембранд — не успя да се сдържи Себастиан.

Нито мистър Агню, нито асистентката му се усмихнаха.

— И не забравяйте уговорката ни — каза само мистър Агню.

— Ако не продам картината, а я подаря на някого, ще разваля ли уговорката ни?

— На кого смятате да подарявате?

— На Сам. Като начин да кажа, че съжалявам.

— Нямам възражения срещу това — каза Агню. — Подобно на вас, аз съм сигурен, че мис Съливан никога няма да помисли да я продава.

— Благодаря, сър — отвърна Себастиан. После погледна творбата на Рафаело и каза: — Един ден тази картина ще бъде моя.

— Надявам се — каза Агню. — Все пак по този начин си изкарваме парите.

Когато Себастиан излезе от галерията, беше такава приятна вечер, че реши да отиде до Пимлико и да даде на Сам нейния „почакай и ще видиш“ подарък. Докато вървеше през парка „Сейнт Джеймс“, си помисли за посещението си в Гримсби през деня. Беше харесал мистър Бингам. И фабриката му. И работниците. Истински хора, вършещи истинска работа, както се бе изразил Седрик.

На мистър Бингам му трябваха около пет минути да подпише всички документи по прехвърлянето на акциите и още половин час да погълнат двете порции най-вкусна риба и пържени картофи във вселената, поднесени върху вчерашен брой на „Гримсби Ивнинг Телеграф“. Малко преди Себ да си тръгне мистър Бингам му връчи буркан рибен пастет и го покани да пренощува в Мейбълторп Хол.

— Много мило от ваша страна, сър, но мистър Хардкасл очаква да сложа документите на бюрото му преди края на работния ден.

— Добре, но имам чувството, че ще се виждаме по-често, след като вече съм член на борда на „Барингтън“.

— Нима сте член на борда, сър?

— Дълга история. Ще ви я разкажа, когато ви опозная по-добре.

Себастиан осъзна, че Боб Бингам е мистериозният човек, който не бива да се споменава до края на операцията.

С нетърпение очакваше да даде подаръка на Сам. Когато стигна жилищната ѝ сграда, отвори входната врата с ключа, който му бе дала сутринта.

Мъж, скрит в сенките от другата страна на улицата, си записа адреса. Тъй като Клифтън бе влязъл със свой ключ, мъжът прие, че това е домът му. На вечеря щеше да каже на баща си кой е купил акциите на „Барингтън“, името на йоркшърската банка, извършила трансакцията, и домашния адрес на Себастиан Клифтън. Дори какво е обядвал. Спря такси и каза да го откара на Итън Скуеър.

— Спри! — извика Луис, скочи от таксито, изтича до вестникарчето и грабна броя на „Лондон Ивнинг Нюз“. Прочете напечатаното с големи букви заглавие „Жена в кома след скачане от «Нощният шотландец»“ и се усмихна. После се върна в таксито.

Явно някой друг също бе изпълнил нареждането на баща му.

Сряда вечер

Секретарят на кабинета беше обмислил всички промени и имаше чувството, че най-сетне е измислил идеалния начин да се справи и с четиримата с един-единствен удар.

Сър Алън Редмейн вярваше във върховенството на закона. В края на краищата това бе основата на всяка демокрация. Всеки път, когато го питаха, сър Алън се съгласяваше с Чърчил, че демокрацията има своите недостатъци като форма на управление, но като цяло е най-доброто, което може да се измисли. Ако зависеше от него обаче, той самият би предпочел добронамерена диктатура. Проблемът бе, че диктаторите по природа не са добронамерени. Подобно качество просто не се вписваше в длъжностната им характеристика. По негово мнение най-близкото нещо до добронамерен диктатор, с което разполагаше Великобритания, бе секретарят на кабинета.

Ако това беше Аржентина, сър Алън просто щеше да нареди на полковник Скот-Хопкинс да убие дон Педро Мартинес, Диего Мартинес, Луис Мартинес и със сигурност Карл Лунсдорф, с което щеше да приключи случая. Но подобно на много други секретари на кабинета преди него, трябваше да направи компромис и да се задоволи само с едно отвлечане, две депортирания и банкрут, който щеше да остави жертвата без друг избор, освен да се прибере в родината си и никога да не помисли да се връща отново тук.

При нормални обстоятелства сър Алън щеше да изчака нещата да минат по законния си ред. За съжаление ръката му бе принудена да действа не от друг, а от самата кралица майка.

Сутринта беше прочел в бюлетина на двора, че Нейно Величество е благоволила да приеме поканата на председателя на борда на „Барингтън Шипинг“ мисис Хари Клифтън да кръсти новопостроения „Бъкингам“ по обяд на 21 септември, понеделник. Така на сър Алън му оставаха само няколко седмици да изпълни плана си, тъй като нямаше никакви съмнения, че дон Педро Мартинес е намислил за онази дата нещо различно от кръщелна церемония.

Очертаваха се напрегнати дни и първият му ход бе да се погрижи Карл Лунсдорф да бъде елиминиран от уравнението. Последното му престъпление на „Нощният шотландец“ беше жалко и достойно за презрение дори по неговите стандарти. Диего и Луис Мартинес можеха да изчакаат реда си, тъй като той вече разполагаше с предостатъчно доказателства, за да арестува и двамата. И беше сигурен, че щом бъдат пуснати под гаранция преди съда, двамата незабавно ще избягат от страната. Полицията щеше да бъде инструктирана да не ги задържа на летището, тъй като двамата щяха добре да си дават сметка, че никога няма да се върнат във Великобритания, освен ако не искат да лежат дълго зад решетките.

Те можеха да почакаат. Това обаче не се отнасяше за Карл Ото Лунсдорф, както бе пълното му име според акта за раждане.

Макар че от показанията на главния стюард бе съвсем ясно, че Лунсдорф е изхвърлил посред нощ от прозореца на влака — сър Алън прелисти страницата — известната проститутка мис Кити Парсънс, нямаше как да се сдобият с неоспорими доказателства срещу бившия офицер от СС, докато горката жена беше в кома. Въпреки това колелата на правосъдието щяха да се завъртят.

Сър Алън не се интересуваеше особено от коктейлни партита и макар че получаваше по десет покани на ден за какво ли не, от градинско парти на кралицата майка до „Роял Бокс“ в Уимбълдън, в девет от случаите поставяше в горния десен ъгъл на поканата параф „Не“ и оставяше секретарката да измисли приемливо извинение. Но когато получи покана от Външно министерство за парти по случай пристигането на новия израелски посланик, сър Алън написа „Да, ако съм свободен“.

Секретарят на кабинета не гореше от особено желание да се среща с новия посланик, когото познаваше от минали посещения като член на няколко делегации. На партито обаче щеше да има гост, с когото искаше да поговори на четири очи.

Сър Алън излезе от кабинета си на Даунинг стрийт малко след шест и отиде до сградата на Външно пеша. След като поздрави новия посланик и размени любезности с неколцина други, които искаха да се подмажат, тръгна уверено сред тълпата с чаша с ръка, докато не зърна целта си.

Симон Визентал бърбеше с главния равин. Сър Алън се присъедини към тях, изчака търпеливо сър Израел Броди да започне разговор със съпругата на посланика, след което обърна гръб на тълпата, за да покаже ясно, че не иска да бъде прекъсван.

— Доктор Визентал, позволете да споделя колко се възхищавам на кампанията ви за издирване на нацисти, участвали в холокоста. — Визентал леко се поклони. — Питам се — продължи секретарят на кабинета, снишавайки глас, — дали името Карл Ото Лунсдорф ви говори нещо?

— Лейтенант Лунсдорф беше един от най-близките помощници на Химлер — каза Визентал. — Работеше като разпитващ офицер от СС в личния му екип. Имам безброй документи за него, сър Алън, но се боя, че той е избягал от Германия няколко дни преди съюзниците да влязат в Берлин. Според последните сведения живее в Буенос Айрес.

— Мисля, че ще го откриете малко по-близо — каза тихо сър Алън.

Визентал се наведе към него и заслуша съсредоточено.

— Благодаря, сър Алън — каза той, след като секретарят на кабинета му предаде нужната информация. — Ще се заема незабавно.

— Ако мога да помогна с нещо, неофициално, разбира се, знаете къде да ме намерите — каза секретарят на кабинета, докато към тях се присъединяваше председателят на „Приятели на Израел“.

Сър Алън остави празната си чаша на един поднос, отхвърли предложената му наденичка на клечка, пожела лека нощ на новия посланик и се върна на Даунинг стрийт 10. Там отново прегледа плана си, за да се увери, че е изпитал и най-малката подробност. Много добре осъзнаваше, че най-големият му проблем ще е времето, особено ако искаше да арестува и двамата в деня след изчезването на Лунсдорф.

Когато най-сетне приключи — малко след полунощ — секретарят на кабинета за пореден път реши, че все пак би предпочел добронамерената диктатура.

Майор Алекс Фишър сложи двете писма на бюрото си едно до друго — неговото с оставката от борда на „Барингтън“ и онова от Седрик Хардкасл, което бе пристигнало сутринта и му предлагаше

възможност да продължи ролята си на член на борда. Плавен преход, както го описваше Хардкасл, с дългосрочни перспективи.

Мъчеше се да претегли всички за и против двете алтернативи. Дали да приеме щедрото предложение на Седрик и да запази мястото си в борда с доход 2000 паунда годишно плюс разходите и всички възможности да преследва и други интереси?

Ако обаче се оттеглеше от борда, дон Педро му беше обещал 5000 паунда в брой. Като цяло предложението на Хардкасл беше по-привлекателното. Но оставаше въпросът с отмъщението на дон Педро, ако Фишър се отметне от сделката в последния момент. Случилото се с мис Кити Парсънс беше повече от показателно.

На вратата се почука. Това изненада Алекс, тъй като не очакваше никого. Изненадата му стана още по-голяма, когато отвори и се озова лице в лице с Диего Мартинес.

— Добро утро — каза Алекс, сякаш го беше очаквал. — Влизайте — добави, понеже не знаеше какво друго да каже. Заведе Диего в кухнята, тъй като не искаше неканеният му гост да вижда двете писма на бюрото в кабинета. — Какво ви води в Бристол? — попита той и понеже помнеше, че Диего не пие, напълни чайника с вода и го сложи да заври.

— Баща ми ме помоли да ви предам това — каза Диего и сложи на масата дебел плик. — Не е нужно да ги броите. Това са двете хиляди, които поискахте като аванс. Можете да приберете останалите в понеделник, след като връчите писмото с оставката.

Страхът се оказа по-силен от алчността. Алекс взе плика и го прибра във вътрешния си джоб, но не благодари.

— Баща ми ме помоли също да ви напомня, че очаква да сте на разположение на журналистите, след като подадете оставката си в петък сутринта.

— Разбира се — каза Фишър. — Щом връча писмото на мисис Клифтън — още му беше трудно да я нарича председател, — ще пратя телеграмите, както сме се разбрали, ще се прибера вкъщи и ще седя в кабинета си, готов да отговарям на всички позвънявания.

— Добре — каза Диего. Чайникът вече завираше. — Е, ще се видим в понеделник следобед на Итън Скуеър и ако пресата отрази благоприятно общото годишно събрание — или по-скоро

неблагоприятно — с усмивка се поправи той, — ще получите останалите три хиляди.

— Кафе?

— Не. Предадох ви парите и съобщението на баща ми. Той просто искаше да е сигурен, че не сте размислили.

— Защо ще си мисли подобно нещо?

— Нямам представа. Но не забравяйте — каза Диего и хвърли поглед към снимката на мис Кити на първата страница на „Телеграф“, — че ако нещо се обърка, няма да съм аз онзи, който ще се качи на следващия влак за Бристол.

След като Диего си тръгна, Алекс се върна в кабинета, скъса писмото на Седрик Хардкасл и го пусна в кошчето. Не беше необходимо да отговаря. Хардкасл щеше да разбере в събота, когато прочете писмото му с оставка в националните вестници.

Хапна в „Карвардин“ и прекара остатъка от следобеда в уреждане на няколко по-дребни задължения с различни местни търговци, някои от които бяха отдавна просрочени. Когато се прибра, провери плика и установи, че все още разполага с 1265 паунда в чисто нови петачки; очакваха го и още 3000 в понеделник, ако пресата покаже достатъчен интерес към историята му. Остана да лежи буден и да преповтаря някои от изказванията, за които се надяваше, че ще накарат журналистите да оближат устни. „Боя се, че «Бъкингам» ще потъне още преди да е потеглил на първото си плаване. Избирането на жена за председател на борда беше безразсъден риск и не вярвам, че компанията ще успее да се възстанови от него. Разбира се, че продадох всичките си акции, все пак предпочитам малка загуба сега, отколкото студен душ по-късно.“

На следващата сутрин след безсънната нощ Алекс се обади в кабинета на председателя и си уговори среща в десет сутринта в петък. Прекара остатъка от деня в чудене дали е взел правилното решение, но знаеше, че ако се отметне сега, след като е взел парите от дон Педро, следващият почукал на вратата му ще е Карл — а Карл нямаше да дойде в Бристол, за да му даде останалите три хиляди.

Въпреки това Алекс започваше да подозира, че може би е направил най-голямата грешка в живота си. Трябваше да обмисли всичко по-добре. След излизането на писмото му във вестниците шансовете му да седне в някой борд щяха да бъдат нулеви.

Запита се дали наистина е твърде късно да промени решението си. Ако разкажеше всичко на Хардкасъл, той дали щеше да му даде хиляда паунда в аванс, за да върне парите на Мартинес? Най-добре беше да му се обади още утре сутринта. Алекс сложи чайника и включи радиото. Не слушаше внимателно, докато не чу името Кити Парсънс. Усили звука, за да чува по-добре.

— Говорител на „Бритиш Рейлуейс“ потвърди, че мис Парсънс е умряла през нощта, без да излезе от кома.

Четвъртък сутрин

И четиримата си даваха сметка, че не могат да започнат операцията, освен ако не вали. Знаеха също, че няма нужда да го следят, тъй като всеки четвъртък той пазаруваше в „Хародс“, а той никога не променяше навиците си.

Ако в четвъртък валеше, той щеше да остави палтото и чадъра си в гардероба на магазина на партера. След това щеше да посети два отдела — тютюневия, където щеше да вземе кутия от любимите пури на дон Педро „Монтекристо“, и хранителния, за да купи провизии за уикенда. Въпреки че се бяха подготвили много добре, всичко трябваше да бъде изпълнено с точност до част от секундата. Имаха обаче едно преимущество — човек винаги можеше да разчита на един германец, че ще спазва графика.

Малко след 10:00 Лунсдорф излезе от Итън Скуеър 44. Беше облечен в дълго черно палто и носеше чадър. Погледна към небето, отвори чадъра и закрачи целеустремено към Найтсбридж. Не беше ден за зяпане на витрините. Лунсдорф вече беше решил, че ако продължава да вали и след като купи всичко необходимо, ще вземе такси обратно до Итън Скуеър. Те се бяха подготвили дори за това.

Щом влезе в „Хародс“, той тръгна право към гардероба и подаде чадъра и палтото на жената зад щанда, която му връчи малък диск с номер. След това мина покрай парфюмерията и бижутата и спря при тютюна. Никой не го следеше. След като купи обичайната кутия пури, продължи към хранителните стоки и прекара там четирийсет минути, през които напълни няколко торби. Върна се в гардероба малко след единайсет, погледна навън и видя, че вали като из ведро. Запита се дали портиерът ще успее да му спре такси. Остави торбите и подаде номера на жената. Тя изчезна в задното помещение и след малко се върна с дамски розов чадър.

— Това не е мое — каза Лунсдорф.

— Ужасно съжалявам, сър — смутено отвърна жената и бързо се върна отзад.

Когато най-сетне се появи, носеше лисица.

— Това да ви изглежда мое? — заядливо попита Лунсдорф.

Тя се върна отново и когато се появи, носеше яркожълта непромокаема шапка с покривало за врата.

— Да не са ви избирали с конкурс за глупост? — извика Лунсдорф.

Гардеробьерката се изчерви и се вцепени като парализирана. До нея се появи някаква по-възрастна жена.

— Извинявам се, сър. Може би ще е най-добре да дойдете и да ми покажете палтото и чадъра си — каза тя и вдигна преградата, отделяща служителите от клиентите.

Лунсдорф я последва в задното помещение и му потрябваха само няколко секунди да види палтото си, окачено в средата на закачалката. Тъкмо се навеждаше да вземе чадъра си, когато нещо го фрасна в тила. Коленете му се подгънаха и той рухна на пода, а трима мъже изскочиха измежду дрехите и се хвърлиха върху него. Ефрейтор Кран сграбчи ръцете му и бързо ги върза отзад, сержант Робъртс натика парцал в устата на Лунсдорф, а капитан Хартли му върза глезените.

След секунди се появи полковник Скот-Хопкинс: носеше зелена ленена куртка и буташе голям кош за пране. Вдигна капака и тримата напъхаха Лунсдорф вътре. Макар да беше сгънат на две, той едва се побра. Капитан Хартли хвърли отгоре му палтото и чадъра, Кран затвори капака и закопча ремъците.

— Благодаря, Рейчъл — каза полковникът, докато гардеробьерката държеше преградата вдигната, за да могат да изкарат коша навън.

Ефрейтор Кран излезе на Бромптън Роуд пръв, следван плътно от Робъртс. Полковникът не спря нито за миг, а продължи да бута коша към микробус на „Хародс“, който чакаше пред входа с отворени задни врати. Хартли и Робъртс вдигнаха коша, който се оказа по-тежък, отколкото очакваха, и го натовариха вътре. Полковникът седна до Кран отпред, а Хартли и Робъртс скочиха отзад и затвориха вратата.

— Да тръгваме — каза полковникът.

Кран изкара микробуса в централното платно и се включи в сутрешния трафик, който бавно се влачеше по Бромптън Роуд към А4. Знаеше много добре накъде да кара, защото беше правил тренировки предишния ден — нещо, за което полковникът винаги настояваше.

След четирийсет минути приближиха оградата на изоставено летище и Кран светна два пъти с фаровете. Почти не му се наложи да намалява скоростта, тъй като порталът се отвори веднага. Той продължи по пистата, където ги чакаше товарен самолет с познатия отличителен знак в синьо и бяло и със спусната рампа.

Хартли и Робъртс отвориха задната врата на микробуса и скочиха на пистата още преди ефрейторът да спре напълно. Кошът за пране беше свален, избутан по рампата и натоварен в самолета. Хартли и Робъртс слязоха спокойно, скочиха в микробуса и бързо затвориха след себе си.

Полковникът следеше зорко всичко. Благодарение на секретаря на кабинета нямаше да е нужно да обяснява на бдителни митничари какво има в коша и каква е дестинацията на полета. Върна се на мястото си до шофьора. Двигателят още работеше и Кран бързо потегли, докато полковникът затваряше вратата в движение.

Когато микробусът излезе на пътя, самолетът вече рулираше. Не го видяха как излита, защото се движеха на изток, а самолетът отлиташе на юг.

След четирийсет минути микробусът на „Хародс“ се намираше обратно на мястото си пред магазина. Цялата операция бе продължила малко повече от час и половина. Доставчикът чакаше колата си на тротоара. Закъсняваше, но щеше да навакса изгубеното време през следобедната смяна, без шефът му да разбере каквото и да било.

Кран слезе и му подаде ключовете.

— Благодаря, Джоузеф — каза той и стисна ръка на бившия си колега от САС.

Хартли, Кран и Робъртс се върнаха по различни маршрути до Челси Баракс, а полковник Скот-Хопкинс влезе в „Хародс“ и се насочи направо към гардероба. Двете гардеробиерки още бяха на местата си.

— Благодаря, Рейчъл — каза той, свали униформената куртка на магазина, сгъна я и я сложи на тезгяха.

— За мен беше удоволствие, полковник — отвърна старшата гардеробиерка.

— Мога ли да попитам какво направихте с покупките на джентълмена?

— Ребека предаде торбите му в отдела за изгубени вещи. Такава е политиката на компанията, когато не знаем дали клиентът ще се

върне, или не. Запазихме обаче това за вас — каза тя и извади някакъв пакет изпод щанда.

— Много мило от ваша страна, Рейчъл — каза той, докато вземаше кутията „Монтекристо“.

Самолетът бе посрещнат от цяла делегация, която търпеливо изчака спускането на рампата.

Четирима млади войници влязоха вътре, изкараха безцеремонно коша за пране и го оставиха пред председателя на комисията по посрещането. Един офицер пристъпи напред, разкопча ремъците и вдигна капака. В коша се бе свил насинен мъж с вързани ръце и крака.

— Махнете парцала от устата му и го развържете — каза мъжът, който бе очаквал този момент почти двайсет години. Не каза нито дума повече, докато мъжът не дойде достатъчно на себе си, за да излезе от коша и да стъпи несигурно на асфалта. — Не сме се срещали досега, лейтенант Лунсдорф — каза Симон Визентал, — но ми позволете пръв да ви посрещна с добре дошъл в Израел.

Не си стиснаха ръцете.

Петък сутрин

Дон Педро още беше замаян. Толкова много неща се бяха случили за толкова малко време.

Бе събуден в пет от силно настоятелно блъскане по вратата и остана озадачен защо Карл не е отворил. Предположи, че някое от момчетата се връща след бурна нощ и си е забравило ключа. Стана, облече халата си и слезе долу с намерението да обясни на Диего или Луис какво точно е мнението му за събуждане в такъв ранен час.

Щом отвори вратата, няколко полицаи нахълтаха в къщата, изтичаха горе и арестуваха Диего и Луис, които спяха в леглата си, позволиха им да се облекат и ги качиха в една чакаща кола.

Защо Карл не се притичваше на помощ? Или бяха арестували и него?

Дон Педро изтича горе и отвори вратата на стаята на Карл. Леглото му беше недокоснато. Той слезе бавно в кабинета си и набра домашния телефон на адвоката си, като ругаеше и удряше с юмрук по бюрото, докато чакаше някой да вдигне.

Най-сетне му отговори сънен глас и заслуша внимателно, докато клиентът описваше несвързано случилото се. След минута мистър Евърард се разбуди окончателно и спусна единия си крак на пода.

— Ще ви се обадя веднага щом разбера къде са откарани и в какво са обвинени — каза той. — Не казвайте на никого нито дума за станалото, докато не се чуем.

Дон Педро продължи да удря с юмрук бюрото и да крещи ругатни, но никой не го слушаше.

Първото позвъняване бе от „Ивнинг Стандарт“.

— Не коментирам! — изрева дон Педро и тресна слушалката. Продължи да следва съвета на адвоката и даде същия рязък отговор на „Дейли Мейл“, „Мирър“, „Експрес“ и „Таймс“. Дори нямаше да вдига телефона, ако не очакваше така отчаяно новини от Евърард.

Адвокатът най-сетне се обади малко след осем да му каже къде са задържани Диего и Луис, като през следващите няколко минути

обясняваше колко сериозни са обвиненията.

— Ще поискам да ги пуснат под гаранция, макар че изобщо не съм оптимист — каза той.

— Ами Карл? — попита дон Педро. — Казаха ли ви къде е и в какво е обвинен?

— Отричат да знаят каквото и да било за него.

— Продължете да търсите — нареди дон Педро. — Все някой трябва да знае къде е.

В девет часа Алекс Фишър облече двуреден костюм на тънко райе, сложи си вратовръзката на полка и обу чисто нови черни обувки. Слезе в кабинета си и прочете още веднъж писмото с оставката, преди да запечати плика и да го адресира до мисис Хари Клифтън, „Барингтън Шипинг“, Бристол.

Помисли си какво трябва да направи през следващите два дни, ако иска да изпълни уговорката с дон Педро и да си гарантира останалите три хиляди паунда. Първо трябваше да бъде в офиса на „Барингтън Шипинг“ в десет часа, за да връчи писмото на мисис Клифтън. След това щеше да посети два местни вестника, „Бристол Ивнинг Поуст“ и „Бристол Ивнинг Уърлд“, и да даде на редакторите копия от оставката си. Не за първи път негово писмо щеше да се появи на първа страница.

Следващата му спирка щеше да е пощата, където щеше да прати телеграми до редакторите на всички национални вестници с простото съдържание „Майор Алекс Фишър подава оставка от борда на «Барингтън Шипинг» и призовава за оставката на председателя, тъй като се бои, че компанията е изправена пред банкрут“. След това щеше да се върне у дома и да чака при телефона. Вече беше подготвил отговори за всички най-вероятни въпроси.

Излезе малко след 9:30 и се включи в бавния натоварен трафик към пристанището. Не изгаряше от нетърпение да връчи писмото на мисис Клифтън; възнамеряваше да се държи уклончиво и да си тръгне бързо, подобно на куриер, който трябва да достави документи за развод.

Вече беше решил да закъснее няколко минути и да я накара да чака. Докато минаваше през портала, внезапно осъзна колко ще му

липсва това място. Включи Би Би Си, за да чуе последните новини. Полицията арестувала трийсет и седем рокери в Брайтън и ги обвинила в нарушаване на обществения ред; Нелсън Мандела започнал да излежава доживотната си присъда в затвор в Южна Африка; двама мъже били арестувани на Итън 44... Той стигна паркинга и изключи радиото. Итън 44...? Побърза да включи радиото отново, но новината бе минала и се наложи да слуша подробности за сблъсъците между младежките групи в Брайтън. Лично Алекс винеше правителството, задето беше отменило задължителната казарма.

— Водачът на Африканския национален конгрес Нелсън Мандела започна да излежава доживотната присъда за саботаж и заговор за сваляне на правителството в Южна Африка.

— Повече никой няма да чуе за този кучи син — убедено каза Алекс на глас.

— Лондонската полиция нахлу в къща на Итън Скуеър в ранните часове на деня и арестува двама души с аржентински паспорти. По-късно днес те ще бъдат изправени пред съда в Челси...

Дон Педро излезе от Итън Скуеър 44 малко след 9:30 и бе посрещнат от залп от светкавици, които едва не го ослепиха, докато търсеше относителната анонимност на някое такси.

След петнайсет минути, когато таксито спря пред мировия съд в Челси, дон Педро бе посрещнат от още повече обективи. Проби си път през тълпата репортери до зала №4, без да спира и без да отговаря на въпросите им.

Когато влезе в залата, мистър Евърард бързо отиде при него и започна да му обяснява процедурата, която предстоеше. След това се спря подробно върху обвиненията и призна, че изобщо не е уверен, че момчетата ще бъдат пуснати под гаранция.

— Някакви новини за Карл?

— Не — отвърна Евърард. — Никой не го е виждал или чувал, откакто е тръгнал за „Хародс“ вчера сутринта.

Дон Педро се намръщи и седна на първия ред, а Евърард се върна на масата на защитата. В другия край седеше младок в къса черна мантия и проверяваше някакви документи. Дон Педро усети искрица надежда, щом това бе най-добрият избор на обвинението.

Нервен и изтощен, той огледа почти празната зала. От едната страна бяха накацали неколцина журналисти с отворени бележници и извадени химикалки, подобно на глутница хрътки, очакващи да се нахвърлят върху ранена лисица. Зад тях, в дъното на залата, седяха четирима мъже, които позна веднага. Подозираше, че те знаят много добре къде е Карл.

Отново погледна напред към служителите, които проверяваха дали всичко е на мястото си преди появяването на единствения човек, който можеше да открие процедурата.

Часовникът удари десет и в залата влезе висок слаб мъж с дълга черна мантия. Двамата юристи се изправиха и се поклониха почитателно. Магистратът отвърна на поздрава им и зае мястото си в центъра на издигнатия подиум.

След като се настани, той бавно огледа залата. Дори да беше изненадан от необичайния брой журналисти за сутрешното заседание, не го показва с нищо. Кимна на секретаря, настани се удобно на стола си и зачака. След секунди в залата влезе първият ответник и зае мястото си. Дон Педро впери поглед в Луис. Вече беше решил какво трябва да направи, ако момчето бъде пуснато под гаранция.

— Прочетете обвинението — каза съдията на секретаря.

Секретарят се поклони, обърна се към ответника и заговори гръмко.

— Луис Мартинес, обвинен сте в това, че сте влезли с взлом в частно жилище и по-точно в апартамент номер четири на Глийб Плейс дванайсет, Лондон, в нощта на шести юни шейсет и четвърта година, където сте унищожили няколко вещи, собственост на мис Джесика Клифтън. Как пледирате, виновен или невинен?

— Невинен — измънка ответникът.

Съдията си записа отговора в бележника си, а защитата стана от мястото си.

— Да, мистър Евърард — каза съдията.

— Ваша Чест, клиентът ми е човек с безупречен характер и репутация и тъй като това е първото му нарушаване на закона и е с чисто съдебно минало, той иска да бъде пуснат под гаранция.

— Мистър Дъфийлд — обърна се съдията към младия мъж в другия край на масата. — Имате ли някакви възражения срещу искането на защитата?

— Нямам възражения, Ваша Чест — отвърна обвинителят, като едва се надигна от мястото си.

— В такъв случай определям гаранция от хиляда паунда, мистър Евърард. — Съдията си записа още нещо в бележника. — Клиентът ви ще се яви в съда да отговори на обвиненията на двацет и втори октомври в десет часа сутринта. Разбрахте ли, мистър Евърард?

— Да, Ваша Чест, много съм ви задължен — отвърна адвокатът с поклон.

Луис слезе неуверено от банката на обвиняемия. Евърард му кимна към баща му и Луис седна до него на първия ред. Двамата не размениха нито дума. Секунди по-късно се появи Диего, воден от полицаи. Зае банката на обвиняемия и зачака прочитането на обвинението.

— Диего Мартинес, обвинен сте в опит за подкуп на брокер от Сити, с което сте нарушили закона. Как пледирате, виновен или невинен?

— Невинен — твърдо заяви Диего.

Мистър Евърард бързо скочи на крака.

— Това, Ваша Чест, също е първо провинение без предишни престъпления на закона, така че отново без колебание ще поискам освобождаване под гаранция.

Мистър Дъфийлд стана от мястото си и още преди съдията да успее да го попита, заяви:

— Короната няма възражения за пускане под гаранция в този случай.

Евърард беше озадачен. Защо обвинението се отказваше от битка? Всичко се оказваше твърде лесно. Или пропускаше нещо?

— В такъв случай определям гаранция от две хиляди паунда — каза съдията. — Ще прехвърля случая във Върховния съд. Датата за разглеждане на делото ще бъде определена в съответствие с графика на съда.

— Благодаря, Ваша Чест — каза Евърард.

Диего слезе от банката на обвиняемия и отиде при баща си и брат си. Без да разменят нито дума, тримата бързо напуснаха залата.

Минаха през ордата фотографии и излязоха на улицата, без да отговарят на настоятелните въпроси на журналистите. Диего спря минаващо такси. Тримата се настаняха мълчаливо на задната седалка и

продължиха да мълчат, докато дон Педро не затвори входната врата на Итън Скуеър 44 и не се събраха в кабинета.

През следващите два часа обсъждаха какви възможности са им останали. Малко след пладне решиха как да действат и незабавно се заеха с работа.

Алекс изскочи от колата и почти изтича в сградата. Взе асансьора до най-горния етаж и бързо тръгна към кабинета на председателя. Секретарката, която явно го очакваше, го въведе веднага.

— Ужасно съжалявам за закъснението — каза леко задъханият Алекс.

— Добро утро, майоре — отвърна Ема, без да става от стола си. — Секретарката ми каза само, че сте се обадили вчера и че искате да ме видите, за да обсъдим някакъв важен личен въпрос. Естествено, запитах се за какво ли може да става дума.

— Няма за какво да се безпокоите — каза Алекс. — Просто сметнах, че трябва да ви кажа, че въпреки различията ни в миналото смятам, че бордът едва ли би могъл да има по-добър председател в тези трудни времена и че съм горд да работя с вас.

Ема не отговори веднага. Опитваше се да проумее какво го е накарало да промени решението си.

— Наистина имахме различия в миналото, майоре — каза тя, все още без да му предлага да седне. — Така че се боя, че в бъдеще ще се наложи бордът да се оправя някак без вас.

— Може би не — с топла усмивка отвърна Алекс. — Явно не сте чули новината.

— Каква новина?

— Седрик Хардкасл ме помоли да заема мястото му в борда, така че всъщност нищо не се е променило.

— В такъв случай явно вие не сте чули новината. — Ема взе писмо от бюрото. — Неотдавна Седрик продаде всичките си акции в компанията и се оттегли като директор, така че вече няма право на място в борда.

— Но той ми каза... — заекна Алекс.

— Със съжаление приех оставката му и смятам да му пиша, за да му кажа колко съм благодарна за вярната му и безрезервна служба на

компанията и колко трудно ще е да му намерим заместник в борда. Ще добавя послепис, че се надявам да го видя на церемонията по кръщаването на „Бъкингам“, както и да пътува с нас на първото плаване до Ню Йорк.

— Но... — отново почна Алекс.

— Докато във вашия случай, майор Фишър — каза Ема, — тъй като мистър Мартинес също продаде целия си дял в компанията, нямате друг избор, освен да се оттеглите от директорското място. И за разлика от Седрик, с радост ще приема оставката ви. Работата ви през годините бе вредна и ръководена от желание за мъст. Ще си позволя да добавя, че нямам желание да ви виждам на церемонията и че със сигурност не сте поканен на първото плаване. Честно казано, компанията ще се справя много по-добре без вас.

— Но аз...

— И ако оставката ви не бъде на бюрото ми до пет следобед, ще бъда принудена да изляза с изявление, че вече не сте член на борда.

Дон Педро отиде до сейфа, който вече не бе скрит зад картина, въведе шестцифрения код, завъртя шайбата и отвори тежката врата. Извади два паспорта без печати и дебела пачка чисто нови банкноти от по пет паунда, която раздели поравно между синовете си. Малко след пет часа Диего и Луис излязоха поотделно от къщата и тръгнаха в различни посоки: знаеха, че следващия път ще се видят или зад решетките, или в Буенос Айрес.

Дон Педро остана сам в кабинета да обмисля останалите му възможности. В шест часа включи вечерните новини, като очакваше да преживее унижението да види как напуска тичешком съда със синовете си, преследван от журналисти. Водещата новина обаче не беше от Челси, а от Тел Авив и в нея не фигурираха Диего и Луис, а лейтенант Карл Лунсдорф от СС, който беше поведен пред камерите в затворническа униформа и с окачена на врата табелка с номер.

— Още не съм победен, копелета такива! — извика дон Педро към екрана.

Виковете му бяха прекъснати от настойчиво чукане на вратата. Той си погледна часовника. Момчетата бяха излезли преди по-малко от час. Да не би някой от тях вече да бе арестуван? Можеше да се досети

кой от двамата е задържаният. Дон Педро излезе от кабинета, прекоси салона и предпазливо отвори вратата.

— Трябваше да се вслушате в съвета ми, мистър Мартинес — каза полковник Скот-Хопкинс. — Но вие не го направихте и сега лейтенант Лунсдорф ще бъде съден като военнопръстѣпник. Така че не ви съветвам да посещавате Тел Авив, макар да признавам, че бихте представлявали интерес като свидетел на защитата. Синовете ви са на път за Буенос Айрес и за тяхно добро се надявам никога повече да не стѣпват в страната, защото ако направят тази глупост, със сигурност няма да си затворим очите за втори път. Колкото до вас, мистър Мартинес, определено се задържахте тук прекалено дълго и смятам, че е време също да заминете за родината си. Да кажем, в рамките на следващите двайсет и осем дни? Ако не се вслушате и този път в съвета ми... е, да се надяваме, че няма да се срещнем отново.

С тези думи полковникът му обърна гръб и изчезна в здрача.

Дон Педро затръшна вратата и се върна в кабинета си. Остана да седи зад бюрото си повече от час. Накрая вдигна телефона и набра номер, който не му бе позволено да си запише и бе предупреден, че може да използва само веднѣж.

Когато му вдигнаха на третото иззвъняване, не се учуди, че никой не заговори.

— Трябва ми шофѣор — каза само дон Педро.

ХАРИ И ЕМА

1964

41.

— Снощи четох речта, изнесена от Джошуа Барингтън на първото общо годишно събрание на новосъздадената компания през хиляда осемстотин четирийсет и девета. На трона е седяла кралица Виктория, а слънцето никога не залязвало над Британската империя. Той казал на трийсет и седемте души, събрали се в Темперънс Хол в Бристол, че оборотът на „Барингтън Шипинг“ за първата година възлиза на четиристотин и двавет паунда, десет шилинга и четири пенса и че може да обяви печалба от трийсет и три паунда, четири шилинга и два пенса. Обещал на акционерите, че следващата година ще се справи по-добре.

— Днес се обръщам към повече от хиляда акционери на сто двавет и петото общо годишно събрание в Колстън Хол — продължи Ема. — Тази година оборотът ни бе двавет и един милиона четиристотин двавет и две хиляди седемстотин и шейсет паунда и декларирахме печалба от шестстотин деветдесет и една хиляди четиристотин седемдесет и два паунда. На трона седи кралица Елизабет Втора и макар че вече не владеем половината свят, „Барингтън“ продължава да плава уверено в открито море. Но, подобно на сър Джошуа, аз възнамерявам следващата година да се представя по-добре. Компанията все още печели от превоз на пътници и стоки до всяко кътче на земното кълбо. Продължаваме да търгуваме на изток и запад. Преживяхме две световни войни и намираме мястото си в новия световен ред. Разбира се, гледаме с гордост назад към времето на колониалната ни империя, но в същото време сме готови да прегърнем и новите възможности.

Седящият на първия ред Хари гледаше развеселено как Джайлс си записва трескаво думите на сестра си и се запита колко ли време ще мине, преди да ги повтори в Камарата на общините.

— Една от тези възможности бе използвана преди шест години от предшественика ми Рос Бюканан, който с подкрепата на борда взе решението „Барингтън“ да започне строежа на новия луксозен лайнер „Бъкингам“, който ще бъде първият кораб от бъдещия ни флот „Палас

Лайн“. Въпреки че се наложи да преодолеем няколко пречки по пътя, сега остават само няколко седмици до официалното кръщаване на великолепия съд.

Ема се обърна към големия екран зад нея и секунди по-късно на него се появи „Бъкингам“, който бе посрещнат първо с ахване, после с бурни и продължителни аплодисменти. Едва сега Ема си позволи да се отпусне и погледна към речта си, докато аплодисментите затихваха.

— С огромно удоволствие мога да ви съобщя, че Нейно Величество кралицата майка се съгласи да кръсти „Бъкингам“ при посещението си в Ейвънмаут на двацет и първи септември. Ако погледнете под седалките си, ще намерите брошура с всички подробности около този забележителен съд. Позволете да насоча вниманието ви към някои основни моменти.

— Бордът избра за строители на „Бъкингам“ „Харланд и Волф“ под ръководството на изтъкнатия корабен архитект Рупърт Камерън, работещ с морските инженери от „Сър Джон Байлс и компания“ и в сътрудничество с датската компания „Бурмайстер и Вайн“. Резултатът е първият дизелов кораб на света. — Тя погледна бележките си. — „Бъкингам“ е двумоторен кораб с дължина шестстотин фута и максимална ширина седемдесет и осем фута, способен да развие скорост до трийсет и два възела. Може да побере сто и двама пътници в първа класа, двеста четирийсет и двама във втора и триста и шестдесет в туристическа. Налице е значително място за колите на пътниците и за други стоки, в зависимост от дестинацията. Екипажът от петстотин седемдесет и седем души, както и корабният котарак Персей, ще са под командването на капитан Николас Търнбул от Кралския флот.

— А сега ще ви обърна внимание на едно уникално нововъведение, на което ще могат да се радват единствено пътниците на „Бъкингам“ и на което конкурентите ни със сигурност ще завидят. За разлика от всички други лайнери, „Бъкингам“ няма да има открити палуби за горещо време. За нас това е част от миналото, тъй като построихме първата слънчева палуба с плувен басейн и два ресторанта.

Появилият се на екрана диапозитив бе посрещнат с нови аплодисменти.

— Не мога да твърдя — продължи Ема, — че построяването на лайнер с такова качество не бе скъпо. Всъщност крайната сметка възлезе на малко над осемнайсет милиона паунда, което се отрази сериозно на резервите ни, както знаете от миналогодишния ми доклад. Но благодарение на предвидливостта на Рос Бюканан с „Харланд и Волф“ беше сключен втори договор за построяването на кораб близък „Балморал“ за седемнайсет милиона паунда, ако проектът бъде потвърден в рамките на дванайсет месеца след като „Бъкингам“ получи сертификата си за годност. Получихме „Бъкингам“ преди две седмици, което означава, че разполагаме с петдесет седмици да решим дали да продължим със строежа на другия кораб. Дотогава трябва да сме наясно дали „Бъкингам“ е еднократно начинание, или ще бъде първият кораб от новия ни флот. Честно казано, решението няма да бъде взето от борда и дори от акционерите, а от обществото, както е при всички подобни начинания. Единствено то ще реши бъдещето на „Палас Лайн“.

— А сега продължавам със следващата новина — днес по обед „Томас Кук“ ще открият втори срок за резервации за първото плаване на „Бъкингам“. — Ема млъкна и погледна аудиторията. — Но не за широката публика. През последните три години вие, акционерите, не получихте дивидентите, с които бяхте свикнали в миналото, затова реших да използвам тази възможност и да ви благодаря за вашата лоялност и подкрепа. Всеки, който е притежавал акции в продължение на повече от година, ще може да резервира с предимство място за първото плаване. Зная, че мнозина от вас вече са се възползвали от това преимущество, но за в бъдеще ще се ползвате и с десет процента отстъпка за всяко пътуване на кораб на „Барингтън“.

Избухналите аплодисменти позволиха на Ема да погледне отново бележките си.

— Томас Кук ме предупреди да не изпадам в еуфория от големия брой пътници, които вече са си запазили места за първото плаване. Според очакванията всички каюти ще бъдат заети много преди отплаването на кораба, но същото се отнася и за премиерите в театъра. Също като в театъра, и ние ще трябва да разчитаме на редовни клиенти в продължение на дълъг период. Фактите са прости. Не можем да си позволим да паднем под шейсет процента заети каюти, като дори този брой ще означава, че ще излезем на нула в края на годината. Заетост от

седемдесет процента ще ни гарантира малка печалба, но са ни нужни осемдесет и шест процента, ако искаме да възвърнем вложените средства за десет години, какъвто бе и планът на Рос Бюканан. Подозирам, че дотогава конкурентите ни също ще имат палуби с плувни басейни и ще трябва да търсим нови идеи, за да привлечем все по-капризната и изтънчена публика.

— Така че следващите дванайсет месеца ще решат бъдещето на „Барингтън“ — заключи тя. — Дали ще правим история, или ще се превърнем в история? Бъдете сигурни, че директорите ще работят неуморно от името на акционерите, които са се доверили на нас, за да осигурим услуга, която ще бъде световен еталон за луксозното плаване. Позволете да завърша така, както започнах. Подобно на прадядо си, възнамерявам следващата година да се справя по-добре, както и по следващата.

Ема седна, а цялата зала се изправи на крака. Тя затвори очи и си спомни думите на дядо си. „Ако те бива за председател, няма никакво значение дали си жена, или мъж.“

Адмирал Съмърс се наведе към нея и прошепна:

— Поздравления. — И добави: — Въпроси?

Ема скочи отново на крака.

— Извинете, съвсем забравих. Разбира се, с удоволствие ще отговоря на въпросите ви.

Еlegantно облечен мъж на втория ред побърза да се изправи.

— Споменахте, че цената на акциите напоследък достига рекордни висини, но можете ли да обясните защо през последните две седмици имаше такива резки покачвания и сризове, които за лаик като мен са необясними, да не кажа тревожни?

— Аз самата не мога да си го обясня напълно — призна Ема. — Но мога да ви кажа, че един бивш акционер пусна дваисет и два и половина процента от акциите на компанията на пазара, без да си направи труда да ме уведоми, въпреки че имаше свой представител в борда. За наше щастие, брокерът бе достатъчно съобразителен да предложи акциите на един от бившите ни директори, мистър Седрик Хардкасл, който е и банкер. Мистър Хардкасл успя да продаде всички акции на водещ бизнесмен от Северна Англия, който от известно време желаше да купи значителен дял от компанията. Това означаваше, че акциите бяха на пазара само за няколко минути и

появата им причини минимално разтърсване. И наистина, в рамките на няколко дни цената им се върна на предишните си нива.

Ема я видя да се изправя от мястото си в средата на четвъртия ред с широкополата си жълта шапка, която би била по-уместна в Аскот. Игнорира я и вместо нея посочи един мъж няколко реда по-назад.

— „Бъкингам“ само по трансатлантическия маршрут ли ще плава, или компанията има планове и за други дестинации в бъдеще?

— Добър въпрос. — Джайлс я беше научил да отговаря по този начин най-вече когато въпросът не е добър. — Не би било възможно „Бъкингам“ да донесе печалба, ако ограничим пътуванията му до източното крайбрежие на Щатите. До голяма степен причината за това са съперниците ни и особено американците, които доминират по този маршрут вече почти столетие. Не, трябва да открием ново поколение пътници, за които целта на пътуването не е просто придвижването от точка А до точка Б. „Бъкингам“ трябва да бъде като плаващ луксозен хотел, в който пътниците спят всяка нощ, а през деня посещават страни, за които не са и мечтали, че ще видят през живота си. Предвид това „Бъкингам“ ще прави редовни плавания до Карибите и Бахамите, а през лятото ще плава в Средиземно море и покрай италианския бряг. А кой може да каже дали през следващите двайсет години няма да се отворят и други части от света?

Жената отново стана и Ема отново не я забеляза, а посочи друг мъж от предните редове.

— Безпокоите ли се за броя пътници, които избират да пътуват по въздуха вместо на океански лайнери? „Бритиш Овърсийс Еървейс“ например твърдят, че могат да ви закарат до Ню Йорк за по-малко от осем часа, докато на „Бъкингам“ ще са му нужни най-малко четири дни.

— Напълно сте прав, сър — отвърна Ема. — Поради което рекламната ни кампания е съсредоточена върху различно виждане за нашите пътници и предложения за изживяване, което никога не биха могли да имат на самолет. Кой самолет може да предложи театър, магазини, кино, библиотека и ресторанти, предлагащи най-добрата кухня, да не споменаваме слънчева палуба и плувен басейн? Истината е, че ако бързате, не е нужно да търсите каюта на борда на „Бъкингам“, защото той е плаващ дворец, в който ще искате да се връщате отново и

отново. Мога да обещая и нещо друго — когато се приберете у дома, няма да страдате от рязката смяна на часовете.

Жената от четвъртия ред отново се изправи, замахна и извика:

— Да не би да се опитвате да ме подминете, госпожо председател?

На Джайлс му се стори, че разпознава гласа, и когато се обърна, най-лошите му страхове се потвърдиха.

— Ни най-малко, мадам, но тъй като вие не сте нито акционер, нито журналист, не ви дадох приоритет. Моля, задайте въпроса си.

— Вярно ли е, че един от директорите ви е продал огромния си дял през уикенда в опит да постави компанията на колене?

— Не, лейди Вирджиния, случаят не е такъв. Може би имате предвид онези двадесет и два и половина процента, които дон Педро Мартинес пусна на пазара, без да уведоми борда. За щастие видяхме какво ни се пече, ако ми позволите да използвам модерния израз.

В залата се чу смях, но Вирджиния не се смути.

— Ако някой от директорите ви е бил въввлечен в подобно начинание, не би ли трябвало да подаде оставката си от борда?

— Ако имате предвид майор Фишър, поисках оставката му миналия петък, когато дойде да се срещне с мен в кабинета ми. Сигурна съм, че това вече ви е известно, лейди Вирджиния.

— Какво намекувате?

— Че в два случая, когато майор Фишър представляваше вас в борда, вие му позволихте да продаде всичките ви акции за един уикенд и после, след като направихте добра печалба, ги изкупихте обратно през триседмичния период на продажбата им. Когато цената на акциите се върна на предишните си нива и достигна нови висоти, направихте същото упражнение втори път, което ви донесе още по-голяма печалба. Ако намерението ви е било да поставите компанията на колене, лейди Вирджиния, значи сте се провалили също като мистър Мартинес. И провалът ви е достоен за оплакване, защото бяхте победена от обикновени почтени хора, които искат компанията да се развива успешно.

В цялата зала избухнаха спонтанни аплодисменти. Лейди Вирджиния си запробива път през реда, без да се интересува чии крака настъпва. Когато стигна до пътеката, погледна назад към сцената и извика:

— Ще се видим в съда.

— Надявам се — каза Ема, — защото така майор Фишър ще може да разкаже пред съдебните заседатели кого е представлявал, когато е купувал и продавал акциите ви.

Този решителен удар бе посрещнат с най-бурните овации за деня. Ема дори имаше време да погледне към първия ред и да намигне на Седрик Хардкасл.

През следващия час тя продължи да отговаря на безбройните въпроси на акционерите, анализаторите от Сити и журналистите, като го правеше с увереност и авторитет, каквито Хари рядко бе виждал. След като приключи и с последния въпрос, Ема закри събранието с думите:

— Надявам се мнозина от вас да се включат с мен в първото плаване до Ню Йорк след два месеца. Сигурна съм, че изживяването ще е незабравимо.

— Мисля, че можем да го гарантираме — прошепна един мъж с изтънчен ирландски акцент, който седеше в дъното на залата, и се измъкна навън, докато Ема се наслаждаваше на продължителните овации.

42.

— Добро утро, „Томас Кук и син“. С какво мога да ви помогна?

— Обажда се лорд Гленартър. Надявах се да ми помогнете с един личен въпрос.

— Ще направя всичко по силите си, сър.

— Аз съм семеен приятел на Барингтънови и Клифтънови и казах на Хари Клифтън, че за мое съжаление няма да мога да дойда на първото плаване на „Бъкингам“ до Ню Йорк поради делови задължения. Тези ангажменти вече отпаднаха и си помислих, че ще е доста забавно да не им казвам, че ще бъда на борда. Един вид изненада, ако ме разбирате.

— Разбира се, милорд.

— Така че се обаждам да проверя дали бихте могли да ми намерите каюта някъде близо до семейството.

— Ще видя какво мога да направя, ако бъдете така добър да изчакате за момент.

Мъжът от другата страна на линията отпи глътка „Джеймисън“ и зачака.

— Милорд, все още имаме две свободни първокласни каюти на горната палуба, номера три и пет.

— Бих искал каютата да е колкото се може по-близо до семейството.

— Ами, сър Джайлс Барингтън е в каюта номер две.

— А Ема?

— Ема ли?

— О, извинете. Мисис Клифтън.

— Тя е в каюта номер едно.

— В такъв случай ще взема номер три. Много съм ви благодарен.

— За мен е удоволствие, сър. Мога ли да попитам на кой адрес да пратим билетите?

— Не, не си правете труда. Ще пратя шофьора си да ги вземе.

Дон Педро отключи сейфа в кабинета си и извади остатъка от парите. Нареди банкнотите на спретнати пачки от по десет хиляди паунда, докато не покриха цялото бюро. Върна 23 645 паунда в сейфа и го заключи, после преброи отново останалите 250 000 и ги прибра в раницата, която му бяха осигурили. Седна зад бюрото си, взе сутрешния вестник и зачака.

Бяха изминали десет дни преди шофьорът да отговори на обаждането му и да му каже, че операцията е одобрена, но само ако е готов да плати половин милион паунда. Когато дон Педро се поинтересува защо сумата е толкова голяма, му беше посочено, че операцията е свързана със значителни рискове, тъй като ако някое от момчетата бъде хванато, най-вероятно ще прекара остатъка от дните си в Кръмлин Роуд, ако не и нещо по-лошо.

Дон Педро се пазари. В края на краищата нямаше намерение да плаща втората половина, тъй като се съмняваше, че ИРА има много симпатизанти в Буенос Айрес.

— Добро утро, „Томас Кук и син“.

— Бих искала да резервирам каюта в първа класа за първото плаване на „Бъкингам“ до Ню Йорк.

— Разбира се, мадам, ще ви свържа.

— Резервации първа класа, с какво мога да ви помогна?

— Обажда се лейди Вирджиния Фенуик. Бих искала да резервирам каюта за първото плаване.

— Бихте ли повторили името, ако обичате?

— Лейди Вирджиния Фенуик — бавно повтори тя, сякаш говореше на чужденец.

Последва дълго мълчание. Вирджиния прие, че служителят проверява за свободни места.

— Много съжалявам, лейди Вирджиния, но всички места в първа класа са продадени. Мога ли да ви предложа каюта във втора класа?

— Разбира се, че не. Давате ли си сметка коя съм аз?

На служителя му се искаше да отговори: „Да, много добре знам коя сте, защото името ви от един месец виси на таблото за обяви с ясни инструкции какво да се отговаря, ако въпросната лейди се обади да

резервира каюта“, но вместо това продължи да се придържа към сценария.

— Съжалявам, милейди, но нищо не мога да направя.

— Но аз съм лична приятелка на госпожа председателя на борда — каза Вирджиния. — Нима това не променя нещата?

— Определено ги променя — отвърна служителят. — Имаме една свободна първокласна каюта, но тя може да бъде дадена единствено по нареждане на председателя. Така че ако бъдете така добра да се обадите на мисис Клифтън, ще запиша каютата на ваше име и ще я освободя веднага щом тя ми се обади.

Лейди Вирджиния така и не се обади повече.

Щом чу клаксона, дон Педро сгъна вестника, остави го на бюрото, взе раницата и излезе от къщата.

Шофьорът докосна козирката на фуражката си, поздрави с „Добро утро, сър“ и прибра раницата в багажника на мерцедеса.

Дон Педро се настани на задната седалка, затвори вратата и зачака. Когато седна зад волана, шофьорът не попита накъде да кара, защото вече беше избрал маршрута. Потеглиха от Итън Скуеър и се насочиха към Хайд Парк Корнър.

— Приемам, че уговорената сума е в раницата — каза шофьорът, докато минаваха покрай болницата на ъгъла на Хайд Парк.

— Двеста и петдесет хиляди паунда в брой — каза дон Педро.

— И очакваме другата половина да бъде изплатена в рамките на двайсет и четири часа след изпълняването на задачата.

— Така се разбрахме — каза дон Педро, като си мислеше за онези 23 645 паунда в сейфа му — единствените пари, които притежаваше. Дори къщата вече не беше на негово име.

— Нали си давате сметка за последствията, ако не платите втората половина?

— Напомняхте ми ги неведнъж — отвърна дон Педро, докато колата се движеше по Парк Лейн, без да превишава разрешената скорост от четирийсет мили в час.

— Ако не платите, при нормални обстоятелства бихме убили един от синовете ви, но тъй като и двамата вече са на сигурно място в

Буенос Айрес, а хер Лунсдорф вече не е сред нас, оставате само вие — каза шофьорът, докато караше около Марбъл Арч.

Дон Педро запази мълчание, докато продължиха по другата страна на Парк Лейн и спряха на един светофар, после попита остро:

— Ами ако вие не изпълните вашата част от уговорката?

— Тогава няма да се наложи да плащате другите двеста и петдесет хиляди, нали така? — каза шофьорът, докато спираше пред хотел „Дорчестър“.

Портиер с дълъг зелен шинел се завтече към колата и отвори задната врата, за да може дон Педро да слезе.

— Трябва ми такси — каза дон Педро, щом шофьорът потегли, за да се включи в сутрешния трафик на Парк Лейн.

— Да, сър — каза портиерът, вдигна ръка и изсвири пронизително.

Дон Педро се качи в таксито и каза „Итън Скуеър четирийсет и четири“, а портиерът загледа озадачено след него. Защо му беше на този джентълмен да вика такси, щом си имаше шофьор?

— „Томас Кук и син“, с какво мога да ви помогна?

— Бих искал да резервирам четири каюти на „Бъкингам“ за първото му плаване до Ню Йорк.

— Първа или втора класа, сър?

— Втора.

— Свързвам ви.

— Добро утро, резервации втора класа за „Бъкингам“.

— Бих искал да запазя четири единични каюти за пътуването до Ню Йорк на двадесет и девети октомври.

— Бихте ли ми казали имената на пътниците?

Полковник Скот-Хопкинс продиктува своето име и имената на тримата си колеги.

— Билетите струват по трийсет и два паунда. Къде да пратя фактурата, сър?

Би могъл да каже: „В щаба на САС, Челси Баракс, Кингс Роуд, Лондон“, тъй като те плащаха сметката, но вместо това даде на служителя домашния си адрес.

43.

— Бих искала да открия днешното заседание, като посрещна с добре дошъл новия член на борда мистър Боб Бингам — каза Ема. — Боб е председател на борда на „Рибен пастет Бингам“ и тъй като неотдавна придоби два и половина процента от акциите на „Барингтън“, не е нужно да убеждава когото и да било във вярата си в бъдещето на компанията. Освен това получихме оставките на други двама членове на борда, мистър Седрик Хардкасъл, чиято проницателност и мъдри съвети много ще ни липсват, и на майор Фишър, за чието отсъствие едва ли бихме тъгували.

Адмирал Съмърс си позволи да пусне крива усмивка.

— До официалното кръщаване на „Бъкингам“ остават само десет дни, така че първо искам да ви запозная с хода на подготовката за церемонията. — Ема отвори червената папка пред себе си и внимателно провери графика. — Кралицата майка ще пристигне на Темпъл Мийдс с кралския влак в девет и трийсет и пет сутринта на два и първи септември. Ще бъде посрещната на перона от лорд лейтенанта^[1] на графство и град Бристол и лорд кмета на Бристол. След това Нейно Величество ще бъде откарана до Бристолската гимназия и ще се срещне с директора за обиколка на новите научни лаборатории на училището, които ще бъдат открити от нея в десет и десет. След това ще се срещне с избрана група ученици и учители и ще напусне училището в единайсет часа. Ще бъде откарана до Ейвънмаут и ще пристигне в корабостроителницата в единадесет и седемнайсет. — Ема вдигна поглед. — Животът ми щеше да е много по-прост, ако знаех точната минута, в която ще пристигна някъде. Ще посрещна Нейно Величество при пристигането ѝ — продължи тя, гледайки отново графика, — и ще я поздравя от името на компанията, след което ще я представя на борда. В единайсет и два и девет ще я заведа на северния док, където тя ще се срещне с корабния архитект, морския ни инженер и председателя на борда на „Харланд и Волф“. В дванайсет без три минути официално ще посрещна почетната ни гостенка. Речта ми ще продължи три минути и на първия удар на часовника Нейно

Величество ще кръсти „Бъкингам“, като разбие традиционната бутилка шампанско в корпуса.

— А какво ще стане, ако бутилката не се счупи? — със смях попита Клайв Анскот.

Никой друг не се засмя.

— Тук не пише нищо по този въпрос — каза Ема. — В дванайсет и трийсет Нейно Величество ще потегли към Кралската академия на Западна Англия, където ще обядва и ще открие новата художествена галерия в три. В четири ще бъде откарана обратно до Темпъл Мийдс заедно с лорд лейтенанта и ще се качи на кралския влак, който ще потегли за Падингтън десет минути след качването ѝ.

Ема затвори папката, въздъхна и получи шеговити аплодисменти от останалите директори.

— Като дете — добави тя — винаги исках да съм принцеса, но трябва да ви кажа, че след това размислих.

Този път аплодисментите бяха искрени.

— Как ще научаваме къде да бъдем в един или друг момент? — попита Анди Добс.

— Всеки член на борда ще получи копие на официалния график и бог да е на помощ на онзи, който не е на точното място в точното време. Сега продължавам със също толкова важния въпрос за първото плаване на „Бъкингам“, което, както знаете, ще започне на двайсет и девети октомври. Всички каюти са разпродадени. Още по-приятната вест е, че са разпродадени местата и за обратното пътуване.

— Разпродадени е интересно описание — каза Боб Бингам. — Колко са плащащите пътници и колко са гостите?

— Гости ли? — учуди се адмиралът.

— Пътници, които няма да плащат билетите си.

— Ами, има няколко души, които имат право...

— ... на безплатно пътуване. Бих ви посъветвал да не им позволявате това да им стане навик.

— Бихте ли включили в тази категория членовете на борда и семействата им, мистър Бингам? — попита Ема.

— Не на първото плаване, но със сигурност за следващите. Въпрос на принцип е. Един плаващ дворец е много съблазнително място, ако не се налага да плащаш каютата си, да не говорим за храната и напитките.

— Кажете ми, мистър Бингам, винаги ли плащате собствения си пастет?

— Винаги, адмирале. Така хората ми не смятат, че имат право на безплатни буркани за семействата и приятелите си.

— В такъв случай при всяко друго плаване винаги ще плащам каютата си и никога няма да пътувам безплатно, докато съм начело на тази компания — каза Ема.

Един-двама от директорите се размърдаха неспокойно.

— Надявам се — каза Дейвид Диксън, — че това няма да попречи на семейства Барингтън и Клифтън да бъдат добре представени на това историческо плаване.

— По-голямата част от семейството ще участва в пътуването — каза Ема. — С изключение на сестра ми Грейс, която ще може да присъства само на церемонията по кръщаването, тъй като тогава започва първата седмица на новия семестър и тя ще трябва да се върне незабавно в Кеймбридж.

— А сър Джайлс? — попита Анскот.

— Зависи дали премиерът няма да реши да обяви общи избори. Синът ми Себастиан и приятелката му Саманта със сигурност ще присъстват, но ще пътуват във втора класа. И преди да попитате, мистър Бингам, платих билетите им.

— Ако става въпрос за момъка, който дойде във фабриката ми преди две седмици, бих си държал очите отворени, госпожо председател, защото имам чувството, че се е прицелил в мястото ви.

— Но той е само на двайсет и четири — посочи Ема.

— Това едва ли би го обезпокоило. Аз станах председател на „Бингам“ на двайсет и седем.

— Значи имам още три години.

— Вие и Седрик — каза Боб. — В зависимост от това кого реши да измести.

— Според мен Бингам не се шегува, госпожо председател — каза адмиралът. — С нетърпение очаквам да се срещна с момчето.

— Бивши директори поканени ли са на плаването до Ню Йорк? — попита Анди Добс. — Имам предвид Рос Бюканан.

— Да — отвърна Ема. — Трябва да призная, че поканих Рос и Джийн като гости на компанията. Разбира се, стига мистър Бингам да одобрява.

— Нямаше да съм в борда, ако не беше Рос Бюканан. И след като Седрик Хардкасл ми каза какво е направил във влака, според мен той напълно си е заслужил мястото.

— Абсолютно съгласен — обади се Джим Нолс. — Но това повдига въпроса какво е положението с Фишър и Хардкасл?

— Не съм и помисляла да каня майор Фишър — каза Ема. — А Седрик Хардкасл вече ми събщи, че според него няма да е разумно да присъства на церемонията по кръщаването след косвената атака срещу него на общото годишно събрание от страна на лейди Вирджиния.

— Тя направи ли глупостта да заведе дело? — попита Добс.

— Да — отвърна Ема. — За клевета и уронване на доброто ѝ име.

— Уронването го разбирам — каза Добс. — Но как може да обвинява в клевета?

— Защото твърдя, че всяка дума от разговора ни е записана в протоколите на събранието.

— Тогава да се надяваме, че е достатъчно тъпа да отнесе делото до Върховния съд.

— Определено не е тъпа — каза Бингам. — Но е достатъчно арогантна, макар да имам чувството, че докато Фишър може да дава показания, няма да рискува.

— Можем ли да продължим по същество? — обади се адмиралът. — Може и да съм мъртъв по времето, когато делото влезе в съда.

Ема се разсмя.

— Някакъв конкретен въпрос ли искате да повдигнете, адмирале?

— Колко ще продължи пътуването до Ню Йорк по график?

— Малко над четири дни, което ни прави съпоставими с конкурентите ни.

— Но „Бъкингам“ е първият, оборудван с два дизелови двигателя. Несъмнено е способен да спечели Синята лента за най-бързо пресичане на океана, нали?

— Ако атмосферните условия са идеални, а те обикновено са доста добри по това време на годината, бихме имали шанс, но е достатъчно само да се спомене „Синя лента“ и хората веднага се сещат

за „Титаник“. Така че не бива дори да намекваме за подобна възможност, докато не видим Статуята на свободата на хоризонта.

— Госпожо председател, колко хора очакваме за церемонията по кръщаването?

— Началникът на полицията твърди, че ще са три до четири хиляди.

— А кой е шеф на охраната?

— Полицията е отговорна за контролирането на тълпата и за безопасността на публиката.

— А ние поемаме сметката.

— Също като на футболен мач — отбеляза Нолс.

— Да се надяваме, че не е така — рече Ема. — Ако няма повече въпроси, предлагам следващото заседание да се проведе в апартамента „Уолтър Барингтън“ на борда на „Бъкингам“ при обратното пътуване от Ню Йорк. Междувременно очаквам с нетърпение да ви видя точно в десет часа на двайтсет и първи.

— Но това е повече от час преди пристигането на Нейно Величество — обади се Боб Бингам.

— Ще откриете, че на запад се будим рано, мистър Бингам. Както се казва, рано пиле рано пее.

[1] Глава на съдебната и изпълнителната власт на графство в Англия. — Б.пр. ↑

44.

— Ваше Величество, позволете да ви представя мисис Клифтън, председател на борда на „Барингтън Шипинг“ — каза лорд лейтенантът.

Ема направи реверанс и зачака кралицата майка да каже нещо; в инструктажа недвусмислено се посочваше, че не бива да говориш, докато не те заговорят, и не бива да задаваш въпроси.

— Сър Уолтър несъмнено би се зарадвал на ден като този, мисис Клифтън.

Ема остана поразена. Знаеше, че дядо ѝ се е срещал само веднъж с кралицата майка, и макар често да споменаваше случая и дори да имаше снимка в кабинета си, за да напомня на всички за срещата, тя не бе предполагала, че Нейно Величество също ще я помни.

— Позволете да ви представя адмирал Съмърс — каза Ема, поемайки инициативата от лорд лейтенанта. — Той е член на борда на „Барингтън“ вече от двайсет години.

— При последната ни среща, адмирале, бяхте така добър да ме разведете из разрушителя ви „Шеврон“.

— По-скоро разрушител на Негово Кралско Величество, мадам. Аз бях само временно командващ.

— Много мило уточнение, адмирале — отвърна кралицата майка, а Ема продължи да ѝ представя останалите директори, като се чудеше как ли Нейно Величество ще приеме най-новия член на борда.

— Мистър Бингам, вие бяхте прогонен от двореца. — Боб Бингам отвори уста, но от нея не излезе нито звук. — Ако трябва да съм честна, не вие лично, а пастетът ви.

— Но защо, мадам? — попита Боб, зарязвайки инструктажа.

— Защото внук ми принц Андрю непрекъснато пъха пръст в буркана, имитирайки момченцето от етикета.

Боб не каза нито дума, а кралицата майка се обърна към корабния архитект.

— При последната ни среща...

Докато кралицата майка бърбеше с председателя на „Харланд и Волф“, Ема си погледна часовника.

— Какъв е следващият ви проект, мистър Бейли? — попита кралицата майка.

— Засега всичко се пази в тайна, мадам. Мога само да кажа, че съдът ще бъде на Нейно Кралско Величество и че ще прекарва ужасно много време под водата.

Кралицата майка се усмихна и лорд лейтенантът я поведе към удобно кресло зад трибуната.

Ема я изчака да седне и излезе на самата трибуна да изнесе речта, за която не ѝ трябваша бележки, тъй като я знаеше наизуст. Хвана катедрата от двете страни, пое дълбоко дъх, както я бе посъветвал Джайлс, и погледна надолу към огромната тълпа. Бяха се събрали много повече от четирите хиляди, които очакваше полицията, и всички бяха затаили дъх в очакване.

— Ваше Величество, това е третото ви посещение в корабостроителницата на „Барингтън“. За първи път дойдохте като наша кралица през хиляда деветстотин трийсет и девета, когато компанията честваше сто години от основаването си и дядо ми беше председател на борда. Посетихте ни отново през четирийсет и втора, за да видите с очите си щетите от бомбардировките по време на войната, а днес отново сте тук за пускането на лайнер, наречен на дома, в който живеете през последните шестнайсет години. Между другото, мадам, ако ви е нужна стая за през нощта — думите на Ема бяха посрещнати с топъл смях, — имаме двеста деветдесет и две, макар че трябва да посоча, че изпуснахте шанса да се включите в първото плаване, тъй като разпродадохме всичко.

Смехът и аплодисментите помогнаха на Ема да се отпусне и да се почувства по-уверена.

— И ако мога да добавя, мадам, вашето присъствие днес тук прави това събитие историческо...

Чу се ахване, което премина в смутено мълчание. На Ема ѝ се искаше земята да се отвори и да я погълне, но в следващия момент кралицата майка избухна в смях и цялата тълпа нададе ликуващи викове и започна да хвърля шапки във въздуха. Ема усети как бузите ѝ пламнаха и мина известно време, преди да се окопити достатъчно и да продължи.

— Мадам, за мен е привилегия да ви поканя да кръстите „Бъкингам“.

Ема направи крачка назад, за да направи място на кралицата майка. Това бе моментът, от който се страхуваше най-много. Рос Бюканан веднъж ѝ бе разказал за един прословут случай, когато всичко се оплескало и корабът не само бил опозорен публично, но и екипажът и хората отказвали да плават на него, тъй като били убедени, че е прокълнат.

Тълпата отново се смълча и зачака нервно. Един и същи страх беше свил сърцата на всички работници от корабостроителницата, които гледаха нагоре към височайшата гостенка. Неколцина от посуеверните, сред които и Ема, кръстосаха пръсти, когато часовникът започна да отброява дванайсет и лорд лейтенантът връчи бутилката шампанско на кралицата майка.

— Кръщавам този кораб „Бъкингам“ — заяви тя, — и нека той донесе радост и щастие на всички, които плават на него, и да се радва на дълъг и ползотворен живот в открито море.

Кралицата майка вдигна бутилката, спря за момент и я пусна. Ема искаше да затвори очи, докато бутилката се спускаше по широка дъга към кораба. Когато удари корпуса, тя се пръсна на стотици парчета и пенливото шампанско потече по борда, а тълпата зарева.

— Не виждам как би могло да мине по-добре — каза Джайлс, след като колата на кралицата майка потегли от корабостроителницата.

— Бих минала и без истерическото събитие — отвърна Ема.

— Не съм съгласен — рече Хари. — Малкият ти лапсус определено се хареса на кралицата майка, работниците ще разказват на внуците си за него, а ти като никога показва, че не си безгрешна.

— Много мило — рече Ема. — Имаме обаче още много работа преди първото плаване и не мога да си позволя още един истеричен момент — добави тя, докато сестра ѝ се присъединяваше към тях.

— Толкова се радвам, че не пропуснах кръщаването — каза Грейс. — Не може ли обаче за следващия ви кораб да не избирате учебно време? И ако ми позволите, още един съвет към голямата ми сестра — постарай се да гледаш на първото плаване като на празненство и почивка, а не като на поредната работна седмица в офиса. — Тя целуна брат си и сестра си по бузите. — Между другото, онова с истерическия момент ми хареса.

— Права е — каза Джайлс, докато гледаха как Грейс се отдалечава към автобусната спирка. — Трябва да се насладиш на всеки момент, защото аз определено смятам да го направя.

— Може и да не си в състояние.

— Защо?

— Защото дотогава може да станеш министър.

— Преди да стана министър, трябва първо да запазя мястото си в Парламента и партията да спечели изборите.

— И кога според теб ще са изборите?

— Ако трябва да позная, някъде през октомври, малко след партийните конференции. Така че през следващите няколко седмици доста често ще ме виждаш в Бристол.

— И Гуинет, надявам се.

— Естествено, макар да се надявам бебето да се роди по време на кампанията. Това ще ми гарантира поне още хиляда гласа, ако се вярва на Гриф.

— Ти си шарлатан, Джайлс Барингтън.

— Не, аз съм политик, борещ се за незначително място, и ако го спечеля, може и да стигна до кабинета.

— Внимавай какво си пожелаваш.

45.

Джайлс беше приятно изненадан колко цивилизована се оказа предизборната кампания. Немалък принос за това имаше опонентът му консерватор Джереми Фордайс, интелигентен млад мъж от централата на партията, който нито веднъж не създаде впечатлението, че вярва, че наистина може да спечели мястото, и определено не използваше мръсни похвати като Алекс Фишър, когато той бе кандидат на консерваторите.

Единствената цел на вечния кандидат на либералите Реджиналд Елсуърти бе да увеличи вота си; дори лейди Вирджиния не успя да нанесе удар над или под кръста, може би защото още се възстановяваше от нокаута, в който я беше проснала Ема на общото годишно събрание на „Барингтън“.

Така че никой не беше изненадан, когато общинският секретар обяви:

— В качеството си на главен преброител за изборителния район на Бристолското пристанище обявявам общия брой гласове, подадени за всеки кандидат, както следва: сър Джайлс Барингтън — двайсет и една хиляди сто и четиринайсет; мистър Реджиналд Елсуърти — четири хиляди сто и девет; мистър Джереми Фордайс — седемнайсет хиляди триста четирийсет и шест. Въз основание на това обявявам сър Джайлс Барингтън за надлежно избран представител на Бристолското пристанище в Камарата на общините.

Макар че гласуването в изборителния район не беше много оспорвано, въпросът кой ще управлява страната се решаваше на косъм, както се изрази великият инквизитор на Би Би Си Робин Дей. Едва след обявяването на финалния резултат от Мългелри в 15:34 в деня след изборите страната започна да се готви за първото лейбъристко правителство от времето на Клемънт Атли преди тринайсет години.

На следващия ден Джайлс отиде в Лондон, но не преди той, Гуинет и едномесечният Уолтър Барингтън да направят обиколка на изборителния район, за да благодарят на партийните работници за най-голямата победа, постигана досега от Джайлс.

„Успех в понеделник“ беше изречението, което се повтаряше отново и отново, докато той обикаляше района, защото всички знаеха, че тогава новият премиер ще решава кой да седне с него на масата на кабинета.

Джайлс прекара уикенда в изслушване на мненията на колегите си по телефона и в четене на колоните на водещи политически кореспонденти, но истината бе, че само един човек знаеше кой ще бъде избран; всичко останало бяха предположения.

В понеделник сутринта, докато Харолд Уилсън отиваше в двореца, за да бъде попитан от кралицата дали ще сформира правителство, Джайлс гледаше телевизия. След четирийсет минути Уилсън излезе като премиер и бе откаран на Даунинг стрийт да покани двайсет и двама от колегите си за членове на кабинета.

Джайлс седеше на масата за закуска и се преструваше, че чете сутрешните вестници, докато всъщност се взираше в телефона и мислено му нареждаше да звънне. Той извъня няколко пъти, но го търсеха или някой от семейството, или приятел, който искаше да го поздрави с изборната победа и да му пожелае да бъде избран за министър. „Не заемайте линията — идеше му да им изкрещи. — Как може премиерът да се свърже с мен, ако телефонът непрекъснато е зает?“ И тогава обаждането дойде.

— Тук е телефонната централа на номер десет, сър Джайлс. Премиерът пита дали можете да дойдете на адреса в три и трийсет следобед.

На Джайлс му се прииска да отговори, че може и да намери време.

— Да, разбира се — каза той и затвори. Къде в йерархията се падаше три и половина следобед?

В десет часа знаеш, че си министър на финансите, на външните или на вътрешните работи. Тези постове вече бяха заети от Джим Калахан, Патрик Гордън Уолър и Франк Соскис. По обед идваше ред на министъра на образованието (Майкъл Стюарт) и на заетостта (Барбара Касъл). В три и половина си на опашката. Влизаше ли изобщо в кабинета, или трябваше да изкара изпитателен период като помощник-министър?

Джайлс щеше да си приготви нещо за обяд, ако телефонът не звънеше на всяка минута. Колеги се обаждаха да се похвалят какъв

пост са получили, да се оплачат, че премиерът още не им се е обаждал, и да се поинтересуват по кое време премиерът иска да се срещне с него. Като че ли никой не беше сигурен какво означава три и половина следобед.

Тъй като в чест на лейбъристката победа слънцето светеше ярко, Джайлс реши да измине пеша пътя до №10. Излезе от апартамента си на Смит Скуеър малко след три и се разходи по крайбрежната улица и покрай Парламента на път за Уайтхол. Пресече улицата, докато Биг Бен отброяваше три и четвърт, и продължи покрай Външно министерство и Министерството на Общността, преди да завие по Даунинг стрийт. Там беше посрещнат от шумна тълпа журналисти, държани зад импровизирани бариери.

— Какъв пост очаквате да получите? — извика един от тях.

„Де да знаех“, искаше да отговори Джайлс. Светкавиците почти го ослепяваха.

— Надявате ли се да влезете в кабинета, сър Джайлс? — настоятелно попита друг.

„Разбира се, че се надявам, идиот такъв.“ Устните му обаче не помръднаха.

— Колко дълго ще оцелее кабинетът според вас при такова малко мнозинство?

„Не много“ — макар да не му се искаше да го признава.

Докато вървеше по Даунинг стрийт, въпросите продължиха да ваят, макар че всички журналисти отлично знаеха, че няма как да получат отговори на влизане и ще трябва да се задоволят най-много с махане на ръка и усмивка на излизане.

Джайлс се намираше на около три крачки от вратата, когато тя се отвори и той за първи път в живота си влезе на Даунинг стрийт 10.

— Добро утро, сър Джайлс — каза секретарят на кабинета, сякаш не се бяха срещали никога досега. — В момента премиерът е зает с един от колегите ви, така че ще ви помоля да изчакате да се освободи.

Джайлс осъзна, че сър Алън вече знае кой пост ще му бъде предложен, но лицето на непроницаемия мандарин дори не трепна.

Джайлс седна в малката чакалня, където според легендата бяха седели Уелингтън и Нелсън и бяха чакали да се видят с Уилям Пит младши, без да знаят кой е другият. Изтри длани в панталоните си,

макар да знаеше, че няма да се ръкува с премиера — по традиция парламентарните колеги никога не го правеха. Часовникът над камината сякаш тиктакаше по-силно от тупкането на сърцето му. Накрая вратата се отвори и сър Алън се появи и каза:

— Премиерът ще ви приеме.

Джайлс стана и тръгна, сякаш вървеше по дългия път към бесилото.

Харолд Уилсън седеше на дългата овална маса, заобиколена от двайсет и два празни стола. Веднага щом видя Джайлс, той стана от мястото си под портрета на Робърт Пийл и каза:

— Страхотен резултат на Бристолското пристанище, Джайлс, чудесна работа.

— Благодаря, господин премиер — отвърна Джайлс, спазвайки традицията вече да не се обръща към него на малко име.

— Сядайте — каза Уилсън, докато пълнеше лулата си.

Джайлс понечи да седне до него, но премиерът го спря.

— Не, не там. Това е мястото на Джордж. Може би някой ден, но не и днес. Защо не седнете ей там — каза той и посочи тапициран със зелена кожа стол от другата страна на масата. — В края на краищата министърът по европейските въпроси ще сяде там всеки четвъртък на заседанията на кабинета.

46.

— Само си помисли колко много неща могат да се оплескат — каза Ема, без да спира да крачи нервно из спалнята.

— Защо не се съсредоточиш върху това колко неща могат да минат идеално? — предложи Хари. — Вслушай се в съвета на Грейс и се опитай да се отпуснеш и да гледаш на цялото преживяване като на ваканция.

— Жалко, че тя няма да бъде с нас на плаването.

— Грейс никога не би си взела две седмици отпуска наред семестъра.

— Джайлс обаче успява да го направи.

— Но само за една седмица — напомни й Хари. — И съчетава приятното с полезното, защото плановите му са да посети ООН в Ню Йорк, а после да иде във Вашингтон и да се срещне с американския си колега.

— Като остави Гуинет и бебето у дома.

— Мъдро решение предвид обстоятелствата. Едва ли ще е почивка и за двамата, ако малкият Уолтър им надува главите ден и нощ.

— А ти готов ли си? — попита Ема.

— Да, госпожо председател. От доста време.

Ема се разсмя и го прегърна.

— Понякога забравям да ти благодаря.

— Не ставай сантиментална. Имаш още доста работа, така че какво ще кажеш да се размърдаме?

Ема сякаш изгаряше от нетърпение да тръгне, макар това да означаваше, че ще виси на борда часове преди капитанът да даде заповед да вдигнат котва и да потеглят към Ню Йорк. Хари реши, че ще е по-зле, ако останат у дома.

— Виж го само — с гордост каза Ема, докато колата приближаваше кея и „Бъкингам“ се издигаше над тях.

— Да, наистина истерически кораб.

— Господи — промърмори Ема. — Ще го преживея ли някога това?

— Надявам се, че не — отвърна Хари.

— Толкова е вълнуващо — каза Сам, когато Себастиан излезе от А4 и продължи към пристанището. — Никога не съм се качвала на презокеански лайнер.

— При това не какъв да е — отбеляза Себастиан. — Има си закрыта слънчева палуба, кино, два ресторанта и плувен басейн. Прилича повече на плаващ град.

— Изглежда шантаво да имаш басейн, щом си заобиколен от вода.

— Вода, вода, навсякъде вода.

— Това някой от неизвестните английски поети ли е? — попита Сам.

— А има ли известни американски поети?

— Ето ти един, от когото можеш да се поучиш: „Не се достигат висини с криле вълшебни в този свят, а с устрема към бъднини, докато всички други спят“.

— Кой е написал това? — попита Себастиан.

— Колко от хората ни вече са на борда? — попита лорд Гленартър, мъчейки се да остане в ролята, докато колата излизаше от Бристол и се насочваше към пристанището.

— Трима носачи и двама сервитьори, един в грил ресторанта, един във втора класа и един куриер.

— Можем ли да разчитаме, че ще си държат езика зад зъбите, ако бъдат подложени на разпит и ги натиснат сериозно?

— Двама от носачите и един от сервитьорите са подбрани специално. Куриерът ще е на борда само за няколко минути и след като достави цветята, незабавно ще офейка обратно в Белфаст.

— Лайъм, след като се регистрираме, ела в каютата ми в девет часа. Тогава повечето пътници от първа класа ще вечерят и ще имаш предостатъчно време да подготвиш оборудването.

— Проблемът не е в подготвянето — каза Лайъм. — А в качването на онзи голям сандък на борда, без да събудим подозрения.

— Двама от носачите знаят номера на тази кола — каза шофьорът. — Ще се оглеждат специално за нас.

— Как е акцентът ми? — попита Гленартър.

— Мен можеш да заблудиш, но пък аз не съм английски джентълмен. И ще трябва да се надяваме, че никой на борда не се е срещал с лорд Гленартър.

— Малко вероятно е. Той е над осемдесет и не се е появявал в обществото, откакто жена му умряла преди десет години.

— Той не е ли далечен роднина на Барингтънови? — попита Лайъм.

— Точно затова избрах него. Ако САС имат на борда свои хора, те ще проверят в „Кой кой е“ и ще приемат, че съм роднина.

— Ами ако се сблъскаш с някой от семейството?

— Няма да се сблъскам с *някой*. А ще блъсна всички. — Шофьорът се изкиска. — А сега ми кажи как да стигна до другата си каюта, след като натисна бутона?

— Ще ти дам ключа в девет часа. Помниш ли къде е общият клозет на шеста палуба? Там ще трябва да се преоблечеш, след като излезеш за последен път от каютата си.

— В края на салона първа класа. И между другото, друже, това е тоалетна, а не клозет — каза лорд Гленартър. — Дребни грешки от този род могат да доведат до издънки. Не забравяй, този кораб е типично английско общество. Висшата класа не се смесва с втора класа, а онези от втора няма и да помислят да разговарят с пътуващите в туристическата. Така че може да имаме трудности с поддържането на връзка.

— Но аз четох, че това е първият лайнер с телефон във всяка каюта — каза Лайъм. — Ако изникне нещо спешно, просто набираш седемстотин и дванайсет. Ако не вдигна, сервитьорът в грила се казва Джими и...

Полковник Скот-Хопкинс не гледаше към „Бъкингам“. Той и колегите му внимателно наблюдаваха тълпата на кея и търсеха следи от ирландско присъствие.

Засега не беше видял нито едно познато лице. Капитан Хартли и сержант Робъртс, които бяха служили в Северна Ирландия, също не откриваха нищо. Забеляза го не друг, а ефрейтор Кран.

— Четири часа, стои сам зад тълпата. Не гледа кораба, а само пътниците.

— Какво прави там, по дяволите?

— Може би същото като нас, търси някого. Но кого?

— Не знам — каза Скот-Хопкинс. — Кран, не го изпускайте от очи и ако заговори някого или опита да се качи на борда, искам незабавно да ми съобщите.

— Да, сър — отвърна Кран и тръгна през тълпата към целта си.

— Шест часа — каза капитан Хартли.

Полковникът погледна натам.

— Господи, само това ни трябва...

— Лайъм, щом слеза от колата, веднага се изпарявай и приеми, че в тълпата има хора, които те търсят — каза лорд Гленартър. — И те искам в каютата си в девет вечерта.

— Току-що забелязах Кормак и Деклан — каза шофьорът, примигна с фаровете и двамата забързаха към тях, подминавайки неколцина други пътници, които се нуждаеха от помощ.

— Не слизай от колата — каза Гленартър.

Наложи се двамата носачи да обединят усилия, за да вдигнат тежкия сандък и да го поставят много внимателно върху количката, сякаш държаха новородено. След като единият затвори багажника, Гленартър каза:

— Кевин, когато се върнеш в Лондон, дръж под око Итън Скуеър четирийсет и четири. Мартинес продаде ролс-ройса си и имам чувството, че може да се опита да офейка.

Гленартър се обърна към Лайъм.

— Ще се видим в девет — добави той, слезе от колата и изчезна в множеството.

— Кога да доставя лилиите? — прошепна младият мъж, който се бе материализирал до лорда.

— Трийсетина минути преди корабът да отплава. После гледай да не те виждаме повече, освен ако не сме в Белфаст.

Дон Педро стоеше в тълпата и гледаше как една позната му кола спира на известно разстояние от кораба. Не се изненада, че точно този шофьор не слезе, когато изневиделица се появиха двама носачи, отвориха багажника, натовариха голям сандък на количката си и я подкараха бавно към кораба. Двама мъже, един възрастен и един на трийсет и няколко, слязоха от задната седалка. Възрастният, когото дон Педро не беше виждал досега, наглеждаше разтоварването на багажа и разговаряше с носачите. Дон Педро се огледа за другия, но той беше изчезнал в тълпата.

След секунди колата обърна и се отдалечи. Шофьорите обикновено отваряха задната врата за пътниците си, помагаша при разтоварването на багажа и чакаха по-нататъшни инструкции. Но не и този, който явно не искаше да се задържа достатъчно дълго, за да бъде разпознат, особено при наличието на толкова много полиция на кея.

Дон Педро бе сигурен, че каквото и да са замислили ИРА, то най-вероятно ще се случи по време на плаването, а не преди вдигането на котва. След като колата изчезна, дон Педро се нареди на дългата опашка за такси. Вече нямаше шофьор и кола. Още кипеше от яд заради цената, която беше получил за ролс-ройса, след като настоя да му платят в брой.

Накрая се качи в едно такси и каза на шофьора да го откара до гара Темпъл Мийдс. Във влака за Падингтън обмисли отново плановете си за следващия ден. Нямаше намерение да плаща вторите 250 000 — пък и не разполагаше с толкова пари. В сейфа му оставаха малко над 23 000 паунда и още четири хиляди от продажбата на колата. Помисли си, че ако успее да се измъкне от Лондон преди ИРА да изпълнят своята част от уговорката, те едва ли ще го последват в Буенос Айрес.

— Той ли беше? — попита полковникът.

— Възможно е, но не съм сигурен — отвърна Хартли. — Днес има много шофьори с фуражки и тъмни очила, а докато приближих достатъчно, за да погледна, той вече караше към портала.

— Видяхте ли кого остави?

— Огледайте се, сър, може да е всеки от стотиците пътници, които се качват на кораба — каза Хартли.

В същото време някой се блъсна полковника.

— Ужасно съжалявам — каза лорд Гленартър, повдигна шапка и се усмихна на полковника, след което продължи нагоре по рампата.

— Страхотна каюта — каза Сам, докато излизаше от банята, увита в кърпа. — Помислили са за всичко, от което се нуждае едно момиче.

— Защото майка ми лично е проверила всяко помещение.

— Всяко ли? — слиса се Сам.

— И още как. Жалко само, че не е помислила за всичко, от което се нуждае едно момче.

— Че какво друго би могъл да искаш?

— Като начало, двойно легло. Не мислиш ли, че още ни е рано да спим в отделни легла?

— Стига си се оплаквал, Себ, просто ги събери едно до друго.

— Де да беше така лесно. Завинтени са за пода.

— Тогава свали дюшеците — каза тя много бавно, като на малоумен, — постави ги един до друг и ще спим на пода.

— Вече опитах, но мястото едва стига за един, какво остава за два.

— Ако печелеше достатъчно за първа класа, това нямаше да е проблем — каза тя и въздъхна престорено.

— Когато дойде денят, в който ще мога да си го позволя, вече ще спим в отделни легла.

— Как ли пък не — каза Сам и остави кърпата да се свлече в краката ѝ.

— Добър вечер, милорд, аз съм Брейтуейт и съм главният стюард на тази палуба. Позволете да отбележа, че за мен е удоволствие да ви видя на борда. Ако ви потрябва нещо, по всяко време от денонощието можете да наберете номер сто и някой незабавно ще се яви.

— Благодаря, Брейтуейт.

— Желаете ли да разопаковам багажа ви, докато вечеряте, милорд?

— Много мило от ваша страна, но не. Имах уморително пътуване от Шотландия и мисля да си почина. Може и да пропусна вечерята.

— Както желаете, милорд.

— Всъщност — каза лорд Гленартър, докато вадеше банкнота от пет паунда от портфейла си, — можете ли да се погрижите да не ме безпокоят преди седем сутринта, когато бих искал чаша чай и препечени филийки с мармалад?

— Силно или слабо препечени, милорд?

— Предпочитам силно, Брейтуейт.

— Ще поставя табелката „Не безпокойте“ на вратата и ще ви оставя да си почивате. Лека нощ, милорд.

Четиримата се срещнаха в параклиса на кораба малко след като се настаниха в каютите си.

— Следващите дни едва ли ще ни се събере много сън — каза Скот-Хопкинс. — Видяхме онази кола и трябва да приемем, че на кораба има клетка на ИРА.

— Защо им е на ИРА да се интересуват от „Бъкингъм“, когато си имат достатъчно неприятности у дома? — попита ефрейтор Кран.

— Защото ако успеят да направят удар като потапянето на „Бъкингъм“, вниманието на всички ще се отклони от дома им.

— Нали не мислите... — започна Хартли.

— Винаги е най-добре да очакваш най-лошия сценарий и да приемеш, че целят точно него.

— Но откъде биха намерили пари за финансирането на подобна операция?

— От човека, когото забелязахте на кея.

— Но той не се качи на кораба, а взе влака за Лондон — каза Робъртс.

— Вие щяхте ли да се качите на кораба, ако знаехте какво са замислили?

— Ако се интересува само от семейства Барингтън и Клифтън, това поне конкретизира мишената, защото всички те са на една и съща

палуба.

— Не е вярно — обади се Робъртс. — Себастиан Клифтън и приятелката му са в каюта седемстотин дваайсет и осем. Те също могат да са мишена.

— Не мисля — каза полковникът. — Ако ИРА направят глупостта да убият дъщерята на американски дипломат, можете да сте сигурни, че парите, които получават от Щатите, ще секнат на мига. По-добре да се съсредоточим върху първокласните каюти на първа палуба, защото ако успеят да убият мисис Клифтън и още един-двама от семейството, това ще е първото и последно плаване на „Бъкингам“. Затова през цялото пътуване ще патрулираме на смени от по четири часа. Хартли, поемате каютите първа класа до два след полунощ. Аз ще ви сменя и ще ви събудя малко преди шест. Кран и Робъртс поемат същите вахти във втора класа, защото подозирам, че клетката се намира именно там.

— Колко хора търсим? — попита Кран.

— На борда ще има най-малко трима или четирима агенти, представляващи се или за пътници, или за членове на екипажа. Така че ако забележите някого, когото сте виждали на улиците в Северна Ирландия, това няма да е съвпадение. И гледайте да ми докладвате незабавно. Кое то ме подсеща да попитам: открихте ли имената на пътниците, заели последните две каюти на първа палуба?

— Да, сър — каза Хартли. — Мистър и мисис Аспри, каюта номер пет.

— Магазинът, в който не бих пуснал жена ми, освен ако не е с друг мъж.

— И лорд Гленартър в каюта номер три. Потърсих го в „Кой кой е“. На осемдесет и четири е и е бил женен за сестрата на лорд Харви, така че се пада дядо на мисис Клифтън.

— Защо си е сложил табела „Не безпокойте“ на вратата? — попита полковникът.

— Казал на стюарда, че е много уморен от дългото пътуване от Шотландия.

— Нима? Все пак няма да е зле да го държим под око, макар че не виждам каква полза би могла да има ИРА от осемдесет и четири годишен старец.

Вратата се отвори и те се обърнаха. Влезлият капелан се усмихна на четиримата мъже, които бяха коленичили с молитвеници в ръце.

— Мога ли да ви помогна? — попита той, докато вървеше по пътеката към тях.

— Не, отче, благодаря — отвърна полковникът. — Тъкмо си тръгваме.

— Налага ли се да обличам смокинг за вечеря? — попита Хари, след като разопакова багажа си.

— Не. За първата и последната вечер дрескодът винаги е неофициален.

— И какво означава това? Защото дрескодът май се променя с всяко поколение.

— За теб — костюм и вратовръзка.

— Някой ще вечеря ли с нас? — попита Хари, докато вадеше единствения си костюм от гардероба.

— Джайлс, Себ и Сам, така че ще сме само семейството.

— Значи Сам вече е член на семейството?

— Себ май мисли така.

— Значи е късметлия. Макар да признавам, че очаквам с нетърпение да опозная по-добре Боб Бингам. Надявам се някой път да вечеряме с него и жена му. Как се казва тя?

— Присила. Но те предупреждавам, че двамата са коренно различни.

— Какво имаш предвид?

— Няма да кажа нищо, докато не я срещнеш. После сам ще си направиш изводите.

— Звучи интригуващо, макар че предупреждението може да се смята за улика. Във всеки случай вече реших, че Боб ще запълни няколко страници в следващата ми книга.

— Като добър или като лош?

— Още не съм решил.

— Каква е темата? — попита Ема, докато отваряше гардероба.

— Уилям Уоруик и жена му на ваканция на борда на луксозен лайнер.

— И кой кого убива?

— Горкият изтормозен съпруг на председателката на корабна компания убива жена си и бяга с корабния готвач.

— Но Уилям Уоруик ще реши случая много преди да са стигнали пристанището и злият съпруг ще прекара остатъка от живота си в затвора.

— Не, няма — каза Хари, докато се мъчеше да реши коя от двете вратовръзки да сложи за вечеря. — Уоруик няма право да го арестува на борда на кораб, така че на съпруга му се разминава.

— Но ако корабът е английски, съпругът ще бъде отговорен според английските закони.

— А, точно тук е уловката. С цел избягване на данъци корабът плава под чужд флаг, в случая либерийски, така че е достатъчно съпругът да подкупи местния началник на полицията и случаят никога няма да стигне до съда.

— Чудесно — каза Ема. — Защо не се сетих за това? Би могло да реши всичките ми проблеми.

— Смяташ, че ако те убия, това ще реши всичките ти проблеми ли?

— Не, идиот такъв. Имах предвид данъците. Май ще те вкарам в борда на директорите.

— Направиш ли го, ще те убия — каза Хари и я прегърна.

— Под чужд флаг — повтори Ема. — Как ли ще реагира бордът на тази идея? — Тя извади две рокли от шкафа и ги вдигна. — Коя да бъде, червената или черната?

— Нали уж каза, че ще сме неофициални.

— Това не важи за председателя — отвърна тя.

На вратата се почука.

— Естествено, че не важи. — Хари отиде да отвори и се озова лице в лице с главния стюард.

— Добър вечер, сър. Нейно Величество кралицата майка е изпратила цветя на председателя — каза Брейтуейт, сякаш подобни неща се случваха всеки ден.

— Обзалагам се, че са лилии — каза Хари.

— Откъде знаеш? — попита Ема, докато в каютата влизаше як млад мъж с голяма ваза лилии.

— Защото са първите цветя, които й поднесъл херцогът на Йорк много преди тя да стане кралица.

— Ако обичате, сложете ги на масата в средата на каютата — каза Ема на младежа, докато вземаше прикрепената към букета

картичка. Щеше да му благодари, но той вече беше излязъл.

— Какво пише? — поинтересува се Хари.

— „Благодаря за паметния ден в Бристол. Надявам се вторият ми дом да има успешно първо плаване.“

— Дърта професионалистка — каза Хари.

— Много вежливо от нейна страна — рече Ема. — Не ми се вярва цветята да издържат много след Ню Йорк, Брейтуейт, но бих искала да задържа вазата. Един вид спомен.

— Мога да сменя лилиите, докато сме в Ню Йорк, госпожо председател.

— Много вежливо от ваша страна, Брейтуейт. Благодаря.

— Ема ми каза, че искаш да си следващият председател на борда — каза Джайлс, докато сядаше на бара.

— Кой борд е имала предвид? — попита Себастиан.

— Реших, че на „Барингтън“.

— Не, в резервоара на майка ми има още няколко галона. Но ако ми предложи, може и да помисля дали да не вляза в борда.

— Много мило от твоя страна — каза Джайлс, докато барманът поставяше пред него уиски със сода.

— Не, повече се интересувам от „Фартингс“.

— Не мислиш ли, че на двайсет и четири си малко млад за председател на борда на банка?

— Може и да си прав, поради което се опитвам да убедя мистър Хардкасл да не се пенсионира, преди да е навършил седемдесет.

— Но тогава ще си само на двайсет и девет.

— Иначе казано, четири години по-голям от теб, когато за първи път си влязъл в Парламента.

— Така е, но станах министър чак на четирийсет и четири.

— Само защото членуваш в погрешната партия.

Джайлс се разсмя.

— Няма да се учудя, ако един ден те заваря в Камарата на общините, Себ.

— Ако го направя, вуйчо Джайлс, ще ме гледаш през трибуната, защото ще седя на отсрещните банки. Пък и възнамерявам да натрупам

състояние, преди да си помисля дали да се покатеря точно на този мазен стълб.

— А кое е това прелестно създание? — попита Джайлс и слезе от високия си стол, когато Сам се присъедини към тях.

— Приятелката ми Сам — каза Себастиан, без да може да скрие гордостта си.

— Можела си да направиш и по-добър избор — усмихна ѝ се Джайлс.

— Знам, но едно бедно имигрантско момиче не бива да е твърде придиричиво — отвърна Сам.

— Ти си американка — каза Джайлс.

— Да. Мисля, че познавате баща ми, Патрик Съливан.

— Наистина познавам Пат и много го уважавам. Винаги съм смятал, че за него Лондон е само първото стъпало на една блестяща кариера.

— Абсолютно същото мисля и аз за Себастиан — каза Сам и хвана ръката му.

Джайлс се разсмя.

Ема и Хари влязоха в грил ресторанта и Ема попита:

— Каква е шегата?

— Сам току-що постави сина ти на мястото му. „Бих се оженил за тази хитруша само заради измислицата ѝ“^[1] — каза Джайлс и се поклони на Сам.

— О, не мисля, че Себастиан прилича на сър Тоби Хлъц. Всъщност той прилича на Себастиан.

— „И аз!“ — каза Ема.

— Не — намеси се Хари. — „И не ми трябва друга зестра, освен още една шега като тази.“

— Съвсем се обърках — каза Себастиан.

— Както казах, Сам, можела си да направиш и по-добър избор. Но съм сигурен, че по-късно ще обясниш на Себ. Между другото, Ема, роклята ти е убиец — каза Джайлс. — Червеното ти отива.

— Благодаря, Джайлс. Утре ще облека синя, така че ще ти се наложи да измислиш нещо друго.

— Да ви поръчам питие, госпожо председател? — шеговито предложи Хари, който жадуваше за джин с тоник.

— Не, скъпи, благодаря. Умирам от глад, така че е по-добре да седнем.

Джайлс намигна на Хари.

— Още като бяхме на дванайсет те предупредих да избягваш жените, но ти реши да не ме послушаш.

Докато вървяха към масата в средата на помещението, Ема спря да побъбри с Рос и Джийн Бюканан.

— Виждам, че си върнахте жената, Рос, но какво стана с колата ви?

— Когато се върнах в Единбург — отвърна Рос, — тя бе заключена на полицейския паркинг. Платих цяло състояние да си я прибера.

— Не толкова, колкото за тези — каза Джийн и докосна огърлицата си от перли.

— Подарък, за да ме откачи от въдицата — обясни Рос.

— А в същото време спасихте от въдицата компанията — рече Ема. — За което ще ви бъдем вечно благодарни.

— Не благодарете на мен — каза Рос. — А на Седрик.

— Искате ли да можеше да дойде на това плаване — каза Ема.

— Момче ли искахте, или момиче? — попита Сам, докато обекелнерът дърпаше стола й.

— Не дадох избор на Гуинет — рече Джайлс. — Казах й, че трябва да е момче.

— Защо?

— По чисто практични причини. Едно момиче не може да наследи фамилната титла. В Англия всичко се предава по мъжка линия.

— Колко архаично — рече Сам. — Аз пък си мислех, че британците са цивилизована раса.

— Не и когато става въпрос за наследяване на титли — каза Джайлс.

Тримата мъже станаха, когато Ема дойде на масата.

— Но мисис Клифтън е председател на борда на „Барингтън“.

— И си имаме кралица на трона. Не се безпокой, Сам, накрая ще победим онези дърти реакционери.

— Не и ако моята партия се върне на власт — каза Себастиан.

— Това ще стане, когато динозаврите отново започнат да бродят по земята — засмя се Джайлс.

— Кой е казал това? — попита Сам.

— Мъжът, който ме победи.

Лайъм не почука на вратата, а просто отвори, вмъкна се вътре и се огледа, за да се увери, че никой не го е видял. Не искаше да му се налага да обяснява какво прави един млад мъж в каютата на възрастен джентълмен в такъв час. Не че някой би коментирал.

— Има ли вероятност да ни прекъснат? — попита той, след като затвори вратата.

— Никой няма да ни безпокои преди седем сутринта, а тогава няма да има кого да безпокоят.

— Добре — каза Лайъм.

После коленичи, отключи големия сандък, отвори капака му и огледа сложния механизъм, за чието сглобяване им бе нужен цял месец. През следващия половин час проверяваше дали няма откачени жици, дали всичко е на мястото си и дали часовникът се задейства при завъртане на ключа. След като се увери, че устройството работи идеално, се изправи и каза:

— Всичко е готово. Кога да го активираме?

— В три след полунощ. И ще ми трябват трийсет минути да махна всичко това — добави Гленартър, докосвайки двойната си брадичка, — и да имам достатъчно време да стигна до другата си каюта.

Лайъм се върна при сандъка и нагласи таймера.

— Трябва само да завъртиш ключа, преди да тръгнеш, и да провериш дали секундарникът се движи.

— Какво може да се обърка?

— Ако лилиите са още в каютата й, нищо. Никой на този коридор, а може би и на долната палуба няма да има шансове за оцеляване. В пръстта под цветята има шест фунта динамит, много повече от необходимото, но по този начин можем да сме сигурни, че ще приберем парите.

— Донесе ли ключа ми?

— Да — каза Лайъм. — Каюта седемстотин и шест. Ще намериш новия си паспорт и билета под възглавницата.

— Има ли нещо друго, за което да се безпокоя?

— Не. Само провери дали секундарникът се движи, преди да излезеш.

Гленартър се усмихна.

— Ще се видим в Белфаст. А ако случайно се озовем в една и съща спасителна лодка, не ми обръщай внимание.

Лайъм кимна, отиде до вратата и я отвори предпазливо. Надникна навън. Никой не се връщаше от вечерята. Той бързо мина по коридора и отвори врата с надпис САМО ЗА СПЕШНИ СЛУЧАИ. Затвори тихо след себе си и се спусна по металните стъпала. Не срещна никого. След около пет часа това стълбище щеше да се напълни с паникьосани хора, питащи се дали не са се сблъскали с айсберг.

Когато стигна седма палуба, отвори вратата и надникна. Пак не видя жива душа. Тръгна по тесния коридор към каютата си. Неколцина пътници се връщаха от вечеря, но никой не прояви никакъв интерес към него. През годините Лайъм бе превърнал анонимността в изкуство. Той отключи вратата на каютата и тутакси се строполи на леглото си. Беше си свършил работата. Погледна си часовника — 9:50. Очертаваше се дълго чакане.

— Някой се вмъкна в каютата на лорд Гленартър малко след девет, но още не съм го видял да излиза — каза Хаскинс.

— Може да е стюардът.

— Малко вероятно, полковник. На вратата има табелка „Не безпокойте“, пък и човекът не почука. Влезе така, сякаш каютата е негова.

— В такъв случай наблюдавайте внимателно вратата и ако някой излезе, не го изпускайте от очи. Отивам да проверя дали Кран има да докладва нещо от втора класа. Ако няма, ще опитам да дремна за няколко часа. Ще ви сменя в два. Ако се случи нещо съмнително, веднага ме събудете.

— И какво си планирала за нас, когато пристигнем в Ню Йорк?
— попита Себастиан.

— Ще останем там само за трийсет и шест часа, така че не можем да си позволим да изгубим нито миг — отвърна Сам. — Сутринта отиваме в музея „Метрополитън“, после правим бърза разходка из Сентръл Парк и обядваме в „Сарди“. Следобед отиваме във „Фрик“, а за вечерта татко ни е намерил билети за „Здрасти, кукло!“ с Карол Чанинг.

— Значи няма да има време за пазаруване?

— Ще ти позволя да се разходиш по Пето авеню, но само ще разглеждаш витрините. Не можеш да си позволиш дори кутията, та какво остава да сложиш нещо в нея. Но ако искаш някакъв спомен от посещението, ще минем през „Мейси“ на Западна трийсет и четвърта, където можеш да избираш от куп неща за по-малко от долар.

— Май отговаря на стандартите ми. Между другото, какво е „Фрик“?

— Любимата художествена галерия на сестра ти.

— Но Джесика никога не е стъпвала в Ню Йорк.

— Това не ѝ пречеше да знае всяка картина във всяко помещение. Там ще видиш най-любимата ѝ картина.

— Вермеер, „Момиче, прекъснато по време на музика“.

— Не е зле — похвали го Сам.

— И още един въпрос, преди да изгася лампата. Кой е Себастиан?

— Не е Виола.

— Сам си я бива, а? — каза Ема, след като двамата с Хари излязоха от ресторанта и заслизаха по широкото стълбище към каютата си на главната палуба.

— И Себ може да благодари на Джесика за това — отвърна Хари и я хвана за ръка.

— Искане ми се да беше с нас сега. Вече щеше да е нарисувала всички, от капитана на мостика до Брейтуейт, сервиращ следобедния чай. Нямаше да пропусне дори Персей.

Хари се намръщи, докато вървяха мълчаливо по коридора. Не минаваше нито ден, без да се упрекне, че не бе казал на Джесика

истината за самоличността на баща ѝ.

— Попадал ли си на джентълмена в трета каюта? — прекъсна мислите му Ема.

— Лорд Гленартър ли? Не, но видях името му в списъка на пътниците.

— Дали не е същият лорд Гленартър, който се оженил за баба Изобел?

— Възможно е. Срегнахме се веднъж, когато бяхме в замъка на дядо ти в Шотландия. Много приятен човек. Вече би трябвало да е прехвърлил осемдесетте.

— Чудно ми е защо е решил да дойде на първото плаване, без да ни уведоми?

— Сигурно не е искал да те безпокои. Да го поканим на вечеря утре. В края на краищата той е последната връзка с онова поколение.

— Чудесна идея, скъпи — рече Ема. — Утре сутринта ще му напиша бележка и ще я пхна под вратата му.

Хари отключи вратата на каютата и се дръпна, за да ѝ направи път.

— Ужасно съм уморена — каза Ема и се наведе да помирише лилиите. — Не знам как се справя кралицата майка всеки ден.

— Това ѝ е работата и я бива, но се обзалагам, че и тя ще се умори, ако опита да бъде председател на „Барингтън“ за няколко дни.

— Въпреки това предпочитам моята работа пред нейната — каза Ема, докато събличаше роклята си и я окачаше в гардероба, преди да изчезне в банята.

Хари прочете отново картичката от Нейно Величество кралицата майка. Лично послание! Ема вече беше решила да сложи вазата в офиса си, когато се върнат в Бристол, и да слага в нея лилии всеки понеделник. Хари се усмихна. И защо не?

Когато Ема излезе от банята, Хари влезе и затвори след себе си. Тя свали халата си и си легна. Беше прекалено уморена, за да помисли дали да не прочете няколко страници от „Шпионинът, който дойде от студа“ от един млад автор, който Хари ѝ бе препоръчал. Изгаси нощната си лампа и каза: „Лека нощ, скъпи“, макар да знаеше, че Хари не може да я чуе.

Когато Хари излезе от банята, тя вече спеше дълбоко. Той я зави като малко дете, целуна я по челото, прошепна: „Лека нощ, скъпа“ и си

легна, развеселен от лекото ѝ мъркане. Никога не би му минало през ума да намекне, че тя хърка.

Остана да лежи буден. Гордееше се с нея. Пускането на кораба едва ли можеше да мине по-добре. Обърна се настрани с очакването, че ще се унесе, но макар клепачите му да бяха натежали и да бе уморен, не можеше да заспи. Нещо не беше наред.

[1] Шекспир, „Дванайсета нощ“. Превод В. Петров. — Б.пр. ↑

48.

Дон Педро стана малко след два, но не защото не можеше да заспи.

Облече се, взе един сак и слезе в кабинета си. Отвори сейфа, извади останалите 23 645 паунда и ги сложи в сака. Банката вече притежаваше къщата и всичко в нея, включително обзавеждането. Ако таяха надежди, че той ще плати остатъка от овърдрафта си, мистър Ледбъри можеше да отиде в Буенос Айрес, където щеше да получи кратък и недвусмислен отговор.

Изслуша ранните новини по радиото, но не чу името „Бъкингам“. Беше сигурен, че ще успее да се измъкне от страната много преди да разберат, че е изчезнал. Погледна през прозореца и изруга, когато видя, че отново вали проливен дъжд. Може би щеше да мине време преди да намери такси.

Угаси лампите, излезе и за последен път затвори вратата на Итън Скуеър 44. Огледа улицата без особена надежда и остана приятно изненадан, когато видя едно такси с надпис „Свободно“ да се движи към него. Дон Педро вдигна ръка, изтича в дъжда и скочи на задната седалка. Докато затваряше вратата, чу изщракване.

— До летището — каза дон Педро и се облегна назад.

— Не мисля — отвърна шофьорът.

Друг мъж, само на две каюти от Хари, също беше съвсем буден, но пък и не се опитваше да заспи. Предстоеше му работа.

Стана от леглото си в 2:59, напълно отпочинал и буден, отиде до големия сандък в средата на каютата и вдигна капака му. Поколеба се само за миг, после завъртя ключа според инструкциите и задейства процес, от който нямаше връщане. След като се увери, че големият черен секундарник се движи — 29:59, 29:58 — натисна един бутон на часовника си и затвори капака. Взе малкия сак, който съдържаше всичко необходимо, изключи осветлението, отвори бавно вратата на каютата и надзърна в слабо осветения коридор. Изчака малко очите му

да се приспособят към сумрака и след като се увери, че няма жива душа, излезе в коридора и бързо затвори вратата.

Стъпи предпазливо на дебелия тъмносин килим и тръгна безшумно по коридора, като се заслушваше и за най-малкия непознат звук. Не чу нищо, освен едва доловимия ритъм на двигателите, задвижващи неуморно кораба в спокойните води. Спря, когато стигна до горния край на широкото стълбище. Светлината тук беше малко по-силна, но отново нямаше никого. Мъжът знаеше, че първокласният салон е една палуба надолу и че в другия му край има дискретна табела „Господа“.

Никой не се размина с него, докато слизаше по стълбите, но когато влезе в салона, незабавно видя едър мъж, отпуснат в удобно кресло и изпънал крака, сякаш се възползваше максимално от безплатния алкохол, предлаган на пътниците от първа класа през първата нощ на първото плаване.

Промъкна се покрай задрямалия пътник, който хъркаше доволно, без да помръдне, и продължи към табелата в края на помещението. Щом влезе в тоалетната (вече започваше дори да мисли като тях), лампите светнаха, което го изненада. Той се поколеба за момент, после си спомни, че това е просто поредната от многото иновации на кораба, за които бе чел в лъскавата брошура. Отиде до умивалниците, остави сака на мраморната плоскост, отвори го и започна да вади различните лосиони и принадлежности, които щяха да премахнат фалшивата му самоличност — бутилка тоалетно масло, бръснач, ножици, гребен и кутийка крем за лице „Понд“, които щяха да допринесат за спускането на завесата на представлението му през тази първа нощ.

Погледна си часовника. Разполагаше с двацет и седем минути и три секунди преди вдигането на друга завеса, когато той щеше да е просто част от изпадналата в паника тълпа. Отвори бутилката масло и го нанесе на лицето, врата и челото си. След няколко секунди усети паренето, за което го бе предупредил гримьорът. Бавно свали сивото оплешивяващо теме, хвърли го в умивалника и се погледна в огледалото, за да се наслади на гъстата си червена вълниста коса. След това махна зачервените бузи, сякаш махаше лапа от заздравяла рана, и накрая с помощта на ножиците разреза двойната брадичка, с която така се гордееше гримьорът.

Напълни умивалника с топла вода и изтърка лицето си, премахвайки всякакви остатъци от лепило и оцветители. Докато се бършеше, усети, че кожата му е раздразнена на няколко места, така че си сложи от крема за лице, за да завърши преобразяването си.

Лайъм Дохърти се погледна в огледалото и видя, че се е подмладил с петдесет години за по-малко от двайсет минути — мечтата на всяка жена. Взе гребена, оправил червения си перчем, прибра остатъците от лика на лорд Гленартър в сака и се зае да се освободи от одеждите, подобаващи на един благородник.

Започна с разкопчаването на твърдата бяла яка „Ван Хойзен“, която остави тънка червена линия на врата му, свали вратовръзката от Итън и ги напъха в сака. Смени бялата копринена риза със сива памучна и тънка вратовръзка от онези, които носеха всички момчета от Фолс Роус. Махна жълтите тиранти и остави торбестите сиви панталони да се свлекат на купчина на пода заедно с корема му (възглавничка), после се наведе и развърза връзките на черните кожени обувки, свали ги и ги прибра в сака. Извади тесни панталони тип кюнци и се усмихна неволно, докато ги обуваше — без тиранти, само с тънък кожен колан, който бе купил на Карнаби стрийт, докато беше по една друга работа в Лондон. Накрая обу кафяви велурени мокасини, които никога не биха стъпили на килима в първа класа. Погледна се в огледалото и видя себе си.

Погледна си часовника. След единайсет минути и четирийсет и една секунди трябваше да се намира в убежището на новата си каюта. Нямахме време за губене, защото ако бомбата избухнеше, докато е в първа класа, щеше да има само един заподозрян.

Напъха всички лосиони и мазила обратно в сака, дръпна ципа и забърза към вратата. Отвори я и надникна предпазливо в салона. Не видя никого. Дори пияният беше изчезнал. Мина бързо покрай празното кресло — само дълбока вдлъбнатина показваше, че допреди малко някой е седял в него.

Забърза през салона към голямото стълбище — пътник от втора класа в първокласна обстановка. Не спря, докато не стигна площадката на третата палуба, където се намираше демаркационната зона. Когато прескочи червената верига, разделяща двете класи, най-сетне си позволи да се отпусне — още не беше в безопасност, но със сигурност бе извън бойното поле. Стъпи на зеления килим и се спусна по едно

по-тясно стълбище още четири площадки, докато стигна нужната му палуба.

Затърси каюта 706. Току-що бе минал 726 и 724, когато забеляза окъснел гуляйджия, който безуспешно се мъчеше да напъха ключа в ключалката. Дали изобщо беше уцелил каютата си? Дохърти се извърна, докато минаваше покрай него, макар да не смяташе, че мъжът ще може да разпознае него или когото и да било, когато настъпи хаосът.

Стигна каюта 706, отключи и влезе. Погледна си часовника — седем минути и четирийсет и три секунди преди всички да се събудят, колкото и дълбоко да спяха. Отиде при койката си и вдигна възглавницата. Под нея намери неизползван паспорт и нов билет, които го превръщаха от лорд Гленартър в Дейв Роско от Нейпиър Драйв 47, Уотфорд. Професия — художник и декоратор.

Строполи се на койката и погледна часовника — шест минути и деветнайсет секунди, осемнайсет, седемнайсет — предостатъчно време. Трима от другарите му също бяха будни и в очакване, но нямаше да разменят нито дума помежду си, докато не се срещнеха отново във „Волунтиър“ на Фолс Роудс на няколко пинти „Гинес“. Никога нямаше да говорят пред други за тази нощ, защото отсъствието им от обичайните им свърталища в Белфаст щеше да бъде забелязано и да ги направи заподозрени за месеци, а може би и за години. Чу силно блъскане по врата в коридора и реши, че гуляйджията най-сетне се е предал.

Шест минути и двацет и една секунди...

Все същото безпокойство всеки път, когато ти се налага да чакаш. Не си ли оставил някакви следи, които могат да доведат право до теб? Не си ли допуснал грешки, които да провалят операцията и да те превърнат в посмешище у дома? Нямаше да се отпусне, докато не се озове в спасителната лодка или на друг кораб, плаващ към друго пристанище.

Пет минути и четиринайсет секунди...

Знаеше, че сънародниците му, бойци за същата кауза, са нервни като него. Чакането винаги беше най-лошата част, когато нещата са извън контрола ти и вече не можеш да направиш нищо.

Четири минути и единайсет секунди...

По-лошо от футболен мач, когато водиш с едно на нула, но знаеш, че противникът е по-силен и като нищо може да изравни и дори да поведе. Спомни си инструкциите на районния командващ — когато се вдигне тревога, гледайте да сте сред първите на палубата и в спасителните лодки, защото утре по това време ще издирват всички на възраст под трийсет и пет и с ирландски акцент, така че си дръжте устите затворени, момчета.

Три минути и четирийсет секунди... и трийсет и девет...

Впери поглед във вратата на каютата и си представи най-лошото, което би могло да се случи. Бомбата не избухва, вратата отлита разбита и десетина яки ченгета нахлуват вътре, размахвайки палки във всички посоки, без да им пука колко пъти го удрят. Но единственото, което чуваше, бе ритмичното буботене на двигателя, докато „Бъкингам“ продължаваше сънливото си плаване през Атлантика към Ню Йорк. Град, до който никога нямаше да стигне.

Две минути и трийсет и четири секунди... трийсет и три...

Започна да си представя какво ли ще бъде, когато се върне на Фолс Роуд. Хлапета по къси панталони ще го гледат със страхопочитание, когато минава покрай тях по улицата, и единствената им мечта ще е да станат като него, когато пораснат. Героят, взривил „Бъкингам“ само няколко седмици след като е бил кръстен от кралицата майка. Без да се споменава за погубените невинни — няма невинни, когато вярваш в кауза. Всъщност никога не се беше срещал с никой от пътниците от каютите на горните палуби. Щеше да прочете всичко за тях в утрешните вестници и ако си бе свършил работата добре, никой нямаше да спомене името му.

Минута и двацет и две секунди... двацет и една...

Какво би могло да се оплеска? Може би устройството, сглобено в спалнята на горния етаж на имението Дънганън, щеше да откаже в последния момент? Дали му предстоеше да чуе мълчанието на провала?

Шейсет секунди...

Започна да брои шепнешком.

— Петдесет и девет, петдесет и осем, петдесет и седем, петдесет и шест...

Дали пияният в креслото в салона го беше причаквал? Дали в момента не идваха към каютата му?

— Четирийсет и девет, четирийсет и осем, четирийсет и седем, четирийсет и шест...

Дали лилиите не бяха преместени, изхвърлени или махнати? Дали мисис Клифтън не беше алергична към цветен пращец?

— Трийсет и девет, трийсет и осем, трийсет и седем, трийсет и шест...

Дали не бяха отключили каютата на лорд Гленартър и не бяха намерили отворения сандък?

— Двайсет и девет, двайсет и осем, двайсет и седем, двайсет и шест...

Дали вече не претърсваха кораба за мъжа, измъкнал се от клозета в салона на първа класа?

— Деветнайсет, осемнайсет, седемнайсет, шестнайсет...

Дали... Вкопчи се в ръба на койката, затвори очи и продължи да брои на глас.

— Девет, осем, седем, шест, пет, четири, три, две, едно...

Спря и отвори очи. Нищо. Само зловещата тишина, която винаги следва провала. Наведе глава и се замоли на Бог, в който не вярваше, и в следващия момент последва такава мощна експлозия, че той отлетя към стената на каютата като подхванато от бурята листо. Изправи се с мъка и се усмихна, когато чу писъците. Можеше само да се пита колко ли са оцелелите на горната палуба.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.